נוער 71

תון של עכשיו

גליון מס' 7
13.7.71
1.75 ל"י

הקומנדו הימי של צה"ל*

בועז שרעבי
משיב לשאלותיך

שי חינם
פוסטר ציבעוני ענק
של
מיק ג'אגר

קח בקיץ
קפה קר

קפה נמס עלית

נוער 71

גליון מס׳ 7 ● 13.7.71

העורך: שלום כהן

ראש המערכת: מינה קידר
עורך גראפי: יונתן גרשטין
עורך מדור פופ: דודו ויזר
עורך כיתוב: אלי קרן
כתב בכיר: נתן זהבי
כתבים ועורכי מדורים:
אלוני שושי, דורון רבקה, זיו אריה, הכרמלי אבי, חביב חיים, חצב חיים, ישראלי אלי, סטן טלילה, כספי דולה, עטרי שוש, רבינוביץ עמוס, רוזן אמנון.
המערכת: רח׳ הנגב 4, ת״א, טל. 255751. ת.ד. 28126 ת״א.
המו״ל: פרסומי נוער בע״מ.
דפוס „כרמל" בע״מ, טלפון: 38275. הפצה: „גד" בע״מ.

מדורים

מאמרים

מכתבים למערכת

השוטר היכה — המשטרה חוקרת

בתאריך 2.7.71 בשעה 2.00 בלילה היינו עדים, בעלי ו־אני, למחזה מזעזע — הכ־את נער על ידי שוטר.

בצומת הרחובות ויצמן—רמב״ם בגבעתיים חסמה נ־יידת משטרה דרכו של נער כבן 16 על טילון ורס״ל מועטו ראובן, שמספרו האי־שי 17807 החל להכות ללא רחם את הנער.

בעלי לא יכל לשאת זאת וביקש מהשוטר לחדול. ה־שוטר, שהיה נסער, ביקש מאתנו להסתלק מהמקום. בעלי סירב וביקש ממנו שוב לחדול להכות את הנער. מ־שלא נענה לבקשות חוזרות, ניגשתי אליו ובקשתי ממנו את מספרו האישי. הוא סי־רב ואז נגעתי נגיעה קלה ב־זרועו, כדי לראות את מספרו האישי. בתגובה לכך האשים אותי בתקיפת שוטר וביקש ממני את תעודת הזהות. ה־תעודות לא היו עימי, לכן לקח השוטר את פרטיו של בעלי, הזמין אותנו לבוא ע־מו למשטרת רמת־גן ושם פ־תח נגדי תיק על תקיפת שוטר.

משאלנו את השוטר באם להודיע להורי הנער השיב: „אין צורך אנו נודיע להו־ריו".

יש לציין שעד השעה שש וחצי בבוקר, לא ידעו הורי הנער על מקום הימצאו.

אם כך נוהגת משטרת יש־ראל, מה הפלא שהנוער מת־דרדר לדרך הרע ונוטר טי־נה למשטרה.

אודה לכם אם תתייחסו למכתבי זה בתשומת־לב ה־ראויה לו.

שרה ויצחק בכר
גבעתיים

✶ בתשובה לפנייתנו הודיע מפקד מרחב דן, מר זיו־זיל, כי מינה קצין בודק שיחקור את התלונה. לכשנקבל את תוצאות החקירה — נפרסם אותן.

יותר מהר יותר טוב

אני בן 15.5 וקורא המון עיתונים: חדשות מוספים, קולנוע וביחוד נוער 71, עכ־שיו אני רוצה לא רק לק־רא, אלא גם לכתוב. אני מו־כן לכתוב לכם חומר על כל הנושאים שבעולם, מנקודת מבטו של צעיר בגילי, בתנאי שתקבלו את החומר וכמה שיותר מהר יותר טוב.

בוארון יעקב
תל־אביב

✶ אתה רוצה לכתוב — כתוב ושלח למערכת. חומר טוב נפרסם, חומר רע ניגנוז, אבל בלי תנאים, אנחנו עוד לא מתחתנים.

לא נישמע מליצי

קבוצת גיל המכונה „נוער" מוגבלת רישמית לגיל 18, אני כבר בן 18.5, אך „נוער 71" מושך אותי מאוד. לא ארבה בשיבחו של אדם ב־פניו, אך אומר שהעיתון הוא אחד הדברים עליהם נאמר, כי אם לא היו קיימים, היה צריך להמציאם.

בעיתון כזה הייתי מעוניין לעבוד ככתב.

אם אתם רוצים אותי, תי־פנו אלי.

בני אברהן
תל־אביב

✶ כנ״ל.

עיתוני מחתרת

ביקרתי באמריקה וצרפת וניתקלתי שם בעיתוני מחת־רת, היות ואני שולט גם ב־אנגלית וגם בצרפתית יכולתי לקרוא בהם. אני מוכרח לצ־יין שעיתוני המחתרת הללו, היוצאים לאור בדרך כלל פעם בחודש, נימכרים בעש־רות אלפי טפסים ויש להם חוג קוראים פחות או יותר קבוע — הם מביאים לנוער בשורה חדשה, הם לא מנ־סים למכור „שמאלץ", לא עצות ליופי לבנות הטיפש־עשרה ולא סיפורים רומנט־יים מלוקקים.

הסיגנון שלהם הוא „דוג־רי" לעניין. הם מטפלים ב־חדשות בוערות, נושאים פו־ליטיים סמים ואהבה. כל א־לה נושאים המעניינים את הנוער.

כל אלה נושאים שלא מ־צאתי בנוער 71.

למה?

דב בנהקר
הרצליה

✶ באמריקה יש למעלה מ־200 מיליון תושבים, נניח שעשירית אחת (20 מיליון) הם בני־נוער. אם קוראים את עיתוני המחתרת „עשרות אלפים", אז ביחס למדינת ישראל (2.5 מיליון תושבים) זה בערך 1000 (אלף) קוראים.

בתוצאות מכירה כאלה יפ־שוט כל עיתון את הרגל.

(אגב, עיתוני מחתרת מסו־יימים לנוער שיצאו בארץ, לא עברו אף פעם את ה־1000 מכירה).

מסקנה: זה לא מה שהנו־ער מחפש, אלא רק מיעוט מתוכו.

הקומנדו הימי

מאת נתן זהבי

מבצעים | **דמויות** | **מגמות**

אני שונא את הכתבים הצבאיים המפארים עלילות גבורה לצורך עשיית פרסומת אישית וממון.

כשהתבקשתי לכתוב על הקומנדו הימי, אנשיו ומבצעיו, יכולתי לעשות זאת במצפון שקט, כי אני מכיר את אנשי הקומנדו. הם לא שייכים לאגדות, אין הם מפלצות שותות דם — אלה חבר׳ה צעירים האוהבים לחיות לבלות, לאהוב.

לא אחטא לאמת אם אומר שהיו מעדיפים לצלול ולשחות למטרות דיג, או ספורט בימי שלום, במקום צלילה מיבצעית, או שחיה לצורך פעולה קרבית.

לצערי לא אישר לי דובר צה״ל לשוחח עם אנשי הקומנדו, לכן אנסה לתאר דמות אחת בשם בדוי, זוהי דמותו של „ברק", אחד מהבולטים בין אנשי הקומנדו.

צעיר גבה־קומה, רזה, כפוף, הדומה בשפת הסלאנג הצבאי ל„סימן שאלה", התייצב בפני אחד הקצינים בבסיס קליטה ומיון, כמו מאות צעירים אחרים בני־גילו שגוייסו לא מכבר.

„באיזה חיל אתה רוצה לשרת?" שאלו אותו.

ב„קומנדו הימי", ענה חדות.

התשובה עוררה חיוכי חמלה — לאחר היסוסים הוחלט לקבלו לאחד הקורסים הקשים ביותר בצה״ל — אבל איש לא האמין שהמגוייס החדש יעבור את הקורס ועל אחת כמה וכמה, שכעבור שנים יקבל צל״ש, על שגילה אומץ לב ויוזמה בפשיטה על האי גרין.

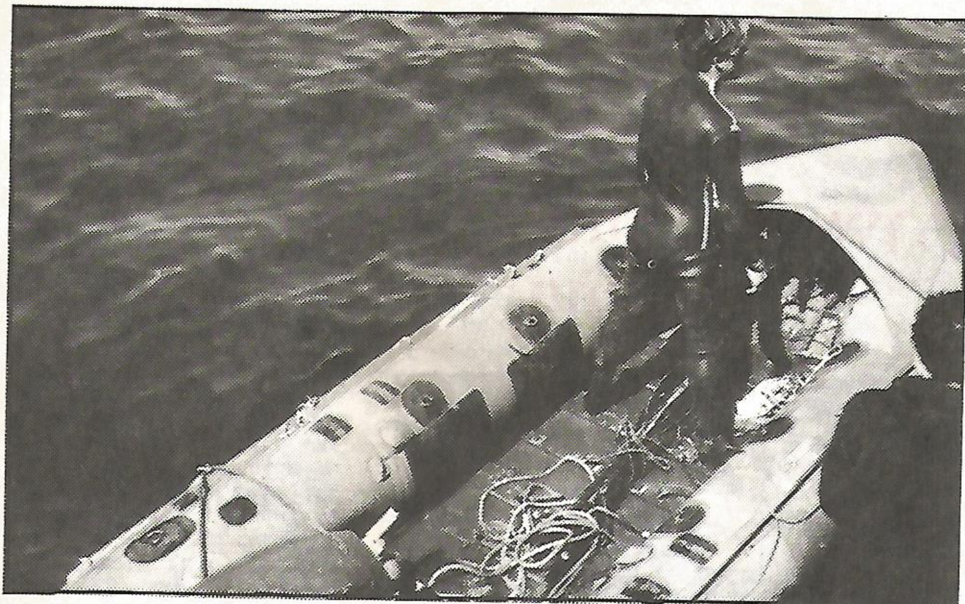
גביה, כפוף קצת, עיניים צרות ירוקות, שיער מתולתל בהיר, שפם זהוב דק, הליכה גמישה ונמרית, שקט ומכונס בתוך עצמו ואוהב להקשיב לאחרים — ברק.

ברק שייך למיעוט העירוני שבין אנשי הקומנדו, למד בבית ספר העממי, המשיך בתיכון שלוה, שנחשב לבית ספר של „הפושטים" וגמר את לימודיו בציונים רגילים.

כשהלך לצבא רצה להוכיח לעצמו ולאחרים שגם הוא ברק, על אף שאינו „בריון אימים", או ספירטאי מצטיין יכול להיות „פייטר".

מכיוון שהיה מאוהב בים וכל הקשור בו החליט להיות „פייטר" בקומנדו הימי.

וועדת המיון לא קיבלה את ברק ברצינות, אבל בקורס אי אפשר היה להתעלם ממנו: שקדן,

מסור, אמיץ, בעל כושר החלטה וכושר ביצוע — בקיצור היו לו כל התכונות הנדרשות מאיש קומנדו.

תוך כדי שירותו התחתן „ברק" הפך לאב והמשיך להתקדם בסולם הדרגות. הוא הדריך דור חדש של לוחמים, השתתף בפעילות מבצעית והצטיין בפשיטה על האי גרין, פשיטה בה היה אחד ממפקדי הכח.

„ברק" זכה לצל"ש כששוחרר סיפור הפשיטה לעתונות, נעשה סיבבו פסטיבל של עיתונאים, שמו לא הופיע אומנם גם לא תמונתו, אך התיאור החי שנתן, הרעיד והקפיץ הרבה לבבות.

„ברק" אהב לבלות, לשתות, לאכול טוב במסעדות טובות, אך אינו מפריז. ההובי שלו הוא שיוט מפרשיות. לאחר מאמצים הצליח לחסוך די כסף בכדי להגשים חלום לקנות מפרשית. אהבה נוספת שלו היא אמנות, הוא אורח קבוע בבתיהם של אמנים, מרבה ללכת לתיאטרון וקולנוע.

„צריך לנצל כל רגע מהחיים" אמר לי. בכדי לא לבזבז זמן, הרגיל עצמו למעט בשינה. בתקופה האחרונה צימצם את בילויו כי הוא לומד באחד מבתי הספר הצבאיים.

בגיל 26 הוא בדרגת רביסרן, את עתידו הוא רואה במסגרת הצבא, ופירושו של דבר הוא עליה בדרגה וקבלת תפקידים אחראיים יותר.

ל„ברק" חברים בכל החוגים, אמנים, אנשי צבא, ו... עבריין שחזר למיטב ומנהל היום עסק מצליח. כשהסתבך ידיד זה בצרה, לא היסס ברק להעיד לטובתו ואמר: „אני אעשה ממנו בן־אדם".

אצל ברק זה מן ייעוד, לחולל שינוי אצל בני־אדם אם במסגרת תפקידו הצבאי ואם במסגרת חייו הפרטיים.

זוג ברק, בן אדם בראש ובראשונה, לוחם מצטיין, מפקד מוכשר ותלמיד חרוץ.

בסלנג של הנוער אומרים עליו: „בחור על הכיפאק".

מציאות ואגדה

הסיפורים הקשורים לקומנדו הימי ומיבצעיו נשמרים בסודיות. דובר צה"ל משחרר מידי פעם לעתונות סיפור על מיבצע של אנשי הקומנדו ואז יכול הציבור לקבל תמונה חלקית על מעשיהם של הלוחמים עונדי כנפי העטלף.

מכיוון שדובר צה"ל נוהג בקמצנות בנוגע לפרסום מיבצעי הקומנדו, נרקמה סביב הלוחמים מערכת של אגדות. חלקן דימיוניות (כמו הספר „הקומנדו הימי" של אלי בן־דוד) חלקן קרובות יותר למציאות. אגדות אלה העניקו ללוחמים הילה של סופרמנים מטילי־אימה, המסוגלים לכל.

אנשי הקומנדו אינם כאלה. חלקם קיבוצניקים עובדי אדמה, מיעוטם עירונים מסיימי תיכון, או בני כפר מקצועיים. חברה רגילים, רזים, שמנמנים, סגלגלים וארוכים. איש מהם אינו רודף פרסומת. אף אחד מהם אינו מנצל את האימונים המפרכים שעבר לצורך „שוויץ". עובדה היא שכמה מאנשי הקומנדו סיימו את שירותם וחזרו לחיים רגילים. אחד עובד כאינסטלטור בצפון תל־אביב, השני עוזר צלם שני, בסרט המצולם בימים אלו בתל־אביב, השלישי חזר לרפת בקיבוץ ורביעי לומד בערב להשלמת תעודת הבגרות שלו.

אנשים ככל האנשים, אפילו כאזרחים. מסוכנים ומבריקים בפעילות מבצעית.

איש לא יכול לתאר לעצמו את הידידות השוררת בין אנשי קבוצה זו. המצבים אליהם הגיעו בשלבים השונים, מהרגע בו החלו את הקורס המפרך, דרך פעילות מבצעית ועד השתתפות בימי עצב ושמחה אישיים, יצרו ביניהם קשר הדוק ומהודק. וגם לאחר סיום שירותם הם באים לכל האירועים והשמחות של היחידה.

אנשי הקומנדו אינם עוזבים את היחידה לעולם.

מפקדו לשעבר של הקומנדו הימי מספר על היחידה

הקומנדו הימי היא אחת מתוך ארבע יחידות בחיל־הים, אליהם מגיעים בהתנדבות. אופי הלחימה של היחידה מחייב שתהיה מורכבת ממתנדבים.

המאפיין את פעולות היחידה — שברגע מסויים הלוחם חייב לפעול לבד, על־פי כושר השיפוט והניתוח שלו, בהתאם לתנאים בהם הוא נמצא — לצורך זה דרושה מערכת תכונות אישיות שיאפשרו לו זאת.

אנשי הקומנדו הימי אינם „סופרמנים", או בריונים בעלי גוף מטיל אימה. אלה חבר'ה צעירים, העוברים כיברת־דרך ארוכה של אימונים מייגעים לתקופה ארוכה עד שהם הופכים להיות לוחמי קומנדו. במסגרת האימונים מושם דגש חזק על חינוך לאינדיבידואליות, מבלי לוותר כמובן על העבודה בצוות.

הים הוא אכזר למי שאינו מכיר אותו וידיד למי שמכירו. באימון מתאים אפשר להביא אדם לידי כך, שיהיה לו בים אותו בטחון שיש לו ביבשה. אחרי אימון מתאים יגיע אדם למצב בו הוא יכול לשחות מרחקים, כפי שהוא יכול ללכת מרחקים והדברים אמורים על סדר גודל של עשרות קילומטרים, דבר הנראה בלתי ניתן לביצוע — אך הוא ניתן.

למתנדבים לקורס צפויים זמנים קשים. הרבה חבר'ה נשברים ועוזבים — האתגר הוא עצום.

מלבד האימונים המפרכים הם נעשים תוך כדי משמעת חמורה יותר מהמקובל, ישנן חוויות רבית וחיי חברה שאינם מקובלים במקומות אחרים.

הסיבה שהמשמעת חמורה יותר לאנשי הקומנדו היא פשוטה: גם הדרישות מהם הרבה יותר גבוהות מהמקובל ובכדי להגיע ליכולת לספק דרישות אלו, צריך מישטר מישמעתי חמור ביותר.

אחרי הקורס יש ללוחם סיכויים טובים לבטא באופן מעשי את מה שלמד. קבלת תפקידים פיקודיים בקומנדו נעשית במהירות גדולה יותר מאשר ביחידות אחרות. כל אחד ביחידה יכול להגיע לקצונה.

בגיל מסויים כשנחלשת הפעילות המיבצעית של הלוחם בגלל ירידת הכושר, הוא עובר לשטחים שונים, כדי לעזור להכשיר את הדור החדש. האידיאל לגבי מקבל תפקיד פיקודי כזה הוא, להכשיר קורס חדש שבו יהיו לוחמים טובים יותר, קשוחים יותר ובעלי תושיה גדולה יותר.

(המשך בעמוד 6)

קומנדו-מה, איך, מתי, למה?

מפקד לוחם

אופיין וכן נסיבות פעולותיהם של לוחמי הקומנדו־הימי מחייבות שימת לב ותושית שונות מאלה המקובלות בשאר יחידות צה"ל — בעיקר בתחום הכשרת לוחמים ומפקדים. הן מכתיבות באורח טבעי, משטר חיים, משמעת ונוהגים בלעדיים.

בצה"ל אפיינית הסיסמה „אחרי!" ואילו כאן לא תמיד יכול המפקד להילוות אל החוליות המבצעיות או לשלוט עליהן. דבר זה מחייב אמון בלתי מסוייג של המפקד בלוחם הנעלם במעמקי הים. על המפקד להיות מפקד־לוחם; ולוחם על עצמו. יכולתו נבחנת קודם כל בתכנון, פיקוח, אירגון ובלחימה. שכן עיקר הצלחת פעולת לחימה זעירה בים מותנית באלה. עליו להכשיר את הלוחם לאינדיבידואליות, לעצמאיות מוחלטת, אך גם להשגיח שלא ייתפס ליוזמה שאינה במקומה.

נוסף על התמצאותו בבעיות הפיקוד הבלתי מקובלות חייב המפקד בקומנדו הימי להיות מבצע מעולה כשיר של כל המשימות המוטלות על צוותו. ניהול, ארגון, תכנון ופיקוח אינם מותירים כמעט זמן להעלאת הכושר הפיזי־האישי, ואף על פי כן חייב בכך המפקד, שכן זהו תנאי בסיסי ליכולת שליטתו באנשיו וליכולת הביצוע — כשהוא פוקד על עצמו — לא פחות טוב מהם.

המפקד חייב להשרות על פיקודיו אווירת אמון ללא סייג ודבקות במשימה, שלא ירפו מהם באותם קטעי ביצוע, שבהם הינם פועלים בגפם. מכאן גם החשיבות העליונה של הקפדה על דיווח אמת אצל הלוחם והמפקד, עד כדי גיבושה כתכונת יסוד. לפנינו אורח לחימה יחיד בצה"ל, שבו נאלץ מפקד לומר לאנשיו „קדימה!" ולא „אחרי!", ובאותה שעה — לשאת באחריות המלאה להשלמת משימותיו.

העומד במבחנים המוקדמים עושה רק את הצעד הראשון, וכבר נדרש ממנו מאמץ גופני ונפשי עליון, שבן אנוש אינו מורגל מטבעו. זהו עולם קסום של דומם, צומח וחי, עולם מלא צבעים, צורות וצללים, ובאותה שעה — זהו גם עולם של מוקשים ושל כלי מלחמה.

הציוד

ואמנם הגורם העיקרי בפעולות החבלה התת מימית הוא הלוחם עצמו; כלי הנשק אינם אלא עזר כנגדו. ציודו של איש הצפרדע מורכב ממכשירי שהייה ושחייה מתחת לפני המים, ומאביזרי לחימה. מערכות נשימה, סנפירים, משקפיים אטומים — כל אלה דרושים לחיים המוזרים בעולם של לחץ, של נשימה בלתי טבעית, של דממה מעיקה ושל דגים טורפים.

בצאתו לאימונים או למשימה מבצעית לובש הלוחם גומי. ציוד הנשימה כולל מסכה, ושני מיכלי נשימה נרתמים אל גופו. לרגלי איש הצפרדע מחוברים סנפירים להקלת השחייה. הלוחם נושא עמו מוקשים ופצצות הצמודים לגופו בעת השחייה, ולירכו קשורה סכין קומנדו.

בחשאי

הלוחם, גופו ורוחו, הוא הנשק העיקרי של הקומנדו־הימי, ומילוי משימותיו מותנה ביכולתו הפיזית והמקצועית. הוא פועל בלילה, בחשאי ובמפתיע. שכן רק בדרך זו הוא יכול להגיע בהצלחה אל אוניית האויב, להצמיד מטען הורסני אל דפנותיה ולהתחמק מתחום הסכנה.

התקדמות ליעד

בכל פעולה צבאית משתלבים תנועה ואש, והגורם האחרון מפיג את המתח הנפשי של הלוחם. אולם במשימות הקומנדו הימי נעדרים גורמי התנועה והאש במובנם המקובל. על הלוחם לנוע בהסתר ובדממה. המתח כבד ונחוצים שלווה נפשית ורוח איתנה כדי לעמוד בו.

היעד במשימות שאינן פעולות פשיטה יבשתית מתחולל ה„קרב" בשקט מוחלט. אין שומעים דבר — לא קולות מטוסים, לא נפץ פצצות ולא שריקת יריות. אין רואים את האויב. בסך הכל — מוקש קר, דומם ונושא הרס מוצמד לדופן אוניה דוממת. מתכת נוגעת במתכת. היצרים אינם מתלהטים והכל כאילו אינו אנושי. וחרף זאת זקוק הלוחם למנה גדושה של שליטה עצמית, כאן אין נלחמים באויב אנושי מסתער, אלא בגופים דוממים, שבהם יש לחבל ולפגוע. הוא אישית חייב לעשות את הדרך, להגיע על הגוף המיועד לחבלה ולהורסו.

הפעולה מבוצעת במסגרת חוליות קטנות. למרות שהכל נעשה בשקט ובאטיות חייבות התגובות להיות מהירות ומתואמות. הריכוז הנדרש מהלוחם רב מאד והצלחת המשימה תלויה באיש עצמו. זהו אתגר אישי, המתבטא בביטחון עצמי ובדבקות מלאה במטרה.

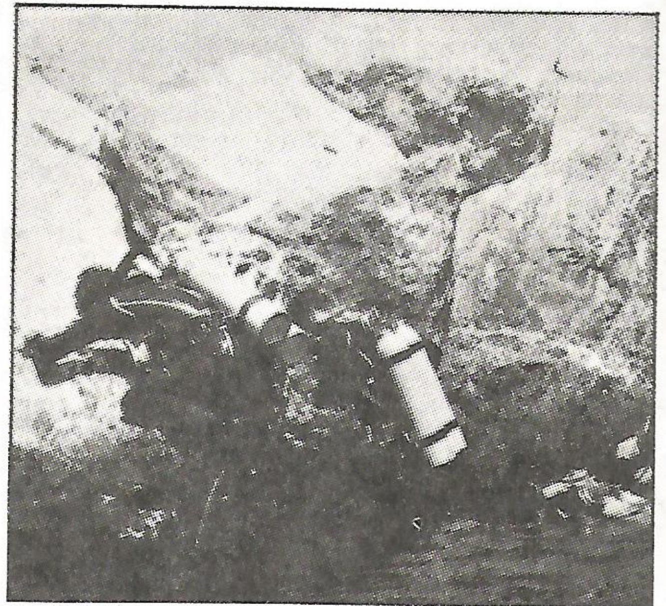
התכונות

תכונתו העיקרית של איש הצפרדע — בצד אהבת הים והצלילה — היא יכולת נפשית ופיזית להיות מנותק מן הסביבה ולעמוד בתנאי סכנה ובדידות ממושכים, תוך אמונה מוחלטת בציודו ובכוחו. במעמקי הים הוא מתמודד יחיד עם המתח, כולו דרוך לקראת הבלתי נודע, ורק האימונים הממושכים והמפרכים מעניקים לו סבילות ויכולת להתגבר על רגעי שפל ומשבר.

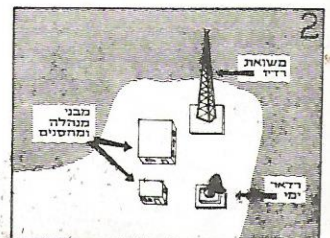
כלי תת־מימי כלשהו הינו בסופו של דבר מכונה ותו לא. לא כן הלוחם במעמקים, שבו אצורים אנרגיה רבה ומשאבים בלתי נדלאים. אפילו בהגיעו לאפיסת כוחות, אל סף ההתמוטטות, הוא מגלה בתוך תוכו כוחות סמויים שטרם נידלו. עובדה היא, כי דווקא אחרי שהייה ממושכת במים שעות ארוכות, עשויים להתגלות העוצמה והתושיה הבלתי רגילות של איש הקומנדו־הימי.

אימוניו של הטירון נמשכים תקופה ממושכת בשחייה למרחקים גדולים בים סוער ובמסעות יבשתיים בכל מזג אויר. קודמות לכך צעדה מזורזת לאורך חופי הארץ, וכשמסיים הטירון אימון זה, בשארית כוחותיו, והוגה רק בנפישה ובמקלחת קרה — מחייבים אותו לצאת למשימה נוספת. בנקודה זו נשברים רבים ורק לאחריה מתחילים האימונים ממש. הטירון מתנסה בקרבות פנים־אל־פנים ומתמחה בדרכי לחימה שונות ומשונות. נדרשים ממנו כוח סבל, זריזות וסבלנות אין קץ. מטפחים בו תושיה, אומץ לב ונכונות הקרבה.

הפשיטה על תחנת חוף מצרית

1. מפת האזור

2. יעד הפשיטה

הפשיטה בראס־עדביה

בליל ה־21.6.69 פשטה יחידת הקומנדו־הימי־הישראלי על תחנת חוף מצרית בראס־עדביה, כעשרה קילומטרים דרומית לעיר סואץ. הפשיטה נערכה בלילה הקצר ביותר של השנה, עובדה שיצרה לחץ זמן ואילצה את הלוחמים לפעול במהירות וביעילות. בפשיטה שולבו ידע מקצועי וכושר אישי של לוחמים מאומנים, אשר ביצעו את משימתם בלחימה על היעד היבשתי. הצורך לחדור בחשאי, תוך שמירת גורם ההפתעה באיזור מוגן, והביצוע השלם של המשימה, הוכיחו את דבקותם במטרה ואת רמתם המבצעית הגבוהה. מרגע שהיחידה נקטה את היוזמה בחוף — היה הכוח המצרי משותק לחלוטין, שרוי בהלם; ולוחמיו, פרט להתנגדות קלה, כלל לא ניסו לנהל קרב התגוננות נגד היחידה הפושטת.

בדרך אל היעד

עלטה מוחלטת. קבוצת לוחמים נעה בדממה.

בידיהם נשק קל ומקלעונים, ולגופם צמודים חומרי חבלה, רימונים למכביר וסכיני קומנדו. גורם ההפתעה היה חיוני לכוח הפושט. התקרבות מירבית ליעד מבטיחות הצלחה ופחות נפגעים, לכן נזהרו הלוחמים שלא להתגלות.

ליוסי (שם בדוי) היתה זו הפשיטה הראשונה בחייו, ומשום־מה לא התרגש. חודשים רבים וארוכים התכונן לרגע זה. הוא נזכר עד מה שאף להימנות בין עונדי סמל מדריך הקומנדו הימי. האם הוא ראוי לכך? הוא התנדב. היו עמו רבים וטובים, אך לאחר הבדיקות הקפדניות ולאחר חודשים של אימונים מפרכים נותרו בודדים — מובחרים שבמובחרים.

לאחר שסיים אימוניו לא הרגיש יוסי כל עליונות על חבריו הלוחמים. הוא נשאר אותו יוסי, על סגולותיו וחולשותיו.

מה בעצם משך אותו לקומנדו הימי? הבריכה שבקיבוץ? ידידו, שסיפר לו על פרטי מבצעיו, שרבים מהם אינם ידועים לכלל? ואולי יצר ההרפתקנות? היה זה תהליך ממושך, עד שרגשותיו התגבשו והביאוהו הלום.

צלליות היעד כבר ניראו באופק האפלולי. אט־אט, כדמויות רפאים, התקרבו הלוחמים אל המוצב. מכאן, כ־60 מטרים עד ליעד. למרות היותם כה קרובים למבנים לא הרגיש בהם איש. בהסתייעם במגדל התמרור, שהתנוסס לגובה רב ועזר להתמצאות בשטח, התקדמו הפושטים, תוך שמירה קפדנית על גורם ההפתעה, כדי לקצר את שלב ההסתערות ככל האפשר.

לפתע, כ־15 מטרים מהמבנים, צצו שתי דמויות. היו אלה כנראה השומרים. צעקת תדהמה הדהדה בשטח, רק זאת — וצרור יריות קטל אותה באיבה. „כל אחד למקומו", פקד מפקד הכוח וההסתערות החלה. הלוחמים התפרסו במהירות, כל אחד ליעד שהוקצה לו.

המיהור

לפתע נפתחה אש לעבר המסתערים מעמדה חפורה שבחזית התחנה. כתגובה הושלך רימון והעמדה חוסלה. אחד הבחורים נפצע מרסיס, שניתז מקיר אחד המבנים. אלא שהם המשיכו להילחם, כאילו לא קרה דבר. במשך חמש־עשרה הדקות הבאות, בשלב טיהור היעד, התפרצו הלוחמים לתוך המבנים. דרך פתחים „חסרים" ו„טיאטאו" את החדרים בצרורות כלי־נשק אוטומטיים ובהשלכת רימונים. צעקות וגניחות נשמעו מכל עבר, ופה ושם ניראו חיילי הקומנדו הימי דולקים אחרי חיילי האויב הנמלטים.

מנוסת המצרים בין המבנים הצפופים ובאפלה ששררה במקום עודדה בעיות זיהוי בין ידיד לאויב, ודרושים היו חוש מיוחד, טביעת עין וזריזות מחשבה, כדי שלא לפגוע בחבר לנשק. „התדריך שניתן הקל על המלאכה והחבר'ה עמדו על הגובה" — סיכם מפקד הכח את הפעולה.

בינתיים התמקמה חוליית־החסימה באיזור, כדי לאבטח את הכוח הלוחם. לפתע הבחינו אנשיה בארבע דמויות הנעות ממש לידם בכיוון לים. היו אלה חיילים מצרים, שהצליחו להתחמק מהתחנה. נורה לעברם צרור, והדמויות זינקו לתוך המים.

צרור קצר חיסלם. חיילי־החסימה שבו למסתור. במרחק כמה מאות מטרים ממקומם הבחינו במכונית הקרבה ליעד. היא נעצרה, משום מה, במרחק כמה מאות מטרים ממקום הקרב, הסתובבה ושבה על עקבותיה. „מה שבטוח בטוח", פלט מפקד חוליית־החסימה, והחזיר תשומת ליבו למתרחש בתחנת החופים.

משטוהרו המבנים מהמצרים, פנו הפושטים להכין את מתקני התחנה, על ציודם, לפיצוץ. בזריזות טמנו החבלנים את חומר הנפץ וגררו את החוטים הרחק מן המקום. וכשמפקד המשימה ווידא שכל חייליו עזבו את השטח, ציווה: „הציתו את הפתילים". רגע של דומיה, והילה של אור מסנוור אפפה את כל השטח. הדו של פיצוץ עז שבא מיד לאחר־מכן זיעזע את המקום והתגלגל לרחקים. המבנים קרסו ארצה, כבמטה קסמים. לשונות אש פרצו מכל עבר והאיזור כולו הפך ללפיד בוער, שפלט חום עז מסביבו. הלהבות דעכו אט־אט, מלחכות את שארית המבנים.

ההתקפלות

כל העניין נמשך לא יותר מחצית השעה, ושוב השתלטה דממה על האיזור.

במהירות התקבצו הלוחמים, אליהם הצטרפה יחידת־החסימה, ולאחר שווידאה כי לא נותרו חיילים בשטח, והכוח כולו התקפל לכיוון יעד המוצא. רק עתה התאוששו המצרים מתדהמת הפשיטה, והחלה הפגזה ארטילרית כבדה על המוצבים הישראליים.

מיוזע ומלוכלך בבוץ, הירהר יוסי בפשיטה הראשונה של חייו, שזה עתה נסתיימה. למעשה צריך היה לפחד. אך משום מה לא אחז בו רגש זה, ההתקרבות ליעד היתה כה מושלמת וההסתערות כה מהירה ומוחצת, שלא היה לו די זמן לחשוב ולפחד. יוסי עשה את המוטל עליו ביעילות, במיומנות. למעשה, התרגילים והאימונים המפרכים שעבר בחודשי שירותו עד עתה היו מסובכים וקשים בהרבה מעצם הפשיטה.

(המשך בעמ' 8)

המהלומה המוחצת

המהלומה המוחצת

בליל ה־8 בספטמבר 1969 טיבע כוח של הקומנדו הימי שתי סירות טורפדו מצריות במפרץ ראס־סאדאת. בזמן המבצע ניצבה על חופו המזרחי של מפרץ סואץ קבוצת אנשים קטנה שהביטה אל החוף המצרי שמנגד.

דומיה. כל אחד מהקצינים שעמדו על החוף הביט בחשאי על שעונו, עם חלוף הדקות גברו פעימות ליבם ואז נראו שני בהקים בחוף ממול.

שעות אחדות קודם לכן יצאה חבורת צעירים בחליפות גומי לטבע שתי סירות טורפדו מצריות, הבהקים היו אות להצלחת המבצע.

רב־סרן רפי מילוא ז״ל הבטיח למפקדו „פעולה מאה אחוז" ואמנם כך היה.

זמן קצר לאחר שנראו הבהקים העיבה בשורת איוב בלתי צפויה על שמחת העומדים על החוף — כשחזרו אנשי הקומנדו לחוף הסתבר כי סירה אחת נעדרת.

סירתו של רפי התפוצצה בגלל תקלה, רפי וחבריו לא זכו לראות את פרי מיבצעם הנועז.

מבצע טיבוע הטורפדות

רפי נעל אט אט את הסנפירים העשויים חומר פלסטי גמיש. לידו נחו מכשירי צלילה על אביזריהם מוכנים לרתימה.

לפני כשעה תודרכו סופית. הפרטים נמסרו ביובש כלשהו, אך ליבותיהם של הלוחמים פעמו בחוזקה — להטביע ספינות טורפדו, לחבל בכלי השייט של האוייב זהו אתגר ראוי לשמו.

האוירה בחדר התידרוך היתה מתוחה. רפי וחבריו צללו והתאמנו פעמים רבות, במסירות והתמדה, אך הפעם „זה על באמת". רפי המשיך לרתום לגופו את אבזריו המבצעיים בתנועות כמעט מכניות. כל בורג, כל וויסות היו מוכרים לאצבעותיו המתורגלות.

רפי מילוא ז״ל

ניפנוף יד אחרון למלווים — ובצעדים איטיים התקדמו האנשים אל עבר שפת הים.

עלטה מוחלטת. רק פה ושם ריצדו אורות באופק המרוחק והמחישו כלשהו את הבסיס שאליו יש להגיע.

רפי בדק שנית את תלבושתו. ידידו מכבר — המצפן הזעיר שעל ידו, ידריכו בכיוון המיועד, והשעון ידווח לו על זמנו היקר. „קדימה", לחש לעבר חבריו, והלוחמים יצאו לדרכם.

ההתקדמות היתה איטית וחדגונית. תוך כדי כך ניזכר רפי באווירה מלאת התרוממות הרוח שהיתה בחדר המבצעים בעת התידרוך.

„ראו חברייא", אמר להם מפקדם. „עליכם להטביע את שתי הטרפדות המצריות המתמידות בחדרת מחבלים ומניחי מוקשים לאורך החוף שלנו".

בהצביעו על המפה התלוייה על הקיר ממול, הוסיף: „יש להניח שהן בכוננות. עליכם לאתר אותן ולחסלן ויהי מה. פשיטת צה״ל המיועדת למחר תלויה בהצלחתכם".

עתה הגיעו למקום הזינוק, בדיקת ציוד אחרונה, שינון מחדש של המהלכים — והם בדרכם לעבר המטרה.

הכל סביב היה שקט וחשוך. המחשבות התרוצצו בראשו של רפי — המשימה ברורה וניתנת לביצוע. נכון, הבטחון העצמי חשוב, הידע, הנסיון והתושיה קיימים, אך בסופו של דבר נחוצה גם טיפ־טיפת מזל, שלפעמים היא הקובעת... העיקר אסור שסירות הטורפדו תחמוקנה מהם.

הוא קצץ את חוט מחשבותיו. מתקדמים מתקדמים, והמטרה טרם נראית. רפי חונך לסיבולת ולסבלנות אין־קץ בשהיתו במרחבי הים. הרגילוהו לכך באימונים ללא ספור ולכן גם לא הדאיגו אותו במיוחד המרחק הגדול ליעד הרחוק וההכרח לשוב ממנו.

במיבחן התושיה

מחשבות וזכרונות חלפו לעיני רפי כעל מסך קולנוע, ללא כל סדר כרונולוגי. „סבלנות" הזכיר לעצמו, „רק סבלנות ועקשנות. לא לתת לעצבים להתעורר". ואכן, באין מערכת בקרה שתכוון אותו לכיוון הרצוי, הוא נשאר בודד, כשההחלטה הנכונה תלויה רק בקור רוחו ובנסיונו.

עודד, אבי, שלמה ואחרים התקדמו עם רפי תוך כדי מאבק מאומץ במים הקרים, „כל הכבוד להם", מילמל רפי לעצמו — הם היו חבריו לאימונים הארוכים וחיבבו איש את רעהו. טוב לחוש בנוכחותם של ידידים בסביבה זרה ועויינת, בחשיכה מוחלטת, לנוכח סכנות בלתי צפויות.

כשנתקבלו ליחידת הקומנדו הועמדו במבחן הסיבולת. הם רצו עשרות ק״מ לאורך חופי המדינה. יחד עברו את הקורסים המקצועיים של אנשי צפרדע לצלילה ולחבלה.

רפי העיף מבט אל המצפן. הכיוון בסדר. לא הרחק נראו האורות החיוורים של „ראס סאדאת". „זהו זה". עוד שעה קלה ייצאו ויגיעו ליעד, שבו נהגו לעגון שתי הטורפדות המצריות.

לפתע נשמע נהם מנועים משמאל — וודאי ספינה מצרית.

רפי האיט את התקדמותו. בים אין תמרורי דרך ותמרורים. הוא חשש — שכלי השייט המתקרב, עלול לעלות עליהם כל רגע. המנוע הלך והתחזק בצורה מאיימת, מבלי שאפשר היה להבחין במשהו בעלטה הגמורה. עוד דקה, והיא חלפה במרחק כמאה מטרים מהם.

במרחק מה נראו צלליות של כלי שייט, שהתבלטו לאור הפנסים החיוורים שבמזח.

בסקירה מקיפה של המפרצון, הבחין רפי בשתי טורפדות, ניצבות שאננות זו מול זו ליד הרציף. הוא סימן לחבריו את כיוון ההתקרבות. הלוחמים בדקו את תקינות אביזריהם ופנו למטרות.

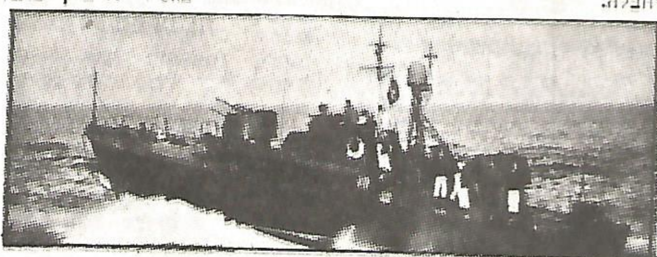
אורות עמומים האירו את הסביבה. רק נביחות כלבים מרוחקות הדהדו מאי־שם. על סיפון אחת הספינות התגועע זקיף משועמם. מלבדו לא נראה איש. כמה מבנים קטנים בלטו בשטח.

עוד רגע ורפי וחבריו אחזו בדפנות הטורפדות. המוקשים שהוצמדו לגופם בצאתם למשימה — שוחררו. מנגנוני ההפעלה הופעלו ומלאכת „ההדבקה" החלה.

רפי שלט בעצמו. אצבעותיו המאומנות גיששו בחשכת המעמקים על בליטות המוקש. עצביו עמדו לו. באותו רגע שיבח בנפשו את עקשנותם של מדריכיו, שהדריכוהו לקראת מצבים כאלה. שקט מחריד. כאן נעדרים גורמי ההסתערות והאש. האוייב אינו נראה. אין שריקות פגזים.

הם סיימו והחלו לחזור בכיוון מזרחה, כעבור שעה קלה במועד המשוער, נראו לפתע שני הבהקים זוהרים ומאחוריהם נשמעו התפוצציות עמומות. „זה דפק" הפליט רפי ויזעקה כבידה ירדה מלבו. הפעולה הצליחה. □

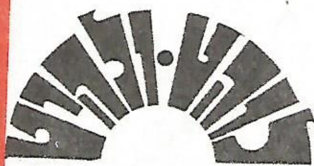
תודת המערכת לרס״ן מאיר ורס״ן משה

הטרפדת המצרית פ. 183

ג'ורג' האריסון

הקורקבנים של פופיק

הקורקבנים הוא שמה של הלהקה החדשה המלווה את פופיק בהופעותיו. השבוע סיים פופיק הקלטת שני שירים עם הלהקה. האחד שלא נדע [illegible] את מילותיו כתבו פופיק וגרוניך, ואת הלחן כתב גרוניך. השני לא עושה חשבון של פופיק ודני שושן. הסגנון „אישי, חצי כבד" מעיד פופיק.

א.נ. של בועז

בועז שרעבי עובד במרץ רב על א.נ. (אריך נגן) שכולל שמונה עשר שירים. שניים מהם הולחנו ע"י נורית הירש והשאר הולחנו על ידי בועז עצמו. התקליט כולל שירים שמילותיהם נכתבו בידי חנה בן ארי, אליזבט ג'י הלן, תלמה אליגון ועוד. ביניהם כמובן פמלה, רינגולי, רמציאות (ריאליטי).

תכניתו של דורי

דורי בן זאב עסוק בימים אלה בכתיבת חומר לתכנית בידור שתוקרן בקרוב בטלוויזיה. התכנית כוללת פארודיות על הרדיו והטלוויזיה.

בהט מזמר

חיי הנישואין של אבי בהט השפיעו עליו קשה. הוא מקליט שיר יחד עם תזמורת המועדון שלו, הגל החדש. השיר נקרא בלדה לאשה נשואה. את המילים חיבר אבי בעצמו.

בשן אומר

כנראה ש„מתוק מתוק" השאיר ליגאל בשן טעם מתוק בפה. היא ממשיך להקליט באותו סגנון שלושה שירים נוספים: אני אומר של גולדהירש ומוכיח, מיליון שנה לאהבה של גולדהירש ושל יגאל עצמו, וחרוזים של צחוק של רות חשמן וישראל שלום.

שירי אורן

דודו אורן כתב לרומן שרון שיר חדש הנקרא פינוקיו ואת אחי יהונתן שאותו שר מוטי פליישר בפסטיבל שירי התנ"ך.

אלכסנדרה חוזרת

אלכסנדרה עוסקת בימים אלה בהקלטת ארבעה שירים בלאדיני שעובדו ע"י אריה לבנון ושיר נוסף בעברית. אלכסנדרה היתה אמורה לצאת להופעות של חודשיים וחצי באולימפיה שבצרפת עם להקת כרמון אך כשבוע לפני מועד הנסיעה לקתה אלכסנדרה בדלקת חזקה ונשארה בבית.

חדשים של מוסקונה

אריה מוסקונה עומד להקליט בקרוב שירים חדשים שנכתבו בידי נחום סלמן שכתב את שירו לך אל הנמלה עצל ובידי אהוד מנור. את הלחנים כתב מוסקונה בעצמו.

המלך מת

לצלילי כאשר יצעדו הקדושים בסך הובא השבוע למנוחות המלך הבלתי מוכתר של החצוצרה, לואי ארמסטרונג. המוני חובבי ג'אז מושבעים ליוו אותו בדרכו האחרונה תוך כדי נגינה ושירה של קטעים פרי עטו.

היהלומים מתפרקים

להקת הקצב החיפנית היהלומים התפרקה השבוע. מנהיג הלהקה, יצחק גזרי, החליט לפרוש ולפתוח משרד אמרגנות.

שירים בצבעים

תקליט מיוחד ששמו שירים בצבעים טבעיים הופק בידי חברת אגפא. התקליט יצא במסגרת מבצע פירסום של חברת הצילום והוא כולל מיבחר להיטים.

חידוש: ביט בצה"ל

מאת : שושי בדש

בעת האחרונה הופיעו בזו אחר זו בעיתונות ביקורות קטלניות על הלהקות הצבאיות. ייתכן שבהשפעתן הגיעו הממונים על ההווי והבידור בצה"ל למסקנות ונתנו את הסכמתם להקמת להקת קצב חדשה בצה"ל.

שוחחתי עם מנהלת המסיקלי של הלהקה שהוא גם יוזם הרעיון אלדד שרים: „האמת היא שמזה שנתיים אני נלחם על הרעיון הזה. אולם רק עכשיו קיבלו אותו האחראים. הלהקה תיכלול כנראה שלוש בנות ושני בנים. שלוש גיטרות חשמליות ומערכת כלי הקשה. ב־15 לחודש אנו עורכים בחינות ואני מקווה שנמצא את האנשים המתאימים לכך".

„מי הם האנשים המתאימים?" שאלתי. „אני מחפש דווקא אנשים שאינם יוצאי להקות קצב. אני מעוניין שלחברי הלהקה לא יהיה הרבה ידע על קצב אלא ידע מינימלי. אני רוצה להכשיר אותם כאן מחדש וליצור משהו מקורי. לא לקלקל את המוסיקה כפי שעושים כיום".

„האם נקבע סיגנון הלהקה?" אלדד: „סגנון הלהקה יהיה סגנון משולב של מוסיקה טובה ומיקצב הביט. השירים יהיו עבריים".

שם הלהקה טרם נקבע. אלדד שרים מנהל בימים אלה משא ומתן עם יעקב רוטבליט ויונתן גפן כותבי חומר ועם דני ליטאני ואלונה טוראל כותבי לחנים. הלהקה תתחיל להופיע בחודש אוגוסט.

האם ישתקע בוב דילן בקיבוץ סעד?

שמועות עקשניות המופצות בידי עיתוני פופ זרים מדברות על כוונתו של בוב דילן להשתקע בישראל. עיתון הפופ ניו מיוזיקל אכספרס יודע לספר על הסכם סודי שחתם דילן עם קיבוץ. לפי הסכם זה יבוא הזמר האמריקאי בקרוב עם משפחתו לישראל במטרה לחיות לפחות שנה אחת בקיבוץ. ניסינו לברר באיזה קיבוץ מדובר. ידידיו של דילן בישראל טוענים שהכוונה לקיבוץ הדתי שבנגב הצפוני, קיבוץ סעד.

התקשרנו עם סעד כדי לנסות למצוא אישור לשמועה. השיחה עם מזכירות הקיבוץ התנהלה בערך כך : „האם נכונה השמועה שדילן בא להשתקע אצלכם ?" תשובה: „לא ידענו שהיום הוא יום האחד באפריל." שאלה : „שמעתם על כך משהו?" תשובה: „לא שמענו. לא יודעים. לא נכון."

כאן אלי ישראלי לי לי לי

הלו כולם,

הגיע הזמן שתדעו שאם אני מבטיח מש-הו — אני מקיים. כמעט תמיד. בפעם ה-קודמת שנפגשנו הבטחתי לספר לכם על כנרי־פופ וכמה שאני משוגע אחריהם. אין כל סיבה שלא אקיים את הבטחתי. שימו לב: אני מתחיל.

אחד מכנרי הפיפ המשלהבים ביותר הוא דאריל וואיי. דאריל הוא חבר להקת אוויר מפותל. הוא אנגלי. הוותק שלו על כינור הוא בן שמונה שנים. תחילה ניגן כשהיה נער בבית הספר אחר כך המשיך ולמד נגינה על כינור בקולג׳ לאמנויות ומשם עבר לאקדמיה האנגלית המלכותית למוסיקה. תוך כדי לימודיו בא־קדמיה הבין דאריל שאין לו כל עתיד בתור נגן קלאסי. „הכרתי באקדמיה נגני כינור ששמים אותי בכיס בנגינה שלהם, ובכל זאת הם מחוסרי עבודה כבר כמה שנים", סיפר דאריל. הוא ארז את החבילות, הסתלק מהאקדמיה ומצא את להקת אוויר מפותל.

דאריל וואיי עומד בתוקף על כך שיכני אותו „כנר" במלוא מובנה של המילה. הוא קיצוני ביותר בהגדרו־תיו: „בשבילי אחד שמכנים אותו „כנר־עם" זה פשוט נגן כינור שעיד לא יודע כל כך מה עושים עם הכינור". בשעת הופעה הוא מנגן על שני כינורות. הוא מחליף אותם בזריזות תוך כדי הופעה בהתאם לסוג המוסיקה שהוא מעיין להפיק. כינור אחד מהשניים הוא קנה בשוק הפישפשים הלונדוני בחמש לירות אנגליות והתקין בתוכו מיקרופונים עדינים בעלי עוצמה רצינית. הכינור השני היא מפיאר ויקר: הוא עלה שבע מאות לירות אנגליות. זהו כלי מיוחד במינו שנבנה על פי הזמנה. חשמלי כמובן.

אין כנרי פופ רבים. הסיבה לכך היא במיעוט הנגנים היודעים את השימוש בכלי הנגינה, שהיה זר לכל מוסיקת הפופ עד לפני זמן לא רב. אחד המעטים שיודעים את סוד הכינור (חורז עם קימור) הוא דייב ארבוס חבר להקת הצמרת קידמת עדן. קידמת עדן נמצאת בימים אלה בקידמת המיצעד האנגלי עם להיטה ג׳יג־א־ג׳יג. זהו קטע שלא נועד להיות להיט ולכן משונה מאד למציא אותו אי־שם בצמרת המיצעד הבריטי. כינורו של דייב שולט בקטע.

דייב ארבוס שולט בכלי שלו שליטה מוחצת. באחת ההופעות החיות של הלהקה נדרשו הנגנים לתת הרבה הדרנים. הקהל דרש עוד הדרן ועוד הדרן עד שהלהקה גמרה את כל החומר המוסיקלי שלה. מה עשה הכנר? צעד לקידמת הבמה והחל מאלתר עם כינורו. לאט לאט החלו שאר חברי הלהקה מצטרפים ומה שיצא היה כל כך טוב עד שהוחלט מיד במקום להוציא את זה לשוק בתקליט. דייב אינו שחצן כמו דאריל וואיי. הוא מעיד על עצמו שהינו „כנר־עם די חלש ודי מזוייף". אבל אל תבינו אותו לא נכון. הוא חלש רק בהשוואה למה שהוא רוצה להגיע. האידיאל שלו זהו אבי כנרי הפופ, דון שוגר קיין, שעליו נשוחח באחת הפעמים הבאות.

עד כאן הפעם. ועד הפעם הבאה — החזיקו מעמד. להתראות.

מצעד הרינונים

מדורה של שושי אלוני

סטריפטיז

כל באי המועדון הבת־ימי ריגוס זכו השבוע בהופעת סטריפטיז בלתי מתוכננת. הדבר התרחש תוך כדי נגינתם של חברי להקת העכבישים. אחת המעריצות של הלהקה עלתה לבמה ופתחה בריקוד סוער לקצב המוסיקה. זה עוד כלום. פתאום התחילה לפתוח את כפתורי חולצתה תוך כדי ריקוד. כל הנוכחים כמעט בלעו את הלשון מרוב התרגשות. אבל גם זה עוד כלום. הקהל החל להצטופף מסביב למתפשטת והצעירה לא הפסיקה לרקוד ולהתפשט עד הסוף המר.

כן לא כן לא

אבי טולדנו כן מתחתן או לא מתחתן? אולי מישהו מוכן לגלות לי. אני כבר מבולבלת לגמרי מהבחור הזה. תארו לעצמכם כמה מבולבלת החברה שלו ליאורה גל. כל פעם הוא מודיע ואחר כך מבטל ואחר כך שוב פעם מודיע. הפעם, כך הוא הבטיח, זה סופי. עובדה: שלחו הזמנות.

חמור מאד

חמור בן חודשיים או עייר, כמו שקוראים לזה יודעי עברית — זה מה שקיבלה דרורה חבקין במסיבת יום הולדת שנערכה לכבודה במלון טיראן בהרצליה. תגידו: גם לכם יש הרגשה שכל האמנים נולדו באותו חודש. כל יום שני וחמישי אני במסיבת יום הולדת של אמן אחר. מה יהיה הסוף עם זה?

קטטה בנהריה

חילוקי דיעות קולניים בעוצמה לא קטנה פרצו השבוע בין חברי להקת הפנגווינים ובין בעליו של מועדון פנגווין בנהריה. בעל המועדון דרש מחברי הלהקה שיקטינו את עוצמת נגינתם אחרי חצות. הפנגווינים טענו שזה לא בא בחשבון ושאינם מסוגלים לנגן טוב בלי עוצמה רצינית. מנהל המועדון שוקל אם לפטר את הלהקה או להוסיף ולשלם את הקנסות על הרעש.

פופיאדה

בחיפה התקיים באחרונה מופע שנקרא פופיאדה. בין שאר הזמרים שהופיעו היה גם זמר צעיר ששמו מאיר זילברג. שירתו לא מצאה חן בעיני הקהל ובמקום התפתחה מהומה קטנה. לאחר שנרגעו הרוחות בעזרת המשטרה והאמנים המשיכו להופיע, עלה לבמה מנחם (שלומיק) זילברמן. לפני שהחל בהופעתו התלוצץ מנחם ואמר: „זה עתה ראיתם את הזמר מאיר זילברג שהופיע בלוויית אקורדיון ושוטרים.

אלי ישראלי, מגיש מצעד הפזמונים ובתיה קליינברג, הלא היא בחירת לבו, התחתנו השבוע ברוב פאר והדר בתל-אביב. בתמונה למטה: צביקה פיק מדגים, בפני אחדים מהקרואים כיצד נראה שירו שני תפוחים. בין המחייכים: חברתו מירית שםאור, (מימין) ואבנר רוזנבלום, עורך מצעד הפזמונים הלועזי בגלי צה"ל.

אלו יכול היית להרוג מישהו — במי היית בוחר?

אבי בהט: את שכן שלי שרוצה להיות זמר ומתאמן כל יום בשעות הצהרים.

גדעון גרייף: את א.פ.

פיני בן ארי: את הירקן שגר מתחתי. יש אצלו המון עכברים.

דוד קריבושי: כל אחד שלא נהנה מהחיים.

מני פאר: את הזמן שבזבזתי.

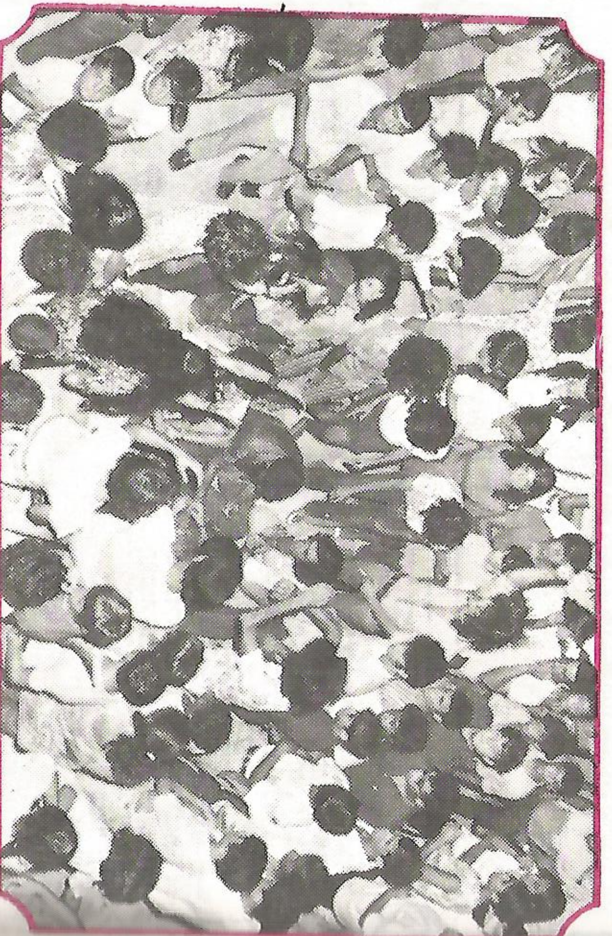
דורי בן-זאב: מצטער, לא יכול אף אחד חוץ מזבובים ויתושים בקיץ.

פופיק ארנון: לא הורג כלום. רק נמלים.

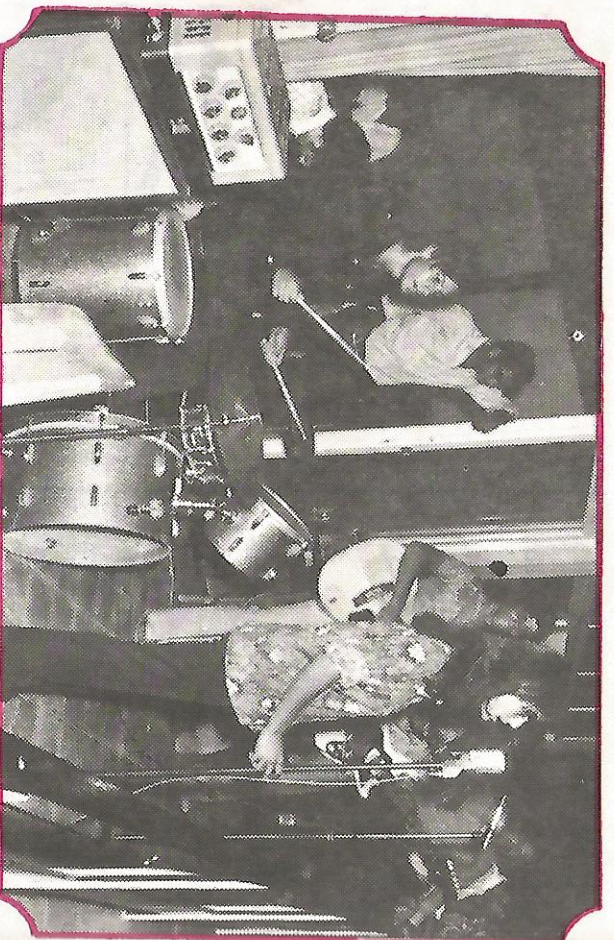
כרזות ציבעוניות על לוחות המודעות בבאר-שבע מודיעות כבר כמה שבועות על ערבי בידור, פופ וריקודים שיתקיימו ביוזמת העירייה ומועצת הפועלים. נוער 71 השתתף בערב הראשון שהתקיים השבוע ומביא לך התרשמות צילומית.

המוני צעירים הופיעו בשעה היעודה. התיזמורות המובטחות לעומת זאת לא דייקו כל כך. קהל זועם של צעירים צמאי בידור חיכה בעצבנות.

למרות האיחור והעצבנות היו כאלה שנכנסו לאווירה ורקדו בהתלהבות לצלילי להקת-קצב שחבריה הם מלה-קות שונות. לסיכום: ההענות היתה רבה. האירגון חייב להשתפר.

שאגות אריה פצוע

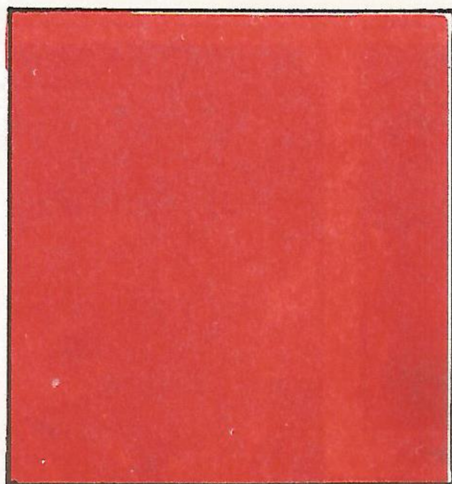
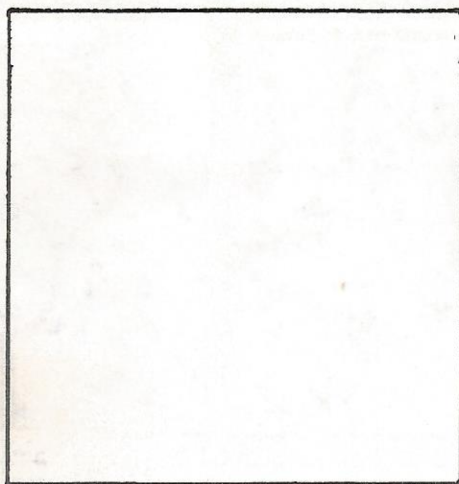
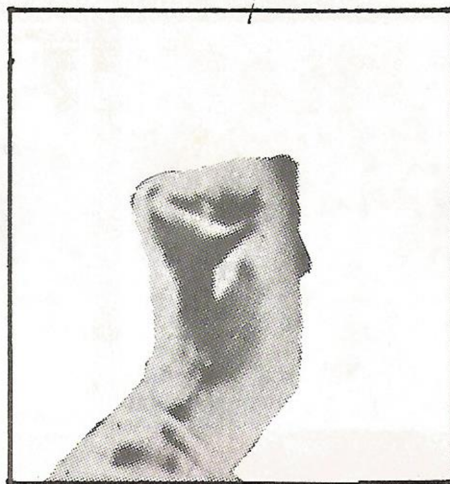
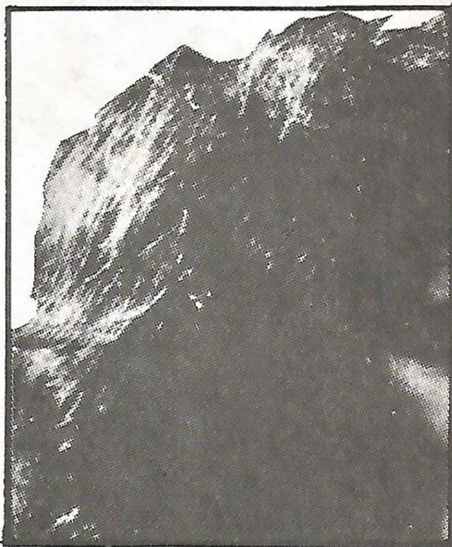
המלחין והזמר נייל דיאמונד כבש תוך שנה אחת את מיצעדי הפיזמונים בעולם בשלושה להיטים. רוזי המתנפצת, קרוליין המתוקה והאחרון, הנני אמרתי, שעושה בימים אלה את דרכו בצמרות המיצעדים.

דרכו של נייל דיאמונד אל הצמרת החלה למעשה כאשר היה בן 13. היום הוא בן 27. בנעוריו התגורר נייל בברוקלין. יום אחד קם ועזב את הלימודים והבית. כל תחנוני המשפחה לא הועילו. הנער יצא למסע נדודים במרחבי ארצות הברית תוך כדי נדודיו התלווה ללהקות וזמרים נודדים. מאלה רכש את השכלתו המוסיקלית. לעיתים היה שר ומנגן פיזמונים שהלחין וכך צד את אוזנם של מפיקים ומלחינים בעלי־שם. בהשפעתם השתנתה גישתו והפכה למיקצועית יותר ורצינית יותר.

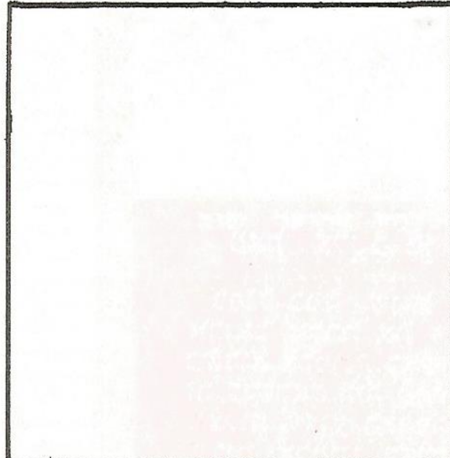
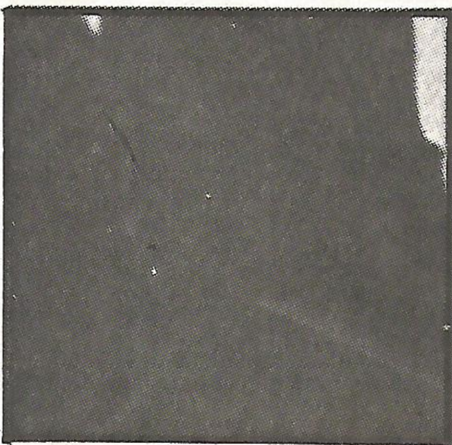
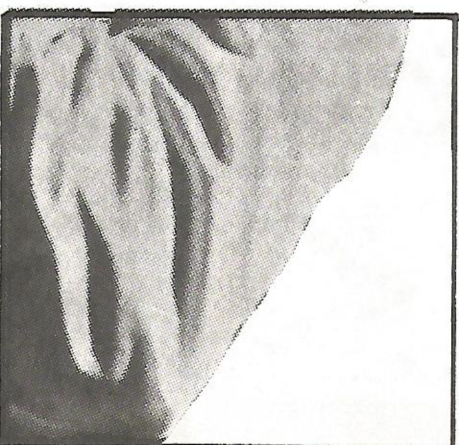
כיום מפורסם נייל בזכות הביצוע העצמי של היצירות שלו. הוא רוכב על גל פופולריות חסר תקדים. פיזמוניו נחטפים כמו לחמניות חמות ואלבומיו נמצאים בצמרת מיצעדי המכירה. מה שמעיד על הצטרפותו לחוג הזמרים הפופולריים ביותר היא זכייתו בתואר הזמר האמריקאי הפופולרי ביותר. הזכייה הדהימה רבים. נייל גבר בפופולריות שלו על המלך, אלביס פרסלי. יותר מזה: הוא נבחר לכותב השירים מיספר אחד והקדים בתחרות זו גם את לנון ומקרטני. כל אלה הפכו את פריצתו המהירה לאגדה ממש.

מה שתורם הרבה לפופולריות שלו הוא הדימוי שיש לו בעיני רבים, דימוי של גבר נאה, אדם שקט וסימפטי, בעל־הליכות וקסם אישי, חברותי ומעניין. נייל נשוי ליפיפיה לא־נורמלית המתלווה למרבית הופעותיו. יש משמיצים שאומרים כי היא מתלווה אליו בעצם כדי לדאוג לכך שלא ישכח חס וחלילה לחזור הביתה מפעם לפעם. יצר הנדודים שלו הוא חזק ביותר. לפעמים הוא מתאהב באיזה מקום חדש שאליו הגיע במקרה ומעדיף להשאר בו. כמובן שאין זה מוצא חן בעיני אשתו. לשבת ולחכות בבית הגדול והמפואר שנייל קנה מנשיא חברת הסרטים אוניברסל — זה לא בדיוק מה שמתחשק לה לעשות.

נייל דיאמונד עוסק גם במוסיקה בלתי מיסחרית. הוא הקליט לא מזמן א.נ. (אריך־נגן) שצידו האחד מוקדש כולו למוסיקה אפריקנית ישמיקצביה לכדו את אוזנו והקסימו אותו. יש שטוענים כי יצירה זו של נייל שמור לה מקום של כבוד בצד ישו כוכב עליון והפופרה (אופרת פופ) טומי.

כאשר אין הוא נמצא על הבמה דיבורו הוא רך ומאופק. לאחר שׁ-שוחחת עמו אתה מצפה שיעלה ל-במה במתינות עם גיטרה ביד וישיר בעדינות מופנמת. הופעתו מפתיעה אותך. אפילו מדהימה. הוא משתולל ומתפרץ. שאגותיו הן כמו של אריה פצוע. כתב עליו מבקר אנגלי אחד: „נייל הוא תופעה בימתית המלהי-בה ביותר שראיתי מזה זמן רב״. □

המלא

מאת: אלי ב. מרזח

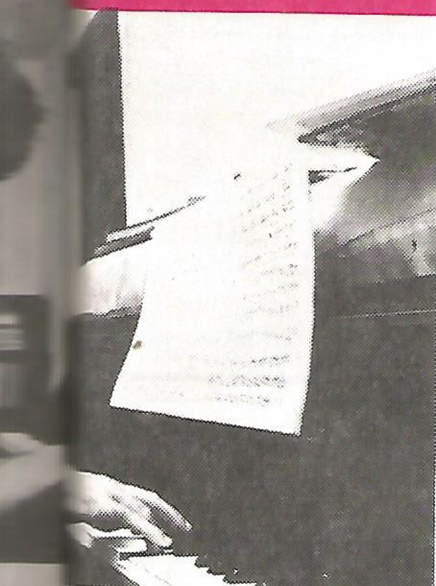
לפני כמה שנים עזב
אריאל זילבר את האר
כשהוא אלמוני. כאשר ח
זר לישראל היה מפורסם
מצליח וידוע בצרפת א
עדיין אלמוני בארץ. ה

אריאל מדבר על עצמו ועל עולם הפיזמונים בצורה מפוקחת מאד. אפילו קצת צינית. הוא מספר בטון אדיש ושיגרתי על כישלונות ואכזבות שידע. באותו טון הוא ממשיך ומספר על ילדותו חסרת המנוחה. על הקיבוץ שבו חי בצעירותו על אי הסתגלותו לחברה ולמיסגרות. דיבורו פשוט. לא יומרני. בלי העמדות פנים.

בגיל 14 חזר לת"א מהקיבוץ, למד שנה בתיכון־חדש ונזרק. שוב עזב את העיר והלך למוסד הדסים. בבית ספרו החדש הוא עשה מעשה קונדס שעלה לו ביוקר. הוא ירה לעבר בית מאוכלס, גרם להתפוצצות ונפגע בה בעצמו. בגיל 18 הגיע למוסיקה: „מצאתי פעם חצוצרה אצל חבר ותהחלתי לטרטר עליה. מטירטורים עברתי לנגינה. הצלחתי להופיע רק בחלטורות ובאופרה. לא בתור זמר. בתור מחצצר". הוא ניסה להתגבר על אופיו: לשבת וללמוד. הלך לאקדמיה למוסיקה, הצליח להחזיק מעמד 4 שנים אך את בחינת הגמר כבר לא עשה. יצא לנדודים.

נדודים

בנדודיו חסרי המנוח החל לעבור מעבודה לעבודה. היה חשמלאי. היה טבח במועדון לילה. כששאלתי אותו אם לא היה מלצר, התעקש ואמר: „לא! הייתי בפנים המטבח והכנתי סלט ושניצלים". הוא ניסה לנגן ג'אז, לטענתו לא הצליח להשתלב בקצב. שמעתי שלמעשה היה נגן מעולה אפילו בלי ללמוד. קשה להבין את רצונו לחשוף את עצמו תוך בקירת עצמית כזאת.

לאחר שורה של אכזבות בארץ נסע לאנגליה בגיל 24.

בארץ לא התעניין איש בשיריו. „ידעתי אמנם שיש מיליוני כותבי שירים ונגנים כמוני באנגליה, אבל בכל זאת האמנתי שיידעו שם להעריך דבר טוב. נאלצתי לעשות כל מה שעושים אותם מליינים. עברתי מעבודה לעבודה. עבדתי בעיקר בשטיפת רצפות. את הכסף שהרווחתי השקעתי בסרטי הקלטה ששלחתי לזמרים. הקלטתי עליהם את שירי. אף זמר לא ענה לי. בסוף נשברתי לגמרי. נסעתי לצרפת ובקשתי את עזרת דודי שהוא מנהל פרסומת בפוקס המאה ועשרים ומכיר את כל הזמרים בצרפת".

כשהגיע לצרפת נזכרו בשירים שלו באנגליה. היו אלה מיודעני

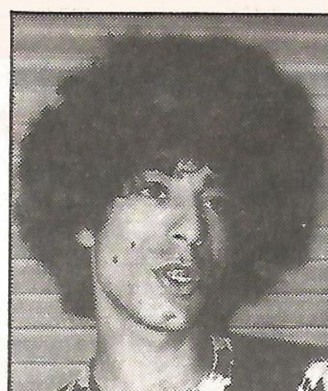

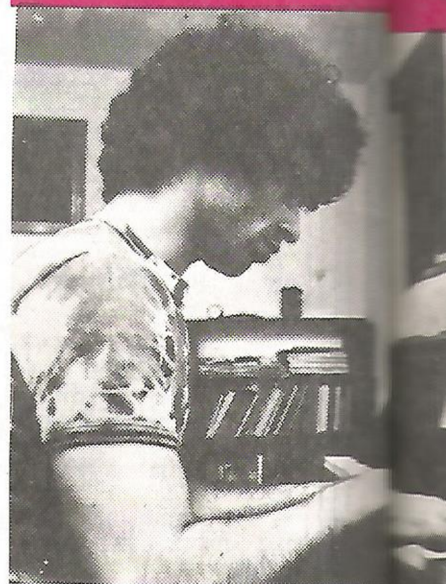

אריאל

שבוע נסע אריאל שוב
לצרפת. אלא שהפעם כ־
מלחין וזמר בעל־שם ה־
שרץ למקום הראשון ב־
מצעדי הפיזמונים הלוע־
זיים בישראל. שירו קול
נוע במקום עושה קריי־
רה בצמרות המיצעדים.

העופרים שבקשוהו לשוב לאנג־ליה. הוא חזר, ועבד איתם על שני שירים שלו. „החל מהרגע שבו היה לי תקליט משלי יכולתי להראות משהו ממשי לכל מי שנגשתי אליו. התחלתי לרוץ שוב בין זמרים. שוב נעזרתי בדודי. הגעתי לזמרים כפרנסואז הרדי ורז'ין. קנו ממני שירים".

בינתיים החליט אריאל לעבד ולשיר בעצמו את שיריו. חבר שלו, אמרגן, עזר לו. הוא שכר כלים, לקח נגנים והתחיל לנסות.

כיום אין הוא מרוצה לגמרי מתקליטונו הראשון „הצליל, אתה יודע, לא לגמרי טוב, נדמה לי שיש יותר מדי כלים". לפני כשלושה חודשים יצא התקליט ב־צרפת. אריאל חתם חוזה ל־5 ש־נים עם האמרגן. הוא החל מטפס במעלה ההצלחה. שביתה שהיתה

בתקופה ההיא בטלוויזיה הצרפתית גרמה לכך שלא יוכל להופיע ולכן נתן לו האמרגן רשות לנסוע לביקור בישראל.

יש הקונה עולמו בשעה. א־ריאל קנה את עולמו בישראל ב־3 דקות. חברו המלחין והמעבד אילן מוכיח הזמין אותו להופיע בתוכנית במקצב ה־70. כמו ב־אגדות הוא כבש את לב כולם. קולנוע במקום התחיל לטפס ב־מעלה המצעד.

אריאל מספר שבינתיים יצא התקליט באיטליה. נדמה לו שגם בהולנד. כיצד זה אינו יודע ב־דייק? אריאל עונה באדישות ש־כל זה ענינו של האמרגן. לא שלו.

יתמקם בארץ

הפגישה שלי עם אריאל הת־קיימה לילה לפני שנסע לצרפת. הוא היה נרגש ובכל זאת לא ויתר על שמיעת האלבום של פול מקרטני. כל הזמן לא פסק מלשחק בצפרדע פלסטיק מקפצת. מדי פעם קפץ כשנדמה היה לו כי שכח לארוז משהו. דבר שלא שכח לארוז כדי לקחת עמו היה סרט ההקלטה שבו מוקלטים ה־שירים שכתב לגשש החיוור. הוא מתכונן להשמיע אותו לאמרגנו.

הוא נוסע לצרפת, בין היתר, כדי לקנות מכשיר הקלטה שיהיה משותף לו ולקווינטט, להקת קצב שאיתה הוא עובד, כדי שלא יצטרכו לעבוד באולפנים ולהיות לחוצים בזמן. אריאל מתכונן ל־התמקם בארץ ולהקליט, ליצור ולשלוח את יצירותיו לצרפת. הוא מקווה שהאמרגן יסכים לכך. א־נחנו גם. □

משמיצים אותי

בחודשים האחרונים נערך בארץ פסטיבל מיוחד במינו. שונה מכל שאר הפסטיבלים. הכוונה לפסטיבל ההשמצות של גדי ליבנה. משמיצים אותו. עולים עליו מכל הכיוונים. כעורך מיצעד הפיזמונים העברי בגלי־צה"ל הוא מותקף בידי זמרים רבים. הם מאשימים אותו בחד־צדדיות. הם טוענים שהוא לא מציג את שיריהם במכוון, ובכך עוצר את כל הקריירה שלהם. מעל דפי נוער 71 עונה גדי ליבנה לכל משמיציו, בשיחה עם כתבנו חיים חביב.

האמנים ואמרגניהם שולחים לי את השירים החדשים על סרטים מוקלטים. ברגע שיוצא תקליט חדש בארץ — אנחנו מקבלים אותו מחברת התקליטים. כל השירים החדשים שמגיעים לתחנה מועברים לוועדה שבה יושבים עורך התחנה, ראש ענף הווי ובידור בצה"ל ועבדכם הנאמן.

אנחנו בוחרים את הפיזמונים שלדעתנו הם הטובים ביותר. לא פוסלים את אחרים. נותנים להם צ'אנס נוסף בשבוע שלאחר מכן. ברור שלפעמים יש פיזמונים שנידחים כל כך הרבה פעמים עד שהם הופכים למיושנים ואי אפשר להשמיע אותם יותר בפינת הפיזמון החדש. אתה לא יכול בפינת הפיזמון החדש (הדגש על החדש) להשמיע פיזמונים שהושמעו בגל הקל לפני חודשיים.

הוועדה הוקמה כיוון שיצחק ליבני מפקד גלי צה"ל סבר, ובצדק, שאסור להטיל את בחירת הפיזמונים על אדם אחד בלבד. יש צורך במספר דיעות. במספר אוזניים. אנחנו לא בוחרים שירים על פי הרמה הספרותית שלהם. אין זו וועדה של מילים. אנחנו שומעים את השיר. מתרשמים מהמנגינה, העיבוד והביצוע וגם מהמילים. אם המנגינה העיבוד והביצוע טובים ואילו המילים פחות טובות — לא גרועות אלא פשוט קצת פחות טובות — הפיזמון ייכנס לפינה. לא ניבחר שיר שמילותיו נכתבו אמנם בידי משורר אבל המנגינה, עיבוד וביצוע אינם על רמה. אבל זה לא אומר שלטכסט אין חשיבות בכלל.

טעמנו האישי לא משחק תפקיד. כל הסיפורים על כך שהוועדה היא דבר פיקטיבי, כלומר דבר שנמצא על הנייר בלבד, הם סיפורים ללא בסיס. הנה תיק הפגישות של הוועדה. אפשר לראות פה בדיוק כמה פעמים נפגשנו, מתי ואיפה. אפשר לראות כאן את חתימותינו והן אינן מזוייפות. לסיפורים ולשמועות שאני הוא בעצם המחליט היחידי — אין שחר ואין בסיס.

השמצות הן כנראה חלק מהתפקיד שאותו אני ממלא. אני לא ניפגע מהן. אני שלם עם עצמי. אני יודע שהצדק איתי. שאני עורך את המיצעד בהגינות מכסימלית. לפעמים אני מרגיש כמו איזה דון קישוט שמנסה להיות הוגן כלפי כולם אבל למעשה נילחם בטחנות רוח.

שיריהם של הזמרים איתן הדר ופיני בן־ארי, שהעלו טענות נגדי מעל דפי נוער 71 — הוצגו בפני הוועדה כמו כל שיר אחר. גם הפרברים העלו האשמות נגדי. הם טענו שלא משמיעים אותם בכלל. הוכחנו להם בעזרת סטטיסטיקה שמשמיעים אותם לא מעט והם יצאו מרוצים.

גם צחי ויעל מתלוננים עלי. אני מוכרח לספר לך עליהם כמה פרטים. הם מיודדים עם אחי. לא פעם התבקשתי על ידו להציג פיזמונים שלהם בפינה. עד כדי כך שצלצל אלי והטריד אותי אפילו באמצע הלילה. כאשר התחיל אחד משיריהם לרדת במיצעד, העבירו לי צחי ויעל בקשה דרך אחי שאשאיר אותו במיצעד כדי שלא ייצא ממנו לגמרי. כלום לא עזר — הפיזמון המשיך לרדת. הם הלכו ושלחו לי 600 גלויות מפוברקות. גיליתי אותן עד האחרונה שבהן.

טלפון לאדם ששלח ומנסה להסביר לו ששום דבר לא יעזור לו. שכלום לא ישנה את יחסי

לא אגלה כמובן כיצד מגלים פיברוקים אבל יש כמה דברים מובנים מאליהם בנושא זה. אם אתה מקבל מאתיים גלויות שעליהם מציינות כתובות מכל רחבי הארץ והן נושאות כולן חותמת של בית דואר תל־אביבי אחד — הפיברוק ברור. אם אתה מקבל מאות גלויות עם בדיוק אותו הדירוג רשום על כולן באותו כתב יד ובאותו עט — הפיברוק ברור. אפשר לומר שאני עושה ממש עבודה בלשית.

לא חסרים גם לחצים. מנסים לתת לי הזמנות. שולחים לי תקליטים ומה לא. אני פשוט מרים טלפון לאדם ששלח ומנסה להסביר לו ששום דבר לא ישנה את יחסי המקצועי לשיר. אני מנסה להסביר שלמעשה החלטה לא נמצאת בידי. לא תמיד הם מוכנים לשמוע ולהבין. לפעמים הם מתרגזים.

יש אמן אחד שהוא גם אמרגן. כאשר שיר שלו נכנס למיצעד — אני אחד האנשים הניפלאים עלי אדמות. אם שירו או שיר של אחד מאמניו לא נכנס — הוא מתחיל להשמיץ אותי ואני הופך לאחד האנשים הנאלחים עלי אדמות. אז אני שואל אותך: אפשר לא להיות מושמץ בתפקיד כמו שלי? □

צביעות מוסיקלית

„אתה אוהב מוסיקה קלאסית?"
— „שחרר אותי מזה".
„ג'אז אתה אוהב?"
— „ככה, ככה."
„ופופ?"
— „בטח שאני אוהב פופ. אלא מה חשבת?"
„את הסימפוניה ה־40 של מוצרט בביצוע של ולדו דה לוס ריוס אתה אוהב?"
— „איזו שאלה. זה גדול".

שיחות כאלה אפשר לשמוע בימים אלה הרבה. הבחור שאמר שהסימפוניה ה־40 של מוצרט בעיבוד קיצבי זה „דבר גדול", יהיה מוכן בדרך כלל לבלוע גם את התקליט של המודי בלוז, ימים של עתיד שעבר. רוב רובו של התקליט הוא למעשה מוסיקה קלאסית. הבחיר הזה בטח זם משתגע אחרי ישו כוכב עליון שגם בו לא חסרים יסודות קלאסיים.

הסימפוניה ה־40 של מוצרט העושה עכשיו את דרכה במיצעדי הפיזמונים מנוגנת בידי להקה קיצבית ומידרנית אך היא ביסודה יצירה קלאסית טהורה. לתת לה מקום טוב במיצעד — זה בסדר, אבל לשמוע את המקור — בשום פנים ואופן לא. שלא לדבר על הליכה לקונצרט שזה כבר נחשב ממש לפשע בדרגה מתקדמת.

לפי דעתי העובדה שקטעים קלאסיים בעיביד מודרני מצליחים במיצעדי הפיזמונים מעידה על גדולת המוסיקה הקלאסית. סיגנונות המוסיקה משתנים כיום כל יום שני וחמישי אבל המוסיקה הקלאסית בישארת יתמשיך להישאר. לא שאני רץ כל יום לקונצרטים ואני בכלל לא מפחית מערכו של הפופ המודרני, להיפך אני מאד אוהב אותו, אני רק טוען שכדאי לשמוע קצת מוסיקה קלאסית. זה עוד לא הרג אף אחד ומי שכל כך חושש יכיל לבטח את האוזניים שלו לפני שהוא מתחיל להאזין.

להקות כמו סגול כהה, הצ'רצ'ילים או הבמה החשמלית עורכות ניסיונות ומופיעות עם תיזמורות סימפוניות ביצירות קלאסיות או בעיבודים של יצירות כאלה. דברים אלה מקרבים את הנוער למוסיקה הקלאסית. אבל זה לא מספיק. ☐

פופ ישראלי

מסיבה בבית פרטי. מנגנים את הנדריקס, זפלין, החיפושיות, פלוק, פינק פלויד קולוסיאום, גרנד פאנק ועוד. מישהו מציע להניח על הפטיפון את תקליטם של החלונות הגבוהים. מתחילה עליו התנפלות טלית. „אין לך מה לעשות", צועקת אחת. „אתה לא נורמלי", פוסק אחר. בקושי רב הוא ניצל מזעם ההמון.

זהו זה רבותי. פופ ישראלי הוא לא פירמה אצלנו. כשאני אומר פופ ישראלי אני לא מתכוון ללהקות ישראליות ששרות באנגלית ומחקות את הסיגנון המערבי כמו הצ'רצ'ילים או האריות. מצד שני אני גם לא מתכוון ללהקות שירי עם כמו חמישיית גלבוע או רננים.

אני קורא פופ ישראלי ללהקה או זמר השרים בעברית בסיגנון ישראלי המושפע מסיגנון הפופ המערבי המודרני. אני מתכוון לשלושרים, לשובבי ציון, לאריק איינשטיין ועוד. את החלונות הגבוהים אני רואה כמי שיצר את סיגנון הפופ הישראלי. היו להם שירים נהדרים, עיבודים מצויינים, תקליט לא נורמלי. ואל תחשבו שיש לי מניות בחברה שהוציאה את התקליט.

זו איננה ציונות לאהוב פופ ישראלי טוב. מה שמרגיז אותי זה שרוב החבר'ה לא רוצים לשמוע פופ ישראלי רק בגלל שהוא ישראלי. יותר טוב להם לשמוע את להקת פיף פאף פוף ביערות העד של זמביה. באנגלית כמובן. ☐

רוני ניניר

לעבוד עם פול

דייויד שפינוזה

דייויד שפינוזה הוא נגן הקלטות מהשורה הראשונה. מדרגים אותו לצידו של אריק קלפטון ומזכירים אותו בנשימה אחת עם ג'ימי הנדריקס. הוא נמצא כמעט על כל תקליט שהוקלט בניו־יורק. בזמן האחרון השתתף שפינוזה בהקלטת אריך־הנגן של פול מקרטני. הוא מספר על עבודתו עם פול:

לעבוד עם פול זה מאד מהנה. מעניין לראות איך הוא עובד. אבל כמוסיקאי לא היתה לי העבודה עם פול חוויה מיוחדת במינה או אתגר רציני. מקרטני הוא מלחין לא מוסיקאי. שיריו הם יפים מאד. בזמן העבודה באולפן הוא דייקן בצורה מדהימה ממש. הוא מיקצועי ביותר בגישתו להקלטות. לא מעשן סמים. לא שותה. לא מבזבז זמן על דיבורים. מקליט וזהו.

בתשע בבוקר היה מקרטני בא וכולנו היינו מקשיבים למה שעשינו יום קודם לכן כדי להכנס לאווירה. לאחר שהתחממנו באו שמונה שעות של נגינה. רק נגינה. עושה רושם שהוא טיפוס עם קצת מעצורים, לא חופשי לגמרי. הוא טיפוס משפחתי מאד. כל מה שיש לו בראש זה לעשות מוסיקה טובה.

הכל התחיל כשיום אחד צילצל הטלפון בדירתי. לינדה מקרטני היתה על הקו. היא הציגה את עצמה כגברת מקרטני ומיד הוסיפה שבעלה היה מעונין לפגוש אותי. לא זיהיתי אותה בהתחלה כאשתו של פול ולכן שאלתי אותה מי זה בעלה, והאם כבר עבדתי איתו פעם. היא הזדהתה ואמרה שהמדברת היא לינדה מקרטני אישתו של פול מקרטני בטון כזה שמשמעו היה כאילו היה עלי לדעת זאת מבלי שהיא תאמר. היא לא ציינה בבירור מה הם רוצים ממני. חשבתי שהמדובר בפגישה או בהקלטה, אבל למעשה זה היה מיבחן.

הגעתי למקום בשעה היעודה. זו היתה עליית גג מוזנחת. הם רבצו שם כשלושה ימים ועסקו בבחינת נגנים. פול הציג את עצמו בפני. על פניו היה זקן בן שלושה ימים. הוא ניגן כמה קטעים ובקש ממני לחזור ולנגן אותם אחריו. ניגנתי והוא אמר שהוא מצטער אבל אינו יכול לבזבז עלי זמן נוסף כי עליו לבחון עוד נגנים רבים בלה בלה בלה. כמו שהגעתי בחזרה לביתי צילצל הטלפון. לינדה ביקשה ממני שאבוא להקלטות ומסרה לי את התאריך המדוייק והמקום.

פול ידע בדיוק מה הוא רוצה. אני חושב שהתקליט נעשה באותה מתכונת של תקליטיו הקודם. רק בהבדל אחד: הפעם אנחנו, הנגנים, ניגנו את מה שפול ניגן לבד באריך הנגן הראשון שלו. הנגינה שלנו היתה מאד מוגבלת. פול אמר לכל אחד בדיוק מה עליו לעשות ואיך עליו לנגן. אמנם הצענו לו כל מיני הצעות פה ושם אבל הוא השתמש במה שהצענו לו אולי פעמיים מתוך עשר פעמים.

ללינדה, לא היה הרבה מה לעשות באולפן. היא פשוט טיפלה בילדים. הם היו שם כל הזמן. כל יום. אם פול נשאר עד ארבע בוקר — גם הילדים היו נשארים. כל העסק לא כל כך מצא חן בעיני. האווירה היתה, אמנם חופשית ונחמדה אבל בכל זאת — מטרידה. אני לא יודע מה היה ללינדה לעשות באולפן. כל מה שהיא עשתה זה להעיר הערות על דברים שלא נראו לה ולא היו לרוחה. אני לא יודע אם היא מבינה משהו במוסיקה. אני יודע שהיא עסקה בצילום. עכשיו היא עברה כנראה להפקות כי זה מה שכתוב על מעטפת התקליט: הופק בידי לינדה ופול מקרטני.

ככה זה בעסקי המוסיקה. שמישהו מוצא לו סוף סוף אישה, אחת שהוא באמת אוהב, אז הוא מנסה להכניס אותה למה שסובב אותו. אני באופן אישי לא מאמין בזה. זה לא נראה לי הגיוני. זה לא יכול להצליח. לינדה שרה לא רע. היא יכולה לשיר בעוצמה הנכונה. היא יכולה להוות רקע קולי לגמרי לא רע. מה עושה פול? הוא נותן לה תווים ואומר: הנה לינדה, את תשירי את זה ואני אשיר את זה. היא עושה מה שהוא אומר לה וחושבת כנראה, שזה מה שנקרא יצירה. אבל זה כלום לא משלה. הכל משל מקרטני. פול מקרטני. ☐

פול מקרטני, אשתו לינדה ובתם

תעשיית הפופ בישראל [ד]

מאת: אמנון רוזן

מכשירים אלקטרונים אפשר להפעיל כמו רובוט ואפשר לנגן עליהם כמו אמן. זה כל ההבדל בין הפקה טובה לבין הקלטה פשוטה ברמה ירודה. בישראל סובלות ההקלטות מהפקה גרועה.

התמונה שהצטיירה ממה שראיתי עד כה, לגבי מה שנעשה בעולם ההקלטות הישראלי היא קודרת למדי. רוב אנשי ההקלטות סבורים שבתנאי הארץ נעשה, כמעט המכסימום והם שבעי רצון. לעומתם, בגנים כמו אהרון קמינסקי ערים לפיגורו של האולפן שלנו בהשואה לנעשה בעולם ואינם חוזים התקדמות גדולה.

במקום אחד מצאתי התלהבות וביטחון באפשרויות קידומו של הפופ בארץ: באולפני גארט בתל אביב. אנשי המקום מאמינים ביכולתם לתרום והעלאת הרמה. הם ציידו את אולפנם במיטב הציוד, שהוא המילה האחרונה בעולם. אפילו מותרות כגון אורות פסיכודלים כדי להשרות אוירה מתאימה. „כדי להפעיל את הציוד הזה על הצד היותר טוב", אומר קנט ווקטובס מבעלי המקום, „נסעתי לאנגליה והבאתי את ריצ'רד גולדבלט".

ריצ'רד הוא מהנדס הקלטות מסוג שאין אנו רגילים אליו. הוא בוגר אקדמיה למוסיקה, ניגן בגיטרה ובפסנתר ומה שחשוב יותר: הוא עבד שנתיים כמהנדס הקלטות באולפני פאי הלונדוניים, שם הקליט בין השאר את לד זפלין, ג'ימי הנדריקס, הקינקס ודונובן.

מדוע עזב קריירה כזו ובא לארץ? „עולם הפופ באנגליה עמוס מדי", אומר ריצ'רד גולדבלט, „יותר מדי אנשים עושים יותר מדי דברים. חפשתי דברים חדשים ונדמה לי כי בארץ יש לזה מקום".

● איך נראית לך מוסיקת הפופ בארץ?

—„נדמה לי שיש כאן פוטנציאל טוב מאוד של כותבי מוסיקה. מוסיקה דומה אמנם לפופ המערבי, אבל זה לא חקוי ממש. יש קצת אופי מזרחי".

● ואתה חושב שתיתכן התקדמות?

—„כן. זו ארץ קטנה אבל גם לוכסמבורג קטנה. אני הקלטתי כמה להקות צבאיות ומצאתי ביניהן הרבה אנשים כשרוניים. לוקח זמן כדי להתקדם אבל זה אפשרי".

● אבל איך? יש בארץ המון מגבלות. אין שוק של תקליטים, אין דרישה למוסיקה טובה יותר, אין אתגרים לאמנים?

„זה נכון. טעם הקהל כאן מושך את האמנים אחריו. אבל קהל אפשר לחנך. הבעיה האמיתית היא שוק התקליטים. בארץ לא יהיה אף פעם שוק רציני. צריך לפנות לשוק העולמי. באנגליה ובאמריקה יש שוק נפלא. קונים המוני תקליטים והקהל מחפש דברים חדשים. את המוסיקה הישראלית לא מכירים שם. אני בטיח שהיא תתקבל. אבל כדי שתקליט יצליח צריך קודם כל להגיע לאותם סטנדרטים של הקלטית הנהוגים באנגליה".

● אתה מדבר כל הזמן על מוסיקה מסחרית. מה עם מוסיקה יותר רצינית?

—„אין ברירה, אנשים רוצים להרוויח כסף. אבל כשתעלה הרמה הכללית יימצאו גם אמנים שלא ילכו בדרך המסחרית. בסופו של דבר גם באנגליה ריבו של הפופ מסחרי".

● כמומחה להקלטות, מה לדעתך נעשה בשטח הזה בארץ ומה אתה יכול לתרום?

—„הרמה בארץ רחוקה מהרמה המקובלת באנגליה. היא לא גרועה ממש. הציוד באולפנים די משוכלל. פשוט לא משתמשים בו נכון. הוא לא מנוצל היטב. חסרה מחשבה מוקדמת. אין נסיונות לייצור דברים חדשים. ההקלטה היא אמנות. לא טכנאות. אני מנגן 7 שנים על גיטרה ופסנתר ואני מנצל את הידע הזה בעבודה. כשאני מתחיל לעבוד עם אמן אני מברר איזה צליל הוא מעוניין ועוזר לו להפיק אותו. אבל במשך העבודה אני מוצא הרבה אפשרויות יצליליים שהאמן אינו מכיר ואני מציע לו אותם. עם קצת יותר ידע וקצת יותר יחס נכון — ניתן לעשות הרבה למען רמת ההקלטות בארץ. ☐

המשך הסידרה בשבוע הבא

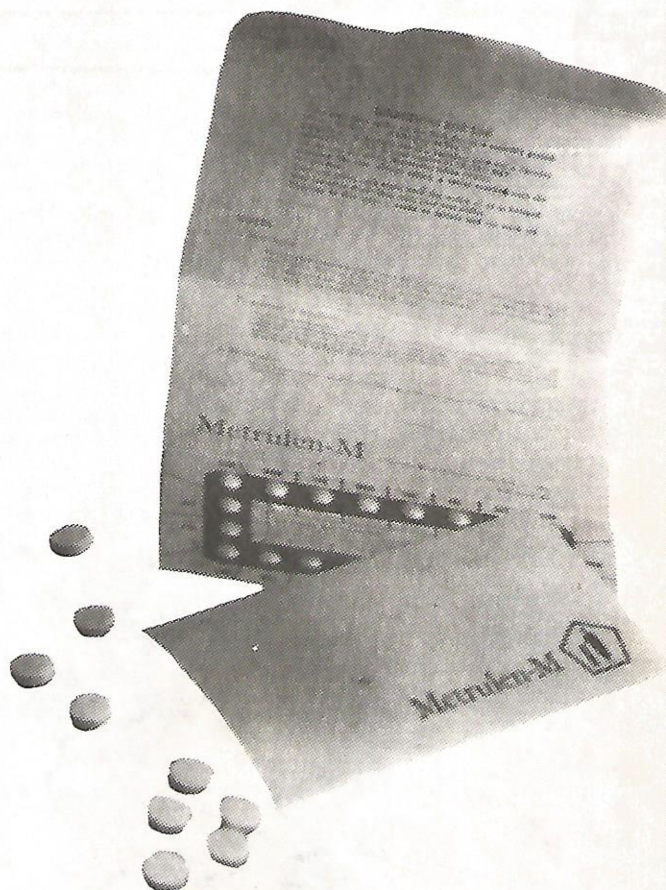
מקיימת או לא מקיימת? משתמשת או לא משתמשת?

הכוונה, כמובן, ליחסי־מין ולשימוש בגלולה למניעת הריון.

והשאלות מתייחסות לתלמידת התיכון בישראל.

שום סקר מוסמך לא נערך בנושא זה, ויש רק השערות וניחושים.

כתב „נוער 71" ריאיין עשרות תלמידות תיכון. על שיחתו עם שלוש מהן ועם מורה אחת, הוא מדווח בעמודים אלה. והוא מדגיש: אין זה מידגם מייצג, אין זה מחקר. זהו דו"ח על ארבע שיחות בנושא רגיש.

ראשונה לשיחה — נועה. כיתה שמינית במגמה הומנית, תלמידה בינונית, היתה חברת תנועת נוער לפני כשנה, נטשה את התנועה כי „לתנועה לא היה מה להציע לי יותר." רוצה להמשיך לימודיה בספרות או במדעי החברה.

בתחילה היתה נועה קצת הססנית, דיברה בבילבול ולאחר שראתה שהשד הנקרא שיחה על הגלולה איננו נורא כל כך, החלה לדבר בחופשיות. „בגלולה אינני משתמשת. שמעתי שהגלולות מזיקות וגורמות להשמנה. מהיכן אני יודעת? סיפרה לי בת־דודה מבוגרת ממני."

האם היא מקיימת יחסי מין?

היסוס, הלחיים מסמיקות, חיוך קל לשבור את הקרח. „התחלתי לקיים יחסי מין עם החבר הנוכחי שלי, שאותו אני אוהבת. אני חושבת שזה חלק בלתי נפרד מהאהבה. אנו אוהבים אחד את רעהו, אז למה לא לעשות את האהבה למושלמת? אנו שנינו משתדלים להיזהר וישנן כל מיני שיטות. החבר הקודם שלי ניסה לשדל אותי לקיים איתו יחסי מין אולם סירבתי לו. למה עם החבר הנוכחי כן? קשה לי להסביר זאת. זה בא. אני חושבת שפשוט עם החבר הנוכחי אני מרגישה שאנו אוהבים באמת. הוא זקוק לי ואני לו. מה שחשוב יותר, גישתו לדבר היתה בוגרת. הוא הביא אותי להכרה שאין רע בקיום יחסי־מין.

„החבר שלי הוא חייל העומד להשתחרר בעוד כחצי שנה. הוא לא ניסה להכריח אותי. אני חושבת שהוא מבוגר מאוד ברוחו למרות שהוא רק בן 19. לאחר שיצאנו בקביעות כמה זמן, ישבנו ערב אחד ושוחחנו על זה. זו היתה הפעם הראשונה ששוחחתי על כך עם גבר בגילי. אני לא יודעת, אבל הוא העלה את הנושא בצורה כל כך פשוטה ויחד עם זאת מבוגרת. לא כמו אחרים: את שוכבת? למה לא, תראי, זה דבר יפה. ושאר השטויות. או אני אוהב אותך, אני רוצה להתחתן אתך, אני רוצה לשכב אתך...

מפחדת

„למרות שאני מקיימת יחסים עם חברי אינני משתמשת בגלולות. חברי ניסה פעם אחת לשאול אותי למה אני לא לוקחת גלולות. מאחר ואמרתי לו שאני מסרבת להשתמש בגלולות, לא ניסה ללחוץ עלי. ברור. לעיתים אנו מפסידים מכך. האמת היא, שבקשר לגלולה אני חושבת שאני מושפעת מדעות של אחרים. אינני מוכנה לקחת עכשיו גלולות גם בגלל תופעות הלוואי של השימוש בגלולה. ובכלל יש לי פחד מכך. קראתי שזה עדיין לא בטוח ב־100%, שזה עלול להביא להסתבכויות, ובכלל מבחינה נפשית אינני מוכנה להשתמש בגלולות."

האם מפחד שהגלולה תהפוך אותה לאשה מבוגרת?

נועה מסמיקה מעט, משפילה עיניה, מחייכת חיוך מלבב. את התשובה נתנה בשתיקתה.

מאת:
נמרוד גשר

הגימנזיסטית והגלולה

לא למין

יעל היא שמיניסטית באחד מבתי־הספר התיכוניים העירוניים בתל־אביב, מגמה חברתית. נערה שופעת חיים, נבונה, תלמידה טובה, מתעניינת בעיסוקים שונים ויחד עם זאת מעורה היטב בחברה.

„גלולה? מ׳פתאום? אני לא מקיימת בכלל יחסי מין. אני הושבת שעדיין אינני בשלה לכך. אני יודעת שעכשיו הנערות מבוגרות הרבה מאשר לפני דור. אבל אני חושבת שעדיין לא הגיע הזמן. אני לא שוללת קיום יחסי מין בגיל זה, זה קשור בהרגשה. מי שרוצה, בבקשה. אני חושבת שאין מה למהר. מה אפסיד שאתחיל בעניינים אלה מאוחר יותר?

„אני חושבת שיחסים בין בחיר לבחורה לא צריכים להיות מסובים סביב הציר שנקרא יחסי מין בלבד. אפשר לקיים יחסים חברתיים על בסיס רגשי בלבד. אתה עלול לחשוב שאני נזירה מוחלטת. לא כך, אלא שלכדי מגע מיני אינני מוכנה להגיע.״

כן לגלולה

אוסנת: או כפי שדורשת להיקרא אוסני. נערה מלאת חן ועיניים. שיער שחור גולש, דואגת לטיפוח החן למרות שלבית־הספר אינה נוהגת לבוא מאופרת. את אוסני פגשתי פעמיים. קצת קשה היה לדובב אותה.

היא בת 18½, יש לה חבר, סטודנט באוניברסיטה שנה ראשונה, מקיימת יחסי מין ורואה בכך חלק מיחסי החברות. לאחר היסוסים ומבוכה לא קטנה הודתה שהיא משתמשת בגלולות למניעת הריון.

„הגעתי למסקנה שיש להשתמש בגלולה לאחר התלבטויות רבות. המתח הנפשי של שנינו, שנבע מפחד להיכנס להריון, היה גדול, והפריע לנו. התחלתי להשתמש בגלולות כשחברי היה במילואים. ידעתי שהמתח הטריד אותו וזה ניכר בו. רציתי להקל על שנינו והחלטתי, בהסכמת החבר ובעצת רופא טוב.״

האם הוריה יודעים שהיא משתמשת בגלולות?

„אמי נדהמה בתחילה מעצם פנייתי לעזרתה. אמי מכירה היטב את חברי ויודעת על כוונתנו לעתיד. אך לאחר ששוחחתי עימה הבינה שאני מקיימת יחסי מין עם החבר ושזו עובדה, ונוכחה שהדבר לא נובע אצלי מתוך הרפתקה, היא הבינה, שאם כבר, אז הדרך הבטוחה יותר והבדוקה יותר היא להשתמש בגלולות.״

המורה אומרת: כן

בתום השיחה עם התלמידות פניתי לזמירה, מורה צעירה, נשואה, שסיימה את לימודיה האקדמאיים לפני שלוש שנים ומלמדת בתיכון מזה ארבע שנים:

„כשאני למדתי בתיכון לא רבו הנערות שקיימו יחסי מין. אני כשלעצמי לא נהגתי כך. אבל החופש המיני הוכיח את עצמו. המוסכמות הישנות נפלו. זו מהפכה שעוברת בכל העולם, ואין להתעלם ממנה ולומר אותי זה לא מעניין, אני נגד. לכן אין כל טעם לאסור זאת. ואם נאסור — הנוכל?

„לפני שבוע באה אלי אם אחת התלמידות. היתה נבוכה מאוד ־ רצתה בעצתי. בשיחה עם בתה נתברר לה, שהבת מקיימת יחסי־מין עם חבר. מה לעשות? האם לאסור על הבת? הסברתי לה את המנטאליות של הנוער כיום, ואם הבת נוהגת כך, הרי היא מרגישה צורך בכך. דיכוי הבת יגרום לה יותר נזק. הסברתי לה שעליה לשבת עם בתה ובשיחה כנה להסביר לה שאין להפריז בכך. לדרוש שהדבר לא יגרום להפרעות בלימודים.״

ומה עם השימוש בגלולה?

„אם הבת כבר מקיימת יחסי־מין, למה שלא תשתמש בגלולה? יש לי כמובן הסתייגויות. הבעיה היא אם הגלולה מזיקה לנערה בגיל ההתבגרות. אני אישית הייתי מהססת מאוד להציע לבתי, למשל, להתחיל להשתמש בגלולה. עדיין לא נחקרו מספיק הסכנות הטמונות בשימוש בה.

„לא כל גלולה מתאימה לכל אחת. בדרך כלל צריך לנסות כמה סוגים עד שמוצאים את הסוג הנכון. פרט לכך, אם התחלת להשתמש בגלולה, עלייך להתמיד בכך ולא לשכוח אף יום אחד, ואם שכחת יום אחד, המצב קריטי. ונערה היא נערה, לא פעם מפוזרת. נוסעת לטייל או לנסיעה ממושכת בתנאים לא ביתיים, ועלולה לשכוח לקחת גלולה. מה שברור הוא, שיש להתייעץ עם רופא, עם אם או עם אחות מבוגרת.״ □

● מיהו הזמר האהוב עליך ביותר, ואיזו להקה?
רבקה אבני
אשדוד
— הזמרים הם: אל קופר, ו־חוזה פיליסיאנו. הלהקות: דם יזע ודמעות, שיקגו, סנטנה.

● מהן שאיפותיך לעתיד?
חווה גנון
באר־שבע
— הוצאת אריך הנגן הראשון שלי בע.ד כחודשיים. שאיפות ל־עתיד: להמשיך ולהוציא דברים טובים.

● האם אחיך הוא שחקן הכ־דורגל דני שרעבי?
משה עזיזה
אשקלון
— לא, אין כל קשר בנינו.

● איזה סוג של מוסיקה אתה אוהב לשמוע?
וידר יהודה
בית־שאן
— מוסיקת פופ ומוסיקה קלא־סית. אני אוהב לגוון.

● האם אתה ממוסחר?
צלניק רבקה
חיפה
— לא ולא. אני כותב רק ד־ברים לפי הטעם האישי שלי. דברים שאני מרגיש ואוהב.

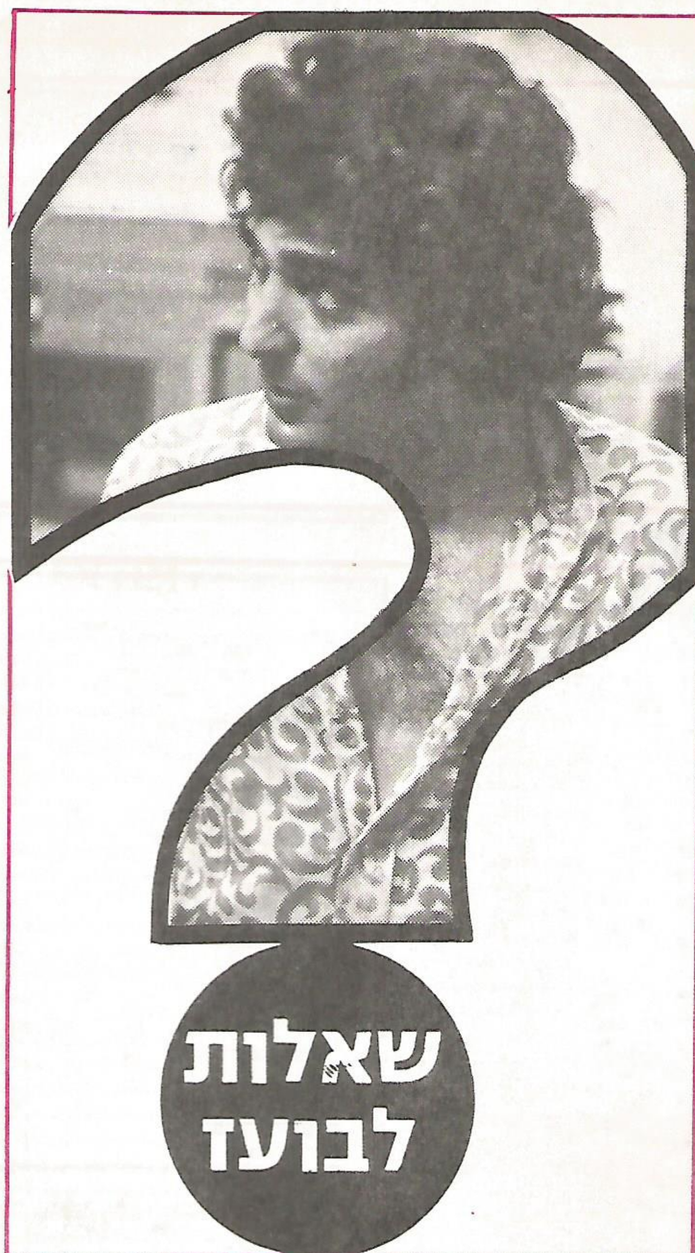
● מה דעתך על מצעד הפיז־מונים?
לזר שמעון
בית־שמש
— דירוג טוב נותן לכל אמן באיזה שהוא מקום הרגשה טובה. זה חלק מההצלחה.

● למה אתה קורא הצלחה?
יעקב כהן
רחובות
— הצלחה היא התגשמות הש־איפות. להמשיך ליצור. להמשיך להיות פופולרי. יסודה של הצל־חה — עבודה.

● מה דעתך על הפנתרים?
יהושע הרשקוביץ
ד.נ. הגליל
— אין לי זמן רב להתעמק בפוליטיקה. אני מבין שיש מקום להצדיק אותם. לא היה יכול ל־התפתח משהו, במקום שאין בו כלום.

● אתה מעשן חשיש?
חיים ברקוביץ
קרית־אתא
— לא מעשן חשיש. לא הת־נסיתי, ואיני מתכונן לנסות.

● אילו שטחים מעניינים אותך פרט למוסיקה?
שרה לוין
תל־אביב
— אני אוסף בולים ועוסק בספורט רב. כמעט כל יום אני משכים קום ורץ, מתעמל ושוחה בים. התעמלות בוקר זה מקור להשראה להמשך היום. שומר או־תי עירני.

בועז שרעבי עונה לשאלות קוראי נוער 71

● מה דעתך על שיער ארוך?
יורם רון
גבעתיים
— השיער שלי גם כן קצת א־רוך. כל מה שקשור לאופנה זה טוב.

● כתבת שיר לפאמלה, ה־תכתוב גם שיר לידידתך הנוכ־חית?
אילן בלטמן
רמת־גן
— אינני דוגל בקו רומנטי. אני רוצה להתפשט ולהעמיק ל־סוגים אחרים של מוסיקה.

● מה דעתך על השורט'ס?
סימה שזיין
פתח־תקוה
— שורט'ס זה דבר נחמד. ב־מידה כמובן.

● האם לדעתך, דומה קולך לקולו של חוזה פליסיאנו?
שושי רוז
ירושלים
— הסלסול בקולו של פיליס־אנו הוא אפרו־קובני וספרדי. ה־סלסול שלי בקול הוא מזרחי־תימני. במשך הזמן כשיכירו את קולי יתחילו להבדיל בינינו.

● אתה מגדיר את עצמך כ־זמר טוב?
רחל שור
— אם אגיד שאני זמר לא טוב — יגידו לי: בשביל מה אתה שר? אם אומר שאני טוב — יגי־דו שאני שוויצר. מה דעתכם?

● אתה אוהב כסף?
עופר דיין
רמת־גן
— כסף זה דבר חשוב. כש־מישהו רוצה להתבסס הוא עובד קשה. אין לי תאוות בצע אבל יש לי תאוות רצון טוב להתבסס ב־חיים ולעזור לאחרים. וככל ש־יהיה לי יותר — אוכל לתת יותר לאחרים.

● אם לא היית מצליח בשטח השירה לאן היית פונה?
יום טוב דערי
שעריים
— הייתי משתדל להצליח עוד פעם בשטח הזמרה.

● העובדה שאתה תימני אינה מפריעה לך?
נורית לינדר
גבעתיים
— להיפך. אני גאה. אני לא בעד הפלייה גזעית. כל אדם חייב להיות גאה במה שהוא.

● היכן אתה מבלה בשעות הפנאי?
משה מזרחי
נהריה
— אין לי כמעט זמן פנוי. אני משתדל לבלות בים. ולעיתים ר־חוקות אני יוצא למועדונים.

● אתה מעוניין להינשא?
רותי נקר
נתניה
— ברגע זה לא. זמני עוד יגיע.

● מהו השיר הטוב ביותר שיצרת עד כה?
יהושע מצליח
בת־ים
— בכל שיר אני נותן את הנשמה. אני קשור לכולם, ולא עורך תחרות בין השירים שלי.

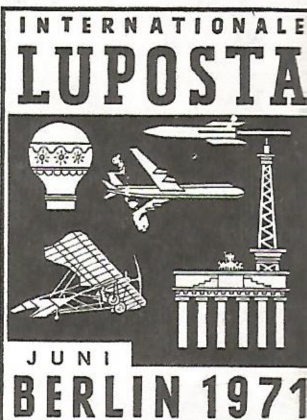
● אתה רוצה להצליח גם ב־חו"ל?
דינה ברכה
צפת
— אני מקווה להצליח בחו"ל כמו שהאמנתי שאצליח בארץ. אני מאחל לכל אמן שיצליח ב־חו"ל. זה מוסיף כבוד למדינה.

● מה דעתך על "נוער 71"?
צילה רוזנברג
חיפה
— אני כועס מאוד על העיתון שלא ציטט אותי כהלכה. בכתבה אודות הקלטותי הכניס הכתב שו־רה: "מגרונו של בועז נודף ריח קוניאק" זה נכון ששתיתי קצת קוניאק בתה לפני ההקלטות, אבל זה בפקודת רופא כדי לטהר את הגרון. אינני שתיין ונפלה כאן טעות.
העיתון בכלל נחמד אקווה ש־ישתפר.

בולים

„...מתוך הערפל הגיח בלון מארך ועצום ושט ללא קול, בגובה רב מעל הגגות, כמלאך המוות. בסל הקשור מתחת לבלון התרוצצו חיילים והשליכו למטה פצצות. תבערות ענק פרצו ברחובות ומאות אזרחים, נשים וטף, נקברו וגוועו תחת עיי ההריסות".

זה קטע מתאור שהתפרסם בעיתוני לונדון, על הפצצת האוויר

הראשונה בעולם — „הבלון השט בשקט כמו מלאך המוות" היה — הצפלין.

ממציא הצפלין היה היהודי האוסטרי דוד שוורץ. אמצאתו עברה גילגולים שונים והוא נידחה בלך ושוב על ידי שילטונות ארצו, שלא הבינו את חשיבותה וערכה של האמצאה.

כאשר זכה לבסוף בחוזה ייצור, ניתקף הממציא בשימחה היסטרית ובעוד מכתב הבשורה בידיו, לקה בשבץ לב. נפל לאחור ומת במקום.

לאחר מותו של שוורץ, התעניין הגרף צפלין בפיתוח ההמצאה וקנה את זכויותיה מאת אלמנתו של הממציא. בעזרת קשריו והשפעתו הוכנס כלי התעופה החדש לסרט הייצור והגרף הגרמני שורבב בטעות לרשימת הממציאים בני האלמוות.

ממשלת הונגריה דאגה בשנת 1962 להעמיד את הדברים על אמיתותם ויש להודות לה על כך.

לקראת תערוכת הבולים הבינלאומית, שהתקיימה בבודפסט באותה שנה, פירסם הדואר ההונגרי סידרת בולי זיכרון, המתארת את קורות התעופה עד היום. ועל אחד הבולים היפים ביותר, הופיע

בולי תעופה

ציור ספינת האוויר הראשונה — הצפלין — פרי המצאתו של דוד שוורץ. כבוד הממציא הוחזר לממציא האמיתי.

החודש נפתחה בברלין התערוכה השנתית בנושא בולי דואר אוויר, בחסות האיגוד העולמי — פיס"א.

שירות הדואר בכל מדינה, נוהג להוציא לאור במועדים שונים, סדרות בולים המנציחים את דגמי המטוסים החדשים. כך למשל היציאה ברית המועצות סידרת בולי מיג ובארץ יצאו לאור בולים של מטוס הערבה.

בולי האוויר הראשונים יצאו לאור לפני חמישים שנה, בשלהי מלחמת העולם הראשונה, עם כינונם של שרותי התעופה האזרחיים.

האם אפשר לתאר היום את שרותי הדואר ללא מטוסים?

זהה את עצמך וזכה בפרס

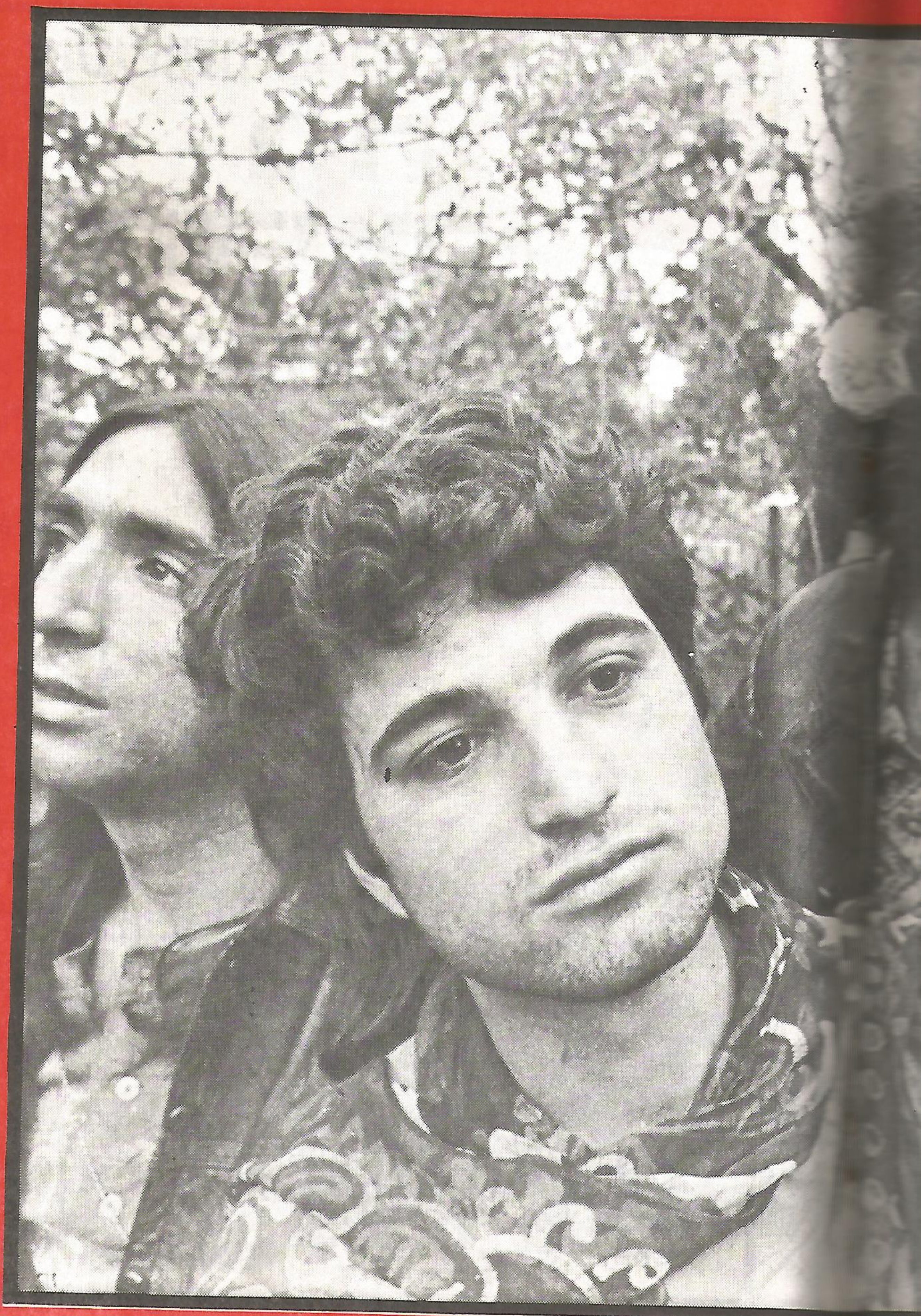
תמונה זו צולמה בלישכת העבודה לנוער, בבית עמנואל ברמת־גן. ראשון המצולמים שיזהה את עצמו ויופיע במערכת „נוער 71" כשגליון זה בידו — יזכה בפרס של 25 ל"י.

בשבוע שעבר זיהה עצמו ראשון — **בני פלבן**, בן 16, מרח' מיימון 24, ירושלים.

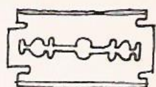

הבמה החשמלית

שעשועון פרסים מס. 2

מה הקשר?

א		1	
ב		2	
ג		3	
ד		4	
ה		5	

שתה משקה בריא וזכה בפרס נאה

לכל ציור שבטור הימני יש קשר לציור אחד שבטור השמאלי. תפקידך - לזווג זיווגים ולמצוא "מה הקשר". מצאת? כתוב את הסימנים הנכונים בטבלה שבתחתית המודעה. כדי להקל עליך, סומן כבר זוג אחד וכדוגמתו מלא את הטבלה. לאחר שפתרת גזור את הטבלה ושים במעטפה. צרף פתק עם שמך וכתובתך בכתב ברור וכן צרף 10 תויות מבקבוקי בירה נשר - לבנה או שחורה (מאלט).

שלח אל הכתובת: מבצע "מה הקשר" ת. ד. 16068 תל־אביב.

100 פרסים כל חודש

100 מערכות כלי מטבח נאים יוגרלו בסוף החודש בין המשתתפים.

מה הקשר? בירה נשר!

הזוכים בהגרלת חודש יוני יקבלו את הפרסים בדואר לבתיהם

שיפרין - נעמן

מלא כאן בהתאם להוראות

א	ב	ג	ד	ה
3				

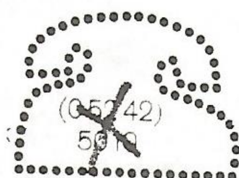
„הלו" של אילמים

איך ישוחחו ביניהם שני עיוורים־אילמים בטלפון?

שאלה אנושית זו ניקרה במוחם של טכנאי חברת הטלפונים „בל" באמריקה, שישבו על המדוכה והמציאו מיתקן־עזר מופלא, שניתן להצמידו למכשיר הטלפון הרגיל.

את המיתקן ניתן לווסת באמצעות מפתח ולהתאימו לשני סוגי תיקשורת — של אור (לעיוורים) ושל זעזועים בקוד של מורס (לעיוורים־חרשים). גדולתה של ההמצאה היא בכך, שהתיקשורת המיוחדת מתבצעת דרך רשת הטלפונים הרגילה.

הנכים יוכלו לקבל את המיתקן החדש בשכירות חודשית, בתעריף של שלושה דולר לחודש.

ישועת הקופים

כידוע נילקח החיסין נגד שיתוק ילדים, (פוליו) מכליות של קופים.

כך הועלו לקורבן על מיזבח בריאות האדם, מאות אלפי קופים. הם הומתו במעבדות בשיטתיות וקרביהם הוצאו לשם החיסון המושיע.

לפני זמן מה פירסם ירחון המדע הבריטי (ניו סיינס) חדשות טובות לקופים — הקטל הסתיים.

התגלה שניתן להפיק חיסון נגד שיתוק מ...שלייה (הקרום) של עובר אדם.

את השליות יאספו מבתי החולים ליולדות וידגירו בהם במעבדה וירוסים של פיליו. מתוך בדיקות מעבדתיות הסתבר, שגם שליות של קופים, שפנים ויונקים אחרים, יכולות לשמש לאיתה מטרה.

רחפת 1980

לא ירחק היום בו יזרקו לגרוטאות את רוב דגמי האניות המונעות במנועי טורבינה — או שיתנו אותן במתנה לארצות מתפתחות.

הצי המודרני יהיה מבוסס על רחפות מהירות, שיחצו את האוקיינוסים בקצב הסילון.

הרחפת, כשמה כן היא — היא אינה יושבת בתוך המים כאוניה רגילה, הקיער שלה שטוח ומשיק למים. היא נעה על גלישנים מאלומיניום, או פיברגלס, או על כריות גומי דחוסות אוויר.

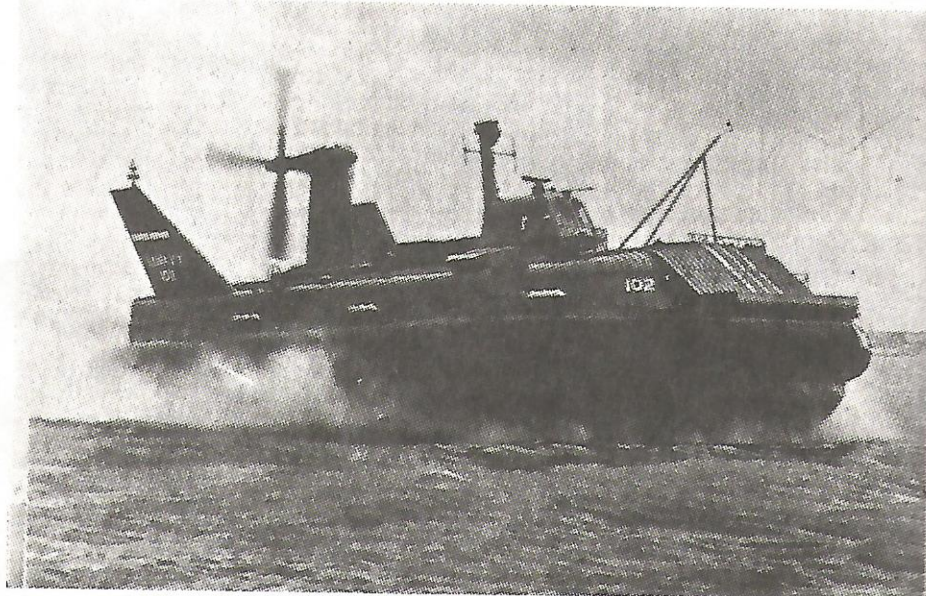
הרחפת הומצאה בשנת 1958 על ידי סיר כריסטופר קוקרל הבריטי, אך עברה שיכלולים וחידושים שנועדו להגדיל את מהירותה, להכשירה לשאת מיטענים כבדים ולאפשר לה תנועה בטוחה גם בים סוער. מימיה הראשונים ועד היום היו לרחפת מתנגדים רבים שטענו כי היא יעילה רק לעשיית קצף במים — אולם נראה שאין זה כך.

השיכליל החדיש ביותר במיבנה הרחפת הוא — המדחף העילי, הפועל בתאום עם המדחפים שבמים ותכליתו להעניק לרחפת תוספת מהירות. עם המדחף העילי מזכירה הרחפת את המסוק ואכן, דגמים מסויימים של רחפות הם אמפיביים ומסוגלים לנוע גם על היבשה.

האדמירליות הבריטית מחליפה לאט לאט את סירות משמר החופים שלה ברחפות חדישות, המסוגלות להדביק במהירותן את סירת המרוץ המהירה ביותר ואף להתמודד עם סוגים איטיים של מטוסים.

בעתיד נחזה אילי ברחפות, במישקל של מאות או אלפי טונות, שיחליפו בתעבורה הימית האזרחית את אניות הנוסעים הגדולות ויבואו במקום אניות המשחית והסיירות הכבדות בצי המילחמתי.

רחפת קרב אמפיבית כזו, שתוכל לשעוט במהירות של מטוס ולשאת תותחים וטילים בליסטיים, תגרום למהפכה גמורה בכל תפיסת המלחמה הימית ותשים לצחוק את מערכי המגן על החוף. חזון רחוק יותר — הוא רחפת אמפיבית, המסוגלת גם להמריא באוויר והרחף כמסוק.

רחפת־תותחים עם מדחף עילי המצויידת במיתקנים אלקטרוניים חדישים ורדאר.

כל יום שני, בשעה שש וחצי בערב, מתרוקנים חצרות-המשחקים בכל הישובים, מרמת-הגולן ועד אילת. תעלומה — אפשר לחשוב שנתנו לכל הילדים בגילים 6—14 עונש והכניסו אותם להסגר — אבל, לא. הילדים יושבים בבית לפני הטלוויזיה ובולעים בתאווה את סרט העלילה של סמי וסוסו.

מי לא מכיר את סמי וסוסו?

סוסו היא בובה מקרטון וקש ובד המופעלת על ידי חוטים סמויים.

סמי (26) הוא ערבי־נוצרי, שרהרר וחייכני. נולד ברמלה, אזרח ירדני לשעבר, שעבר לגור בירושלים, לאחר מלחמת ששת הימים.

הירדנים מנסים היום לחקות אותו בתוכניות הטלוויזיה שלהם לילדים, אולם ללא הצלחה.

מלבד הופעותיו על המסך הקטן, מביים סמי תסכיתים לרדיו ואף משתתף בהם. מיקצועו שולט בסדר היום שלו.

לפני שהתחיל בקאריירה המטאורית שלו, ניסה ללמוד בחוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל־אביב, אך לא התקבל. היום הוא משלים את השכלתו המיקצועית בקריאה פרטית של מחזות והוא מרבה לבקר בקולנוע ובתיאטרון.

סמי מתייחס לעבודתו בשיא הרצינות, עד כדי־כך, שהוא מצטרף למעריציו בימי שני ועוקב אחרי עצמו, כפי שהוא מופיע בטלוויזיה. הוא מחייך למראה קטע מוצלח ומשתדל להסיק לקחים, ללמוד מהטעויות ולהשתפר כל הזמן.

הקול שהפך ללהיט

פגשתי את סמי, או בשמו הרישמי, ג׳ורג׳ איברהים חבש, באחד מאולפני הטלוויזיה בירושלים. סמי עסק אותו זמן בחזרות לסירטון נוסף בסידרה. ראיתי אותו קרוב לבמאי, אנטואן סלאח, לאחר שקלט את ההוראות, דיקלם את הטקסט ו... שקט מצלמים.

ראיתי מצלמה אחת מכוונת לעבר שולחן שעליו ציורי נוף ומכונית מקרטון — כאשר סובבו את השולחן רצו גלגלי המכונית והתקבלה אשליה של תנועה.

מצלמה שניה היתה מכוונת אל סמי וסוסו שישבו על כיסאות, כשברקע מסך שחור.

מצלמה שלישית צילמה קטע אחר של התוכנית בו לא השתתפו הכוכבים.

סוסו דיבר אל סמי בקול שאלפי ילדים, יהודים וערבים כאחד יזהו אותו, אפילו אם יעירו אותם משנתם באמצע הלילה.

הקול הוא קולה של אשה ערביה, כבת 35, תושבת מזרח ירושלים וחקיינית מבטן ומלידה, בשם לביבה דריני. היא עצמה אלמונית, אולם קולה הפך ללהיט מבוקש אצל הילדים.

חומת השתיקה

בין צילומי הקטעים חטפתי עם סמי שיחה בתשלומים לשיעורין, בה סיפר על תוכניתו הקרובה, להופיע בתפקיד בלוטו הענק הרע, בהצגת הילדים „פופיי”.

כשניסיתי לדובב אותו בקשר לחייו הפרטיים, נתקלתי בחומת שתיקה, „איני מוכן לפתוח את עצמי בפני עיתונאים.” אמר, „אני משתדל לשמור על חיי הפרטיים בסוד. הסיבה לכך היא, שאם אני אומר משהו, כל הארץ יודעת על־כך למחרת ואני מאבד את הדבר היחידי שבאמת שייך לי — הפרטיות.”

בכל אופן ניאות סמי לספר בראשי פרקים כי יש לו, חברה יהודיה (את שמה לא אמר), דירה בירושלים, הדר בתל־אביב, מכונית סוברו הדישה. הוא אוהב לטייל ושונא פוליטיקה, אותה הוא משאיר לדודו, הלוא הוא ד״ר ג׳ורג׳ חבש, מנהיג ארגון השיחרור הפלשתינאי.

קפיצת דרך

סמי הגיע למעמדו בטלביזיה בקפיצת דרך. יום אחד התקשר עם אסתר סופר, הממונה על התוכניות בערבית והציע עצמו לעבודה. אסתר התרשמה לטובה מג׳ורג׳ איברהים וקיבלה אותו ללא בעיות, מעניקה לו בכך את ההזדמנות של חייו. היא לא התאכזה מהחלטתה.

„אני לא חושב שבן אדם צריך לחכות לנס,” הסביר לי סמי. „גם היום, במעמדי ככוכב, איני מהסס לבוא אל אנשים ברעיונות חדשים. איני מחכה שיבואו אלי. אין כאן שאלה של כבוד, אלא שאלה של מעשיות.”

„האם אתה נוהג בקיצורי דרך כאלה, גם עם בחורות?”

„לפני שהתפרסמתי ניגשתי לבחורה ודיברתי ישר לעניין. היום איני מעיז, כי אנשים יגידו שאני מנצל את מעמדי.”

אישית לא איכפת לסמי מה חושבים עליו, אך ככוכב הוא מוכרח להתייחס לדעת הקהל ולהתחשב בה. הקהל הוא שמעלה את השחקן וגם מוריד אותו.

„איך אתה מרגיש כשאתה הולך ברחוב?”

„ברחוב כולם מזהים אותי. כשפונים אלי אני נעצר, עונה ומחלק למעריצים חתימות לפי בקשתם.”

כאשר הופיע סמי בבאר־שבע חיכו לו מעריציו, עד צאתו מכניסת השחקנים, כשהם תלויים על מכוניתו — הוא חזר לירושלים בנזק פחחות של 300 לירות.

בדרך כלל מסתכמים נזקיו בהולצות קרועות. „הטרדות המעריצים מרגיזות אותי לפעמים. אבל הם מזכירים לי, שבעצם הצלחתי בדרך בה רציתי ואז הרוגז חולף.”

מיכתבי אהבה

סמי אוהב ילדים — זו איננה אהבה חד־צדדית. הוא מקבל מכתבי אהבה מילדות מתבגרות, המציעות לו כל מיני הצעות רומנטיות. „למיכתבים אלה איני עונה.”

סתם מעריצים זוכים לתשובתו.

„כשאתחתן ארצה המון ילדים משל עצמי, בתנאי שאוכל לספק את צרכיהם החומריים.”

ידידות עם חברים מבוססת אצלו על רגשות עמוקים ומטוהרים משיקולים חומריים ואנוכיים. „חבר צריך לעזור לחבר בעת צרה ולשמש מישען בעת מכאוב.”

ידידיו הם בעיקר אמנים ואנשים הקשורים לעיסקי השעשועים, „אבל אני מחפש תמיד את האדם ולא המיקצוע.”

„האם ההצלחה שינתה אותך?”

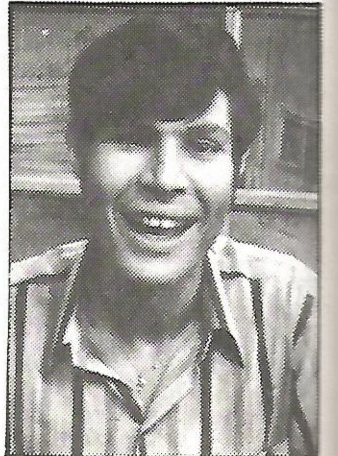
„לא. אומנם איני מסתובב בחופשיות כמו קודם, אבל בתוכי לא השתניתי.”

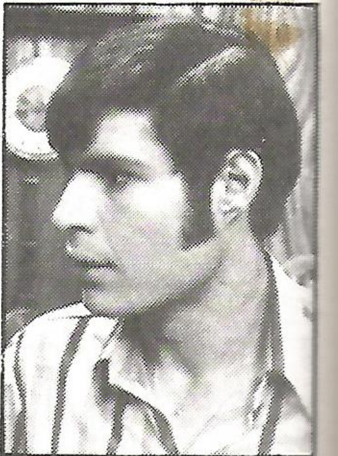
פעם קרא סמי ספר לפני השינה, היום הוא קורא בדף אחד ונירדם מעייפות.

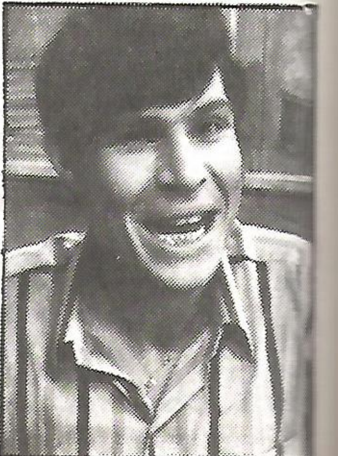
פעם רץ בתור ספורט, היום הוא רץ לעבודה, פעם ישן שמונה שעות בלילה, היום שלוש שעות שינה נחשבות כאוצר — בקושי יש לו זמן לעסוק בספורט לכן הוא עושה דייטה.

„התיאטרון הוא עולם משוגע, מה שחסר לי עכשיו זה זמן לטפל בעצמי כאדם פרטי ולא כשחקן הדואג רק לקריירה שלו. □

בגד ים „קפיטן" מפוספס עם שני כיסים על הבטן בכחול־לבן, מתוצרת חוץ — 54 ל"י. הכובע — 39 ל"י („בוטיק סטאר", בן־יהודה 80, ת"א). התיק — 43 ל"י („גבירץ").

אל הים הגדול

אל הים הגדול, המזופת (כן עם גלילי זפת אותם אפשר לנקות בעזרת שמפו ומים או נפט ומטלית יבשה). אבל, אם כבר יש לנו חוף ארוך וחולי כזה, חבל לא לנצל אותו.

אל הים הגדול בבגדי ים צבעוניים ומושכים. ומה מציע לך השוק הישראלי בשטח זה?

השוק הישראלי מציע לך את כל החידושים במחירים המתאימים לכל יד וכיס. בגדי־ים דו־חלקיים בגיזרת „וי" ממחיר של 37 ל"י ומעלה.

תימצאי אותם מינימליים, עם שתי טבעות ממתכת או מפלסטיק על הירכיים.

תמצאי אותם עם סרטים וקישורים בחזה ועל הירכיים. הם עושים רושם רופף אך לא כן הדבר — הם אינם נופלים מעל הגוף.

תימצאי אותם, דו־חלקיים כמיכנס קצר וחולצה המגיעה מתחת לחזה, עם שתי עניבות או פס גומי.

תימצאי אותם בשלל גוונים וורודים וסגולים, עם פרחים קטנטנים, בפסים לרוחב, עם כיסים על החזה והבטן.

תימצאי אותם תפורים מבדים סינטטיים מבהיקים דמויי קטיפה, עם טבעות לכל אורך הבגד, או עם שרוכים.

לא תימצאי בגדי ים עם שרוולים קצרים. לא אצלנו. ואם תימצאי — הם אינם מיועדים לך. לך יש מה לחשוף מול קרני השמש מבלי להתבייש. חישפי.

הליכות התאמת בגדי ים

- אם את בעלת בטן גדולה ובולטת — אמצי לך את בגדי הים הדו-חלקיים עם המיכנס המגיע קצת מתחת למותן.
- אם את בעלת אחוריים רחבים — אמצי לך את הביקיני המינימלי. בתנאי שאינך סובלת מבטן משתפלת.
- אם רגלייך קצרות — אמצי לך את הביקיני או את בגדי הים הדו־חלקיים עם המיכנס הקצרצר.
- אם את רחבה — אמצי לך את בגדי הים המפוספסים. הם יטשטשו את הפגמים.
- אם את בעלת חזה שופע — אמצי לך את מחשוף ה„וי". והעיקר — התנועעי קצת, אבל בקלות.

מימין: דו-חלקי, מקושט באבזמים — 57.60 ל״י.
משמאל: ביקיני, עם קישוט אבזמים. (בוטיק „סטאר״).

ביקיני עם סרטי-שרוכים על החזה והירכיים, מבד
פרחוני חדיש מבריק — 54 ל״י, („גבירץ״ תל-אביב).

בגד ים שהוא גם בגד חוף מבד פרוטה בצבעי פסטל
— 54 ל״י (גבירץ). הטורבן — 15 ל״י („סטאר״).

בגד ים מתוח על הגוף עם טבעות לקישוט ומחשוף
עמוק — 66 ל״י („גבירץ״ תל-אביב).

★ כוכבים ★
מקשטים את חדרך!

תחיית קרידנס קלירווטר

רחל ולש

סטיב מקווין

חדש

אם ברצונך לקבל פלקט צבעוני חינם, נא שלח 3 מכסים (צד עברי) של „זברה" (משחת השינים עם הפעולה הכפולה) אל ביח"ר „עץ הזית", ת.ד. 333 פתח-תקוה. ציין על המעטפה את הפלקט המבוקש כמסומן במספרים:

1) סטיב מקוין
2) להקת תחיית קרידנס קלירווטר
3) רחל וולש
4) ראש בחורה ופרה
5) פיל מכבי־אש
6) טום ג'ונס
7) אלביס פרסלי

אלביס פרסלי

טום ג'ונס

זברה של **עץ הזית**

איזה עור פנים יש לך ואיך לטפל בו?

את יכולה להיות בעלת עור שמן, עור יבש, עור רגיל ועור מעורב.

עור שמן

הוא מבריק ונקבוביותיו רחבות. כאשר אין מנקים אותו כראוי נסתמות הנקבוביות ומופיעות עליו נקודות שחורות. הוא שמנוני ונוטה להעלת פצעים.

אם עורך שמן, עליך לנקות אותו, ניקוי יסודי, שלוש פעמים ביום. עליך לרחוץ אותו במים חמים ובסבון מתאים ולשטוף אותו במים קרים. מצויים בחנויות הקוסמטיקה תכשירים מיוחדים לעור פנים שמן: סבון ללא סבון, שפופרות סבון מיוחדות בעלות קצף מיבש, ועוד.

להסרת איפור וצבע השתמשי בחלב פנים והקפידי על חיטוי העור במי פנים המכילים אסטרינג'נט. זהו חומר מכווץ המיבש את עודף השומן בעור ומונע זהום ופצעים.

עור יבש

הוא נראה נפלא. קטיפתי, חלק, ללא פצע ואינו מבריק. בקיצור — עור אידיאלי בגיל הנעורים. אבל את חייבת לשמור עליו ולשמור היטב. נקי אותו במים פושרים ובסבון בלתי חריף, פעם עד פעמיים ביום. הסירי את האיפור בעזרת חלב פנים והשתמשי במי פנים עדינים. נגבי את פניך בטפיחות קלית ולא בחוזקה. זהו עור עדין מאוד ונוטה להיפגם במהירות. בשמש, אל תשכחי לשמנו וברוח אל תשכחי את קרם הלחות, החיוני לו מאוד.

עור רגיל

עור רגיל הוא עור שאינו מבריק ואינו יבש. היא רגיל. אינו יוצר בעיות, אינו דורש תשומת לב רבה. רחצי אותו בוקר וערב במים ובסבון. נגבי את האיפור בעזרת חלב פנים ורעננני אותו במי פנים רגילים. שמני אותו בשמש וחייכי. אין לך בעיות.

עור מעורב

הוא זה שחלקים ממנו הם שמנים וחלקים אחרים יבשים. בדרך כלל, הסנטר, האף, הלחיים והמצח הם שמנים ושאר חלקי הפרצוף — יבשים. לפיכך, רחצי היטב את החלקים השמנים והקדישי להם את הטיפול המיועד לעור שמן. לחלקים היבשים בעור הקדישי את הטיפול המיועד לעור יבש.

כללי זהב

- **השינה** — גורם חשוב ביותר במראה העור. שינה טובה ובריאה במשך 8 שעות רצופות, עדיפה על כל תכשירי האיפור.
- **שתייה** — יש לשתות ולשתות ולשתות. השתייה מספקת לגוף את הנוזלים להם הוא זקוק (ובכלל זה גם לעור הפנים), היא מפרישה את הלכלוך יחד עם הזיעה (ועור הפנים מזיע) ומנקה את השכבות הפנימיות של העור.
- **אכילה סדירה** — איכלי בכמויות סבירות. אל תרבי במאכלים מטוגנים ובממתקים. אלה טעימים מאוד, ואני משתגעת אחריהם, אבל עור הפנים אינו מחבב אותם, במיוחד.
- **מתח** — הוא גורם רציני בקלקול מראה הפנים. המתח והעצבנות גורמים להופעת פצעים טורדניים.
- **אויר חופשי וספורט** — זה בריא. גם לעור הפנים.

ספר הצמרת הצרפתי לואי סן־רואש מגלה את הטריק המאפשר לך להגיע לתסרוקת מתולתלת מושלמת כצוו האפנה — לשים את גלגלי השיער

קצת באלכסון, מעט שערות על כל גלגל.

יש לך סבלנות? אם כן, התוצאות שוות את המאמץ כפי שאת רואה בתמונה.

מלך הים

צלמי נוער 71 ממשי-
כים במיבצע הגדול —
בחירת הגבר שישא
לראשונה בישראל
את כתר

מלך הים
1971

כי פשוט שבענו מל-
כות ונסיכות, והגיע
תורו של המין החזק
להראות מה שיש לו.

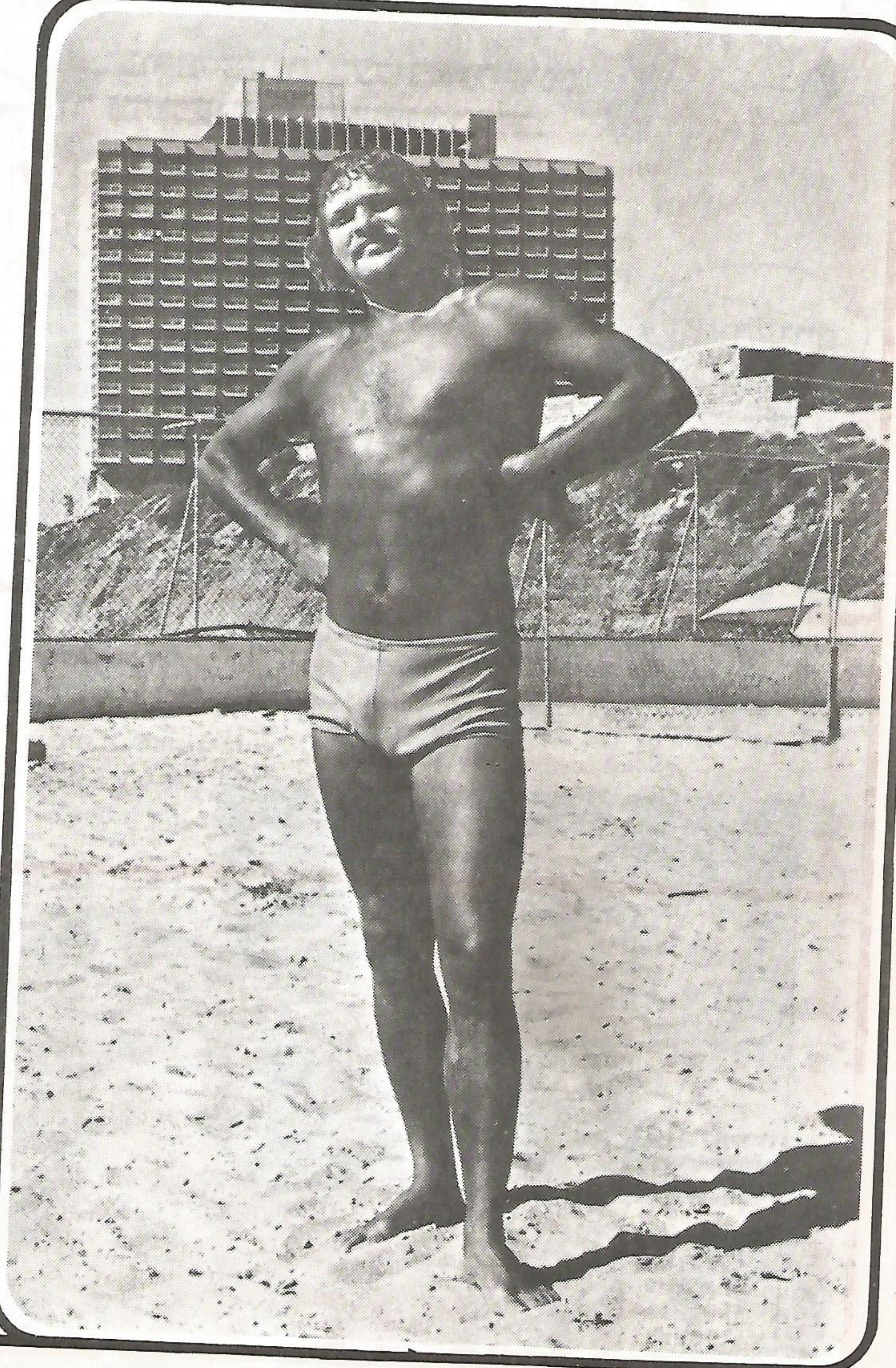
**יכולים להשתתף בת-
חרות רק גברים שהוכי-
חו את עצמם במיקצוע
שלהם: שחקנים, זמ-
רים, פוליטיקאים.**

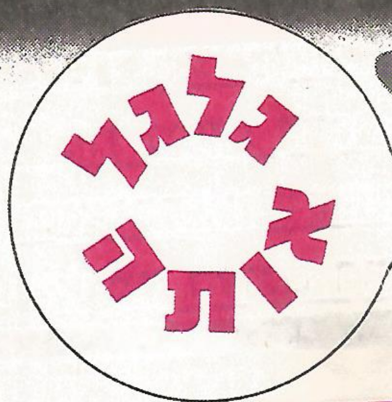
את הבחירה תעשה
ועדת שיפוט בלתי ת-
לוייה שתחליט לק-
ראת סוף עונת הקיץ
מיהו המלך. גם אתם
הקוראים תתבקשו ל-
חוות את דעתכם. לכן
שימרו על תמונות ה-
מועמדים.

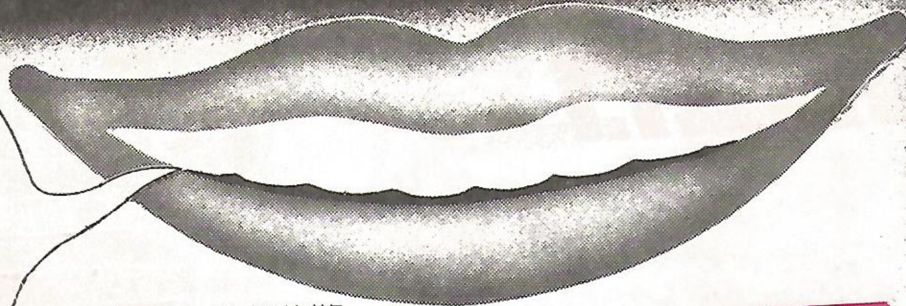
הנה לפניכם
מועמד מס׳ 3

אשר צרפתי

מפגין את שריריו, על
רקע מלון „הילטון".

בעריכת א. הכרמלי

היי לכם

מנהג מגונה מתפשט לו ו־הולך בין קוראות העיתון. מ־די שבוע מקבל אני לפחות מכתב אחד, בדרך כלל המכ־תב המעניין ביותר בערימת הדואר, החתום בשמה הפרטי של הנערה. ללא כל תוספות אחרות, לא שם משפחה, שלא נדבר על הכתובת... אז אני רוצה לשאול אתכן בנות איך אתן רוצות שאהיה מתייחס אליכן ברצינות? השובבה ה־תורנית השבוע היא רונית מ־ירושלים, שמילון המינחים שלה מצורף להלן. תראי ח־בובה הענין הזה עולה לך בפרס שמגיע לך עבור עבודת הליקוט שביצעת כאן.

זה מה שנאמר למען ילמדו וייראו...

מילון 71

בייבי סיטר — צעירה המתנהגת כמבוגרת, בעת שה־מבוגרים יוצאים להתנהג כ־צעירים.

טבור — חלק בגוף הא־דם, הגורם לו להגביר את הדייטה ככל שהוא מתרחק מ־הגב.

עצירות — ישיבה דחופה בדלתיים סגורות.

שלשול — ישיבה דחופה בעניינים שוטפים.

נודניק — שואלים אותו מה נשמע?, והוא מתחיל ל־ספר.

שיא החוצפה — לבקש מקרה מסרק.

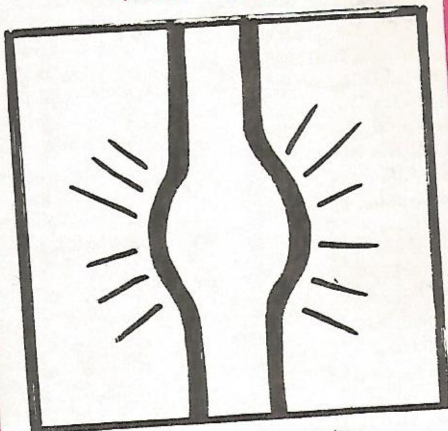
הגדרת השבוע: האהבה היא פרח?, לא. האהבה היא — פה רך.

בלדה לאמן הקריקטורות — דוש

מאת: בדש שושנה

מעשה בתלמיד נבון ושובב
לצייר ולשרטט תמיד אהב.
בשיעור ההנדסה
— לא ידע מה נעשה.
הוא קלט רק ת׳שמות
של קוים והדגמות.
קו ישר, קו מרוסק,
מהכל עשה סלט.
בשיעור הגיאומטריה בתיכון
תמיד שרטט בביטחון,
במקום מעוין —
הוא צייר את דיין
במקום טרפז —
יצאה לו עז...
בסוף השנה קיבל ציון
„בלתי מספיק", וטעון תיקון.
לא איש כדוש שיתיאש
בלי לאות המשיך קוים לקשקש
ממטרתו האיש, לא יזוז, לא יסורה
עד שתיכון לו קריקטורה.
את סנטר אבא אבן,
הוא מכפיל.
לגולדה מדביק הוא,
אף של פיל.
למעלה מוסיף הוא דבר הסבר
לבליל הקווים שבעמל חיבר
ואת „הקשקוש" בעתון תפגוש
חתום בגאווה: שלך דוש!!!

קשקש אותה

כל ציור המופיע במדור זה, הוא קטע מציור שלם או הצגת עצם מזוית בלתי ר־גילה. לדוגמא: הציור העליון — מה אתה רואה בו?

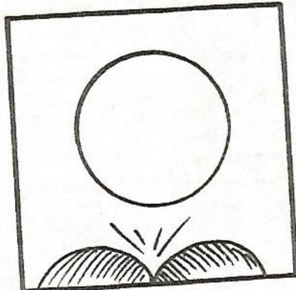
הצייר ראה בו בת־יענה ש־בלעה שעון מעורר.

יתר הציורים, מבוססים על אותו עקרון. הפעל את דמיונך והחלט מה יש בציור.

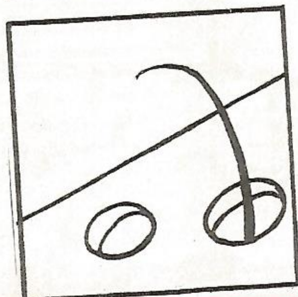
מדי שבוע יפורסמו הכות־רות של הציור והכותרות ה־מוצלחות של הקוראים.

את הפתרונות במסגרת ה־כותרת, שלח בהקדם למדור אין צורך לצרף הציורים, די לסמן את מספר הציור ו־לידו הכותרת. ☐

1

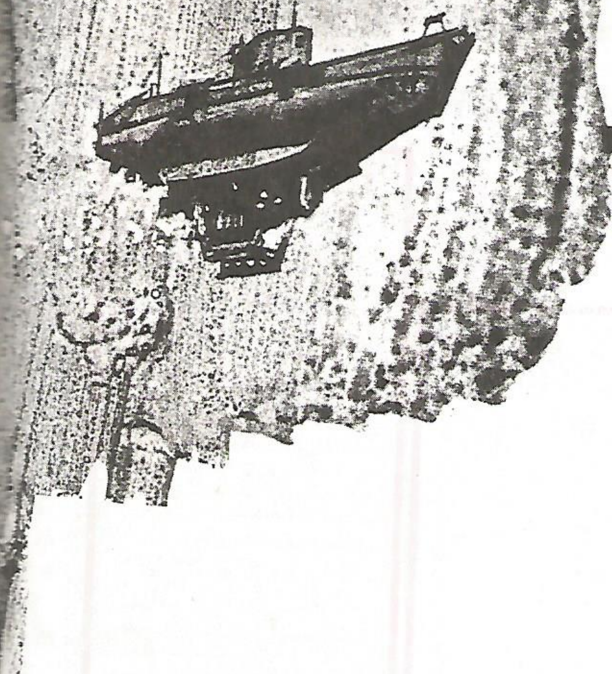

2

תן כותרת לתמונה שלפניך

חוליית קומנדו אמריקאית חדרה בשליחות ביון נועזת לחוף הכיבוש הגרמני. בהצלחתה תלויות היו תוצאות מלחמת העולם הראשונה.

„הקליטה גרועה, מסור הידעתך שנית". ביקש סרן סטאן במירס מהמיפקדה הימית והמכשיר החל לתקתק שנית, בחדר הקשר של הצוללת „סטרייט".

כשפיענח סטאן את כתב המורס, נותר פעור פה. בהודעה נאמר: „הצוללת סטרייט תצופה למשימת ריגול מיוחדת, נקידה. פקודות מקצין המודיעין בגיברלטר, נקודה".

המילחמה פסחה וחלפה בגובה רב מעל הצוללת סטרייט ושירותה הקרבי הסתכם באימונים משעממים ופעילות פטרול שיגרתית, בקרבת נמל הבית בגיברלטר. דומה היה שהאדמירלות רחשה לסרן סטאן טינה מוסווית והיא הורחק מכל המיבצעים, גדולים כקטנים.

הצוות קיבל את המצב בתלונות מרות ומשונות, אך אלה נסבו ביחוד על האוכל, השיעמום ואפשרויות הבידור המצומצמות, מעטים התלוננו על המחסור בריח אבק־שריפה, הרוב העדיף לעבור את המילחמה בדרך זו, מאשר לצאת לאוקיינוס הארקטי ללוות שיירות — מה גם שהסיכויים לחזור מהצפון היו קלושים. באיתה עת שלטו הגרמנים בים שילטון ללא מצרים והצי הבריטי ספג מכות קשות וכואבות.

סטאן יצא מחדר הקשר ועלה לסיפון השימש. הזקיף ליד הגשר הצדיע לו והסב את תשומת ליבו לשתי מכוניות מטה מהודרות, שניכנסו אותו רגע לשטח רציפי הנמל ודהרו לעומת ה„סטרייט".

„יש לנו אורחים קיקי". נהם סטאן במכשיר הקשר הפנימי והזעיק את הטבח. „תראה אם תוכל למצוא אצלך במזווה בקבוק סקוטש חבוי — תיפח רוחי! אלה אמריקאים..."

שלושה קצינים אמריקאים בעלי דרגות גבוהות ושלושה אנשי קומנדו קשוחי פנים עלו בכבש. הפמליה הציגה את רגליה על הסיפון והגנרל בעל שלושת הכוכבים שפסע בראש הצדיע והציג את עצמו: „גנרל קלארק ממטה בנות הברית".

סטאן החזיר הצדעה. „ברוך בואך לסטרייט, אדוני. בוא אחרי".

הם ירדו לחדר הקצינים והתיישבו מסביב לשולחן. סרן סטאן כיבד אותם בוויסקי והאווירה הרשמית התפוגגה.

„יוצאים בשעה 19.15". אמר קלארק, „אנחנו יוצאים אתכם. היעד: צפון אפריקה".

„הי לעזאזל! — הרהר סטאן — המיבצע הקרבי הראשון וחצי צוות בחופשת חוף. הוא ביקש סליחה ויצא להתקשר עם המשטרה הצבאית על החוף.

בשעה 19.00 עצרו ליד המעגן בחריקה, שתי משאיות של המשטרה הצבאית ושמונה גופות דוממות הוטלו החוצה כשקי פסולת סוכר.

סרן סטאן המעוצבן דהר במורד הכבש לרציף וצווארו אדום מכעס.

„מצאתי אותם שתויים כלוט אדוני", מלמל סגן צעיר ומגוהץ מהמשטרה הצבאית. „הם התחילו לעשות בעיות ואנשי נאלצו לחבוט על פדחתם — אילמלא קיבלתי הוראות בנידון, הייתי משליך את כולם לכלא. העונש על הכאת שוטרים צבאיים הוא לפחות חודש בקלבוש".

סטאן סקר בהבעת בחילה את צנפת הגופות הדוממות, נאנק ואמר „ובכן, אין כמו אוויר ים רענן, לפכח ברנש מסביאה מופרזת."

בשעה 19.15 כמתוכנן, עזבה ה„סטרייט" את הרציף ושטה בזהירות בין רשתות הביטחון ועמדות הנ.מ.

מזג האוויר היה אומנם רענן ומשיב נפש, אך ברגע שיצאו לים הפתוח, ניתנה פקודת צלילה והם החלו לנשום את האוויר המעופש ממטהרי האוויר.

במיקלחת עמלו סמל המישמעת ועוזרו והוריקו עשרות דליי מים מלוחים על קרקפותיהם של המלחים השיכורים „ממזרים אלה זקוקים למטפלת". רטן סמל המשמעת ובעט באברים הרכים של השיכורים, להחיש את התעוררותם, אחר פקד על עוזרו, „גש תראה אם קוקי גמר כבר להרתיח את דלי הקפה". הוא הוסיף לעצמו — תיפח רוחי!. המלחמה הביאה לים תינוקות מהגן. שנים שלושה בקבוקי בירה והם מתפגרים לך מול העינים.

פעמיים קלט הסונאר של הצוללת הדים חשודים מעל פני המים — האזור שרץ ממש סיירות טורפדו גרמניות. היתקלות באחת מהן, יכלה להסתיים תמיד בשואה הן היו מהירות כשדים וחמושות כל אחת ב־50 פצצות עומק, בנות 50 ק"ג כל אחת.

למזלם לא ניתגלו וההפלגה חלפה ללא תקלות. בשעה 04.10 הגיעה ה„סטרייט" למטחווי־עין מהחוף הצפון אפריקאי, בדיוק מול חווילתו הפרטית של גנרל ג'ואן, מפקד הכוחות הצרפתיים.

כששה חודשים לפני כן, הצליח המודיעין האמריקאי ליצור לראשונה קשר, עם גנרל ג'ואן. הכוונה היתה לשכנע את הצרפתי להיכנע עם חייליו ולעבור לצידם של בנות הברית, ברגע שתיירה היריה הראשונה, בפלישה האמריקאית לצפון־אפריקה.

גנרל ג'ואן קיבל את פקודותיו, ממרשל פטן, נשיא הרפובליקה הצרפתית, ששיתף פעולה עם הגרמנים. למעשה, אהד ג'ואן את בנות הברית. היה צריך לתת לו רק דחיפה קלה, כדי שיפול לצד הנכון. סוכן אמריקאי יצר איתו מגע וג'ואן הסכים להיכנע על חייליו — אבל בתנאי מפורש: שתהיה זו כניעת כבוד ושלאחר מכן תובטח רציפות השלטון הצרפתי בצפון אפריקה — על כך דרש ג'ואן הבטחה בכתב מגנרל איזנהאואר.

דרישתו של ג'ואן היתה מוגזמת במקצת וקשה לביצוע, אולם במטה בנות הברית, שתיכנן את פתיחת החזית הצפון אפריקאית, ייחסו לשאלת עמדתו של הצרפתי, חשיבות ראשונה במעלה. לגנרל אייזנהאואר לא היו ספקות, שכוחותיו יצליחו להביס את חיילי הציר באפריקה, אולם הוא חשש מההתערבות הצרפתית לצד הגרמנים — במקרה זה היתה לשון המאזניים יורדת לרעתו.

קנייתו המוקדמת של הצרפתי ג'ואן, היתה תנאי הכרחי לפלישה האמריקאית. וזו היתה מטרת שליחותו של גנרל קלארק, בבטן הצוללת „סטרייט".

ניתנה פקודת ציפה — הצוללת הגיחה לחשכת המים. שתי סירות גומי שחורות, הורדו במהירות לים והקצינים האמריקאים בחברת אנשי הקומנדו, החלו לחתור בכוון לחוף. הצוללת חזרה ושקעה למעמקי הים, עד שנחת על הקרקעית. לסרן סטאן וצוותו ציפו שעות ארוכות ומורטות עצבים של המתנה. המיפגש המחודש עם המישלחת, ניקבע לשעה 10.00 בלילה.

החוף היה שומם, הגרמנים לא ציפו לנחיתת אוייב באזור זה, שנחשב לבטוח.

חווילת האבן של גנרל ג'ואן, היתה מוקפת בחומת לבנים וגידרי תיל. חוליית הנחיתה האמריקאית הבחינה מרחוק, בסוכת זקיף בשער ועל הגג נראתה עמדת שקים.

פול סטיבנסון מפקד כיתת הקומנדו, התייעץ במהירות עם קלארק, „צריך לנטרל קודם את הזקיפים", אמר. „אחרת לא נוכל לחדור לחווילה".

„ברור", ענה קלארק. „אתה זקיק לעזרה?".

„לא אדוני". ענה סטיבנסון. „אני ואנשי נסתדר".

„רק בלי יריות".

„בטח". ענה סטיבנסון ושלף סכין קומנדו שנראתה כמאכלת קצבים. עיניו הבריקו בחלקו את הפקודות לאנשיו, שהתקדמו בקפיצות קרב לעבר הבית.

סטיבנסון עלה על כיתפי חבריו, זינק על הגדר וקפץ לתוך הגן. אור השחר המתבהר האיץ בו לסיים הכל, בטרם יתגלו ויתפסו „על חם".

הזקיף הצרפתי ישב בסוכת השער ופיזם שיר עם עליז וקצין

סטרייט

הקומדנו האמריקאי הפתיע אותו, הממו, חסם את פיו ברטיית פלסטר וכפת את ידיו ורגליו. הוא התקשר בטלפון השדה לעמדת השקים על הגג וביקש מהזקיף השני בצרפתית עסיסית ושוטפת, לרדת למטה ולהצטרף אליו. הצרפתי לא חשד כלל, הוא היה בטוח שחברו הוא המדבר. „במה העניין ?"

„שכחתי בכלל", אמר סטיבנסון. „יש לי במימיה ליטר יין אדום. מתחשק לך לעזור לי לחסל אותו ?"

„אני יורד". הפליט הצרפתי במהירות ונטש את מישמרתו.

אנשיו של סטיבנסון שהסתתרו בגן, לכדו את הזקיף בשבי והממו אותו בקתות הטומיגנים — כך סילק המישמר האישי של גנרל ג'ואן. הדרך היתה פתוחה.

סטיבנסון קרא לקלארק. כולם רצו לאגף האחורי של הבית. הדלת האחורית נפרצה בשקט ובמומחיות והם נכנסו פנימה.

בחוץ היה כבר די אור בכדי להבחין בפרטים. והדבר הראשון שראו עיניו של קלארק במסדרון, היה קנה אקדח, שהלוע מכוון ישר לליבו. מאחורי האקדח ניצב אדם מוצק, רביע פנים וסתור שיער.

„בוקר טוב ג'נטלמנים", אמר הלה באנגלית מצויינת

„שמי גנרל ג'ואן. באתם בדיוק לשעת הקפה..."

סטיבנסון ואנשיו, הלבושים במדי צרפת הווישאית, ניצבו כל אותו יום בעמדות המישמר מסביב לבית, הזקיפים האמיתיים הושלכו כפותים למרתף וגורלם לא היה ברור.

בחדר עבודתו, עיין ג'ואן במיסמכים שהובאו לו והביע בניד ראש את קורת־רוחו. הוא אישר את חתימתו של גנרל אייזנהאואר, קיפל את הניירות, הכניסם לתיק עור וטמנם בכספת סתרים בריצפת החדר. אילו ניתפש ג'ואן עם מיסמכים אלה היו הגרמנים מוציאים אותו להורג ללא רחמים, תוך עינויים כבדים. ג'ואן סיכן בעליל את צווארו, כשהסכים לקבל את האמריקאים בביתו, אולם הוא ידע לאן נושבת רוח המלחמה, הוא ידע שכניסתה של אמריקה למלחמה, לצד אנגליה, תרצה את התוצאות, שהיו רק שאלה של זמן. כאדם מעשי ואוהב מולדתו העדיף לעבור לצד המנצח, בעוד מועד.

גנרל ג'ואן נשאר כל היום בביתו, הוא טילפן למיפקדתו, הודיע על מחלה כוזבת, וסירב לקבל מבקרים. לפנות ערב התכוננה המישלחת האמריקאית לעזוב.

ג'ואן פנה לקלארק, „מוטב שתשלח את אנשיך למרתף, לחסל את הזקיפים".

קלארק זקף את גבותיו בתימהון. הוא לא צידד במעשי רצח בדם קר. הוא לא ראה כל הגיון בחיסול הזקיפים בשלב זה.

„הם ראו ושמעו יותר מדי", הסביר ג'ואן, „אם ימשיכו לחיות, יתחילו לשאול שאלות, יהיו להם ספקות. השמועה תגיע לגסטפו ויפול עלי חשד. אם יתגלה כי אמריקאים נחתו בביתי, הרי אני חשוב כמת".

קלארק שקל במחשבתו את הדברים וקיבל את הסברו של ג'ואן בלב כבד. „אני זקוק לאליבי", אמר ג'ואן בקול קשה „שימו את הזקיפים המתים בעמדות וצאו בכל המהירות לים. אני אזעיק את המשטרה הצבאית הגרמנית, אגיד להם ששמעתי שאון קרב מחוץ לבית, הם ימצאו את ההרוגים ולא יוכלו לחשוד בשום דבר. הם יגידו לעצמם — הבריטים נחתו בניסיון לחטוף את גנרל ג'ואן ולא הצליחו — להבא אדרוש להגדיל את מספר השומרים ובזה יסתיים הכל".

חוליית הנחיתה האמריקאית רצה במהירות לכיוון החוף, מאחריהם נורו לפתע מיספר צרורות מנשק אוטומטי. כדור תאורה זינק לרקיע והציף את החוף באור יום.

מכיוון העיר נראו מספר משאיות הדוהרות בכביש שהוליך לחווילתו של גנרל ג'ואן. האמריקאים זינקו לסירות הגומי והחלו לחתור לים הפתוח. יריות נוספות הגיעו לאוזניהם וקליעים הצליפו על המים בסמוך. כדור תאורה נוסף זינק לשמים.

„תיפח רוחי!" סינן סטיבנסון בזעף, „בן הכלבה הבוגדני שלח בעקבותינו את כל הצבא הגרמני. יש לי הרגשה שלא יצטער אם ניפגע באש..."

גוף הצוללת הגיח מתוך החשיכה. עוד עשרות מטרים ספורים...

מרחוק נראו אורותיה של סירת טורפדו גרמנית מהירה, זרקורה שטף את גלי הים.

סטיבנסון ואנשי הקומנדו חתרו בטרוף, הם קפצו על סיפונה של הצוללת וסייעו לקלארק ויתר הקצינים לנטוש את הסירות. סירת הטורפדו התקרבה לטווח מדאיג, היתה זו שאלה של שניות עד שיגלום.

„צלול! צלול! צלול!" זעק סרן סטאן לחדר המכונות וגופה השחור והחלק של „סטרייט" נבלע שנית במעמקי הים.

כעבור דקות ספורות החלו פצצות העומק הראשונות לקרוע את בטן הים. הצוות והאמריקאים התכווצו בתאים והתפללו לחייהם..

ג'ואן היה ריאלי מידי באליבי שלו — כפסע היה בין המוות ובין אנשיה של ה„סטרייט". היא ניצלה רק תודות לסערה העצומה, שתקפה בלילה את האזור, אולם סירות הטורפדו הגרמניות עקבו אחריה, עד נמל הבית. פעמים פגעו בה בדרך וגרמו לה חבלות בחדרי המכונות. חמישה אנשי צוות נפצעו, בגלל טילטולי הצוללת וחפצים כבדים שניתקו ממקומם בשעת הפצצות העומק. מלח אחד מת מאוחר יותר מפצעיו.

אולם המשימה הוצאה לפועל בהצלחה — כל משתתפי המבצע, לרבות צוות ה„סטרייט", זכו עליו לאותות הצטיינות גבוהים.

גנרל ג'ואן אכן מילא את הבטחתו וביום הפלישה לצפון אפריקה, ניצבו הכוחות הצרפתיים באפס מעשה ושיחקו בתפקיד ניטרלי — בזכות זה, הצליח כוח הנחיתה האמריקאי ליצור ראש גשר על החוף ולהאחז ביבשת — מכאן ואילך ניצחו האמריקאים עד הסוף.

טיטוא כוחות הציר מצפון אפריקה, היה הצעד הראשון והמכריע, בדרך מפלתה של גרמניה הנאצית. □

— סוף —

הוא צעיר
הוא אוהב פיזמונים
הוא קורא נוער 71

ולכן התעשר –

הוא שלח את הניחוש הנכון ל„טוטו פופ" של נוער 71 וזכה בפרס השבועי בסך

111 ל"י

שמו אריה מזרחי, הוא בן 18 וחצי, תלמיד בית־הספר להנדסה שליד הטכניון, גר ברחוב האסיף 18, בחיפה.
הוא קורא את נוער 71 מאז גליון מס' 1 וחוץ מזה שולח בקביעות את הדירוגים לכל ארבעת מיצעדי הפזמונים.

גם אתה רוצה להתעשר על חשבוננו?

ראה עמוד 51
ותדע איך!

בתקליטים פרסי ניחומים זכו הפעם:

1. טוביה פייר מעכו
2. עזרא כהן מתל־אביב
3. רותי כהן מגבעתיים
4. בועז טיסלר מרמת־גן
5. ליליאן שוריק מבאר־שבע
6. הלנה ברבי מבאר־שבע
7. אילנה אבוטבול מדימונה.

על ספרים

מובי דיק

מאת הרמן מלוויל, תרגום אליהו בורטניקר, הוצאת מ. ניומן, 573 ע'.

מדי כמה חודשים מוצא לאור בעברית, תרגום חשוב של ספר קלאסי. ספרו של הרמן מלוויל שוכן במדף הספרים כבוד, ונראה לי כי כל שוחר קריאה צעיר חייב לקוראו.

הסיפור הוא סיפורו של ישמעאל־מלוויל הנקלע בדרך חייו הסוערת והעקלקלה בין קבוצת מלחים המחפשים אחר מובי־דיק (התנין הלבן). בראש צוות ציידי הלווייתנים עומד רב־החובל הקיטע אחאב.

הרפתקאותיו של רב־החובל אחאב ומלחיו, הינם ממשיים יותר מאשר החיים ורצופים בסמלים. הם מביאים לידי תחושת התמזגות של הרגשת האינסוף עם הגעגועים לאי־חופיות של חיי האדם.

מן הרצוי שאדם צעיר יתעמק בהרפתקאותיו של רב־החובל הקיטע אחאב וחבר מלחיו. ☐

על ספרים ואנשים

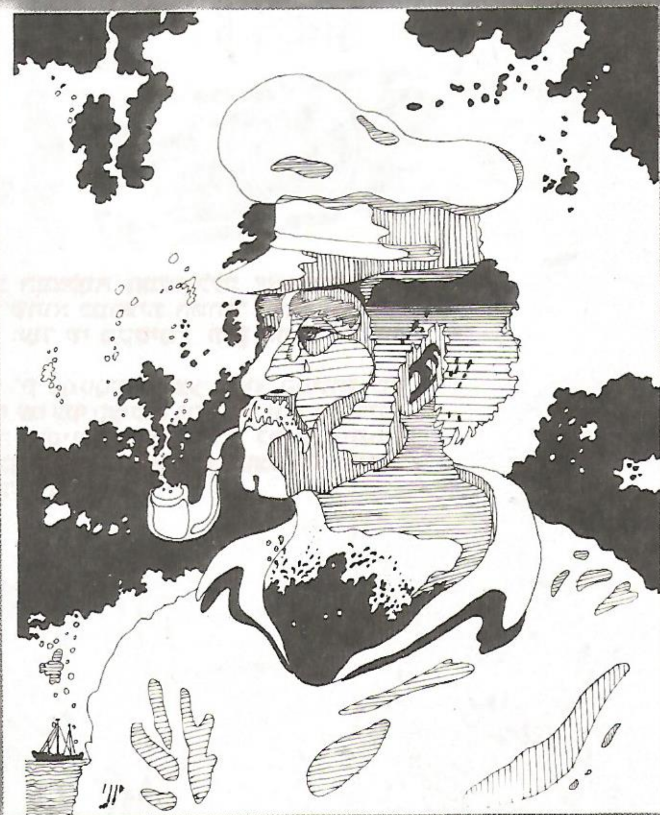
★ מי אינו מכיר את הרומן הקלאסי על האשה רעבת האהבה, בעלה הנכה ושומר היערות החסון שמילא את מקום הבעל? הכוונה היא לספרו של ד.ה. לורנס, „מאהבה של ליידי צ׳טרלי" (יצא לאחרונה במהדורת כיס בהוצאת מ. מזרחי), שהפך לגיבורם של משפטי פורנוגרפיה כה רבים.

לורנס טען בזמנו כי העלילה היא פרי דמיונו. ייתכן ואמר את האמת. כיום קרמה הפרשה לבוש מציאותי בכפר קטן באנגליה.

הליידי בת ה־43, רעייתו של נכה מלחמה, נראתה מטיילת עם שומר היערות של בעלה, ואף משתזפים בגן הבית בלא פיסת אריג לעורם.

תושבי הסביבה החלו לקרוא ללידי „ליידי צ׳טרלי".

אלא שבניגוד לספרו של לורנס, הלך הבעל הנכה לעולמו. ☐

חראקירי

יוקיו מישימה — ח ראקירי

גדול סופרי יפאן המודרנית, יוקיו מישימה, פרץ ב־25 לנובמבר 1970 בשעה אחת־עשרה לפני־הצהריים, עם ארבעה מאנשי צבאו הפרטי כשהם שלופי חרבות אל מיפקדת הצבא בטוקיו. החמישה התבצרו בחדרו של המפקד, מישימה נאם נאום חוצב להבות וקרא להשיב את תהילת צבאה של יפאן ולשוב אל מסורת הסמוראים. היה זה נאום של נביא זעם, החיילים שנתקבצו צחקו לו.

יוקיו מישימה נכנס לחדר, שלף את חרבו מנרתיקה וביצע בעצמו חאראקירי! אחד מאנשיו כרת את ראשו והאחרים הסגירו עצמם לשלטונות.

מה הביא את יוקיו מישימה שהיה מספר פעמים מועמד לזכייה בפרס נובל, להתאבד בחאראקירי?

הרצון למות צמח במישימה אחרי המלחמה. כאשר הגיעה שעתו להתגייס, פסלו אותו הרופאיש הצבאיים. הוא היה רזה, חלש ונמוך וחולה בשחפת. ככל שגברה המלחמה, גברו בו רגשות האשם. הוא החל להעריץ הערצה עיוורת את טייסי הקמיקזה, הוא ראה במוות של התאבדות יופי אלוהי. „טיפחתי בליבי רגשות רומנטיים כלפי המוות ויחד עם זאת ידעתי שכדי להיות ראוי למות, הרי שעלי לטפח גוף יפה, חזק וחטוב," כתב מישימה באחד ממאמריו.

הנער החלוש התפתח לגבר שרירי ומוצק.

אהבת עצמו לא ידעה שבעה. הוא אהב לשחק בסרטים ולהצטלם בעירום. הוא חשף בכל הזדמנות את שריריו. כמה חודשים לפני מותו הצטלם ב־13 תנוחות של מוות.

ספרו הראשון של מישימה: „וידויה של מסיכה" יצא לאור בהיותו בן 24. זהו רומן אוטוביוגראפי המתאר את המתרחש בנפשו של נער המגלה נטייה הומוסכסואלית בקרבו. סטייה המתבטאת בפנטזיות סדו־מזוכיסטיות על עינויים ומוות המתוארים בסיגנון קר, אובייקטיבי ובלתי מעורב.

ספריו הבאים מלווים גם הם בזוועות עינויים ומוות. „צמאה לאהבה" מספר על תשוקתה של אשת החברה הגבוהה לאחד ממשרתיה. כדי להתגבר על תאוותה למשרת היא רוצחת אותו באכזריות ומשאירה אותו למות בשדה.

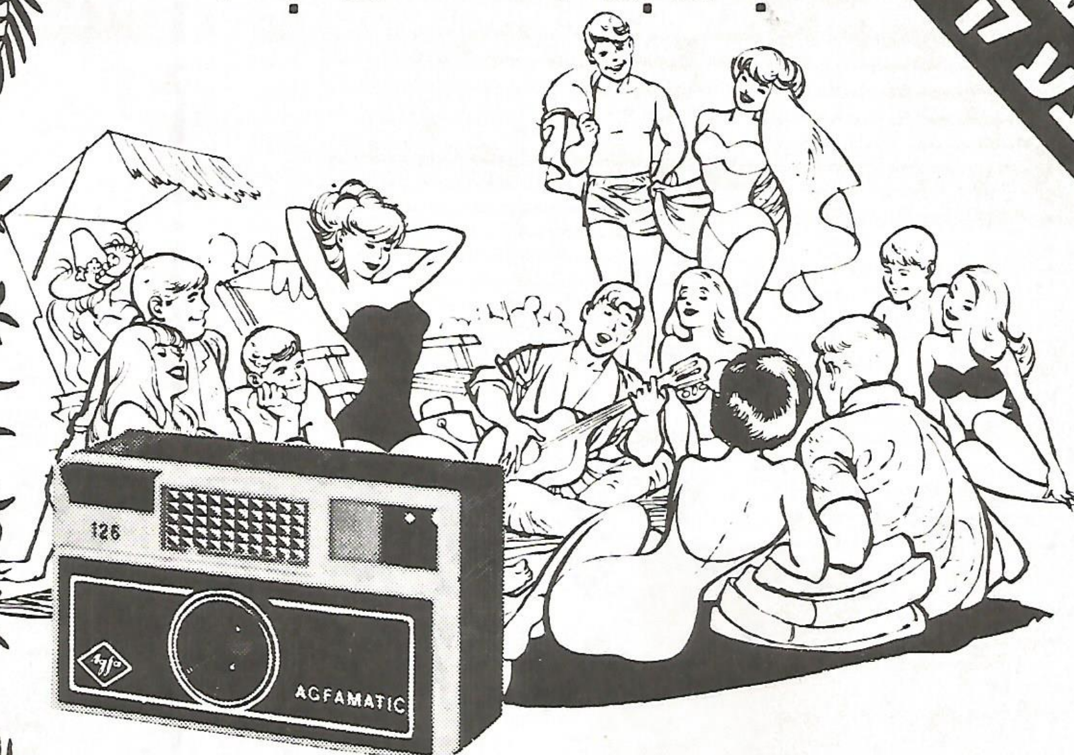
ב„המלח שהים פנה לו עורף" הדמות המרכזית הוא מאהבה של אלמנה, אם לילדים. כאשר שומעים הילדים כי המלח עומד לפרוש מהים כדי לחיות עם אמם הרי שהם קוצצים את אבר־מינו ולאחר־מכן הורגים אותו.

מישימה מת בהרגשת תיסכול וכישלון. מאמין גדול של חיים גבריים וטהורים. אדם אשר ראה את החיים כולם מבעד למשקפיים של שרירים, דם ומוות אשר הגשים את אמונתו בעצמו. ☐

מבצע קיץ גו' של AGFAMATIC

45.- ל"י

מַצְלֵמָה לַצָּעִיר
עִם שַׁי נָדִיר
בְּמַחֲצִית הַמְּחִיר!

הנה ההזדמנות הגדולה שלך לרכוש את המצלמה המשוכללת "אגפא־מטיק" (עם סידור למבזק בגוף המצלמה) במחיר שהוא כמחצית המחיר הרגיל, 45 ל"י בלבד, ובתוספת סרט צילום צבעוני חינם ועוד שי מקסים: תיק ההופך לכרית מתנפחת לשפת־הים.

מצלמה כזאת, במחיר כזה, תוכל להשיג רק במסגרת מבצע הקיץ המיוחד של "אגפא" בחודש יולי 1971, הנערך בשיתוף עם ענף הצילום בהתאחדות הסוחרים. נצל את ההזדמנות עוד היום, אתה תיווכח מנסיונך, כי אינך צריך להיות מומחה לצילום כדי להפיק מה"אגפא־מטיק" שלך תמונות צבעוניות מוצלחות ביותר. המצלמה תהיה בת־לווייתך האהובה בחופשת הקיץ שלך.

עִם אַגְפָא Agfa זֶה מַצְלִיחַ!

AGFA-GEVAERT

פרסום: א. גלבלום

דיעה חופשית

מדור זה מוקדש לחופש הויכוח. בשבוע שעבר פרסמנו בו מונולוג של פנתר, מאת אהרון בר־גיורא. מכתבי תגובה רבים וחריפים נתקבלו במערכת ואחד מהם...אנו מפרסמים כאן.

אתה לא פנתר אתה סתם חתול

מאת עמי ישראלי

כתבת: „שינאת חינם של הספרדים לאשכנזים" — לאיזה ספרדים אתה מתכוון אהרון בר גיורא — למרוקאים? לאלג'ירים? לסורים? לפרסים? לעיראקים? לטורקים? לטריפוליטנים? ליוונים? לכורדים?

כשאתה אומר ספרדים למי אתה מתכוון בכלל? — אולי אתה לא יודע, אבל ה„שחורים" (ציטוט שלך) הם הרוב היום במדינה ואם כולם יחשבו כמוך, אז חבל, כי אז לכל המדינה יהיה פרצוף של פנתר — מלא שינאה, זעם ואלימות.

כיום העשירים במדינה — עד כמה שהדבר נראה לך כפרדוקס — הם דווקא יוצאי עדות המזרח. האשכנזים הם בדרך כלל מה שנקרא מעמד בינוני.

אז למה אתה מתקיף אותם?

אתה בעצמך מעמד בינוני ויותר מזה.

יש תופעות של עוני קיצוני — זה כואב. רוצים לשפר את המצב — בסדר. אבל קודם אני רוצה לראות למה יש עוני קיצוני?

משפחות עניות הן בדרך כלל כאלה שהבעל עובד במלאכה פשוטה, או לא עובד בכלל והאשה יוצאת במקומו לעבודה — במקרים כאלה ההכנסה המשפחתית היא מינימלית.

אז מה אתה רוצה? — אולי שיתנו למשפחה העניה 1000 לירות לחודש מאוצר המדינה — אתה מצחיק!

מה אתה רוצה בשביל שיכבת העוני? — שיתנו להם פריג'ידרים ורהיטים ובגדים וחבילות מזון מהסופרמרקט ומכונית פרטית?

הצעקות „עוני, עוני". הן היסטריות ובלי שורשים הגיוניים. עני הוא זה שאינו מסוגל לפרנס את משפחתו, הוא מסכן, עוזרים לו במידת האפשר — אבל אם הוא עני, אין זה יתרון, זה לא אות הצטיינות שבגללו יש לך זכויות ואתה יכול לבוא ולהגיד: „אני עני — תנו לי".

למה שיתנו לך?

למה רק לבעל משפחה ספרדי עם עשרה ילדים, וליהודי אדוק מפולניה עם עשרה ילדים שגר בבני־ברק לא רע? — הוא מסתדר והוא חי והוא לא עולה על הבריקדות.

אני אשכנזי ואני אחד כזה שקיבל פחות מילד בשכונת עוני היו לי תמיד טלאים במכנסים, לא הלכתי לקולנוע וגרתי עם הורי בדירה שכורה עד גיל 14. אבי היה אינסטלטור פשוט והוא עבד כמו חמור מארבע בבוקר ועד שבע בערב, ובסוף הגיע לדירה בבית משותף ויחד עם זה הגיע לשטף דם במוח ועכשיו הוא לא מסוגל לעבוד בכלל.

למה אתה לא הולך לעבוד כמו חמור — במקום לנבל את הפה, לעורר שינאת חינם ולדרוש דברים שלא מגיעים לך?

כתבת: „לא נותנים לנו צ'אנס!".

מי צריך לתת לך צ'אנס? מה אתה, סמרטוט?

כתבת: „הוא (הנער העני) צריך לגנוב ולפרוץ..."

אני אגיד לך למה הוא גונב ופורץ — זה משום שהוא קיבל חינוך לא נכון.

משום שהמדינה חינכה אותו לא נכון.

ובמה היא חינכה אותו לא נכון? — בכך שנתנה לו סעד. עולי המזרח התרגלו מתקופת הפחונים והמעברות לחיות על סעד. הילדים שלהם התרגלו לזה ואצלם עכשיו זה „מסחרה" למצוץ את המיץ מהמדינה.

מה יש — מרוע לעבוד ולהתקדם אם הממשלה נותנת סער?

רוב עולי ארצות המזרח מסודרים היום בשיכונים. מי נתן להם את השיכונים? — הממשלה. מדוע לקבל שטף דם במות אם אפשר לקבל מהממשלה דירה בחינם?

לידיעתך פנתר — בארץ יש אפליה לטובת עדות המזרח.

אבא שלי לא קיבל דירה מהממשלה. לא היה לו והוא לא קיבל פחות מילד בשכונת עוני: הגיעו לארץ ישראל כמוהו לפני 40 שנה לא קיבלו כלום — ולהיפך, הם נתנו.

גם אני לא קיבלתי בחיים שלי כלום והמצחיק הוא בזה, שלא עלה אפילו בדעתי לדרוש. כשלא היתה לי עבודה חיפשתי. כשלא מצאתי עבודה — רעבתי.

הייתי רעב — בדיוק כמו ספרדי רעב. זו אותה הרגשה להיות רעב. רע לך. אתה חולה. אתה חלש. אבל איך שהוא נחלצתי ונעמדתי על הרגלים.

גם אתה רוצה לעמוד על הרגלים — כל הכבוד!

אבל אתה רוצה לעמוד על הרגלים של אחרים ואתה דורך לכולם על היבלות ובסוף אתה צוחק מהממשלה האשכנזית המטומטמת שנתנה לך את הדירה. ויתרת: „אני רוצה כסף כמו לאשכנזים".

ומה תעשה אם לא יתנו לך כסף?

על כך ענית: „אני אפרק את המדינה".

יופי לך!

לפני שישה חודשים עלית לראשונה לבריקדות — למה לא עשית קודם פעולות סוציאליות למען שיכבת המקופחים?

על כך ענית במאמר השינאה המבריק שלך: „...ישימו עלינו את האות השביעית".

אבל כן עשית מיבצע אנושי ויפה. לפני שבוע קראתי בעיתונות שהפנתרים יצאו לצבוע את שכונת מוסררה בירושלים.

אבל איך הם עשו זאת?

עם 'פקלה' של יחסי ציבור, שלא היו מביישים אף פירמה אשכנזית — קבוצה של צלמים ועיתונאים, פירסומת לפני ופירסומת אחרי, מסע הסברה וליקוקים לכל העוברים.

זה לא מגוחך? זה לא מעורר חמלה?

אם רצית בריקדות אז לך עד הסוף, ללא פשרות. תתחיל לתפוש אשכנזים בסימטאות עזובות ולפתוח להם את הראש, תתחיל לנפץ שמשות של עסקים אשכנזיים, תתחיל למרוט זקנים של יהודים דתיים ואל תבייש את הדוגמה שלקחת מהפנתרים השחורים באמריקה — רק כך, אשכנזי טוב זה אשכנזי מת.

איפה הפיתרון?

גם אתה וגם אני רוצים לצאת לדרך משותפת — כך אני מאמין.

איך אתה רוצה לעשות את הדרך המשותפת?

האם אתה רוצה שאסחוב אותך על הכתף, או שאתה רוצה ללכת איתי ביחד, או שאתה רוצה לקבור אותי ולהשאיר אותי בצד, או שאתה רוצה להיות גבר.

וגבר זה לא אחד שיש לו שרירים יותר חזקים ופה יותר גדול — גבר זה אחד ששומר על הכללים ונאבק להעלות את עצמו ולחיות בכבוד.

ואני רוצה מעומק הלב שתהיה גבר כזה ותלך איתי ביחד. ☐

מלקות

ברודזיה

העיתונים פירסמו בשבוע האחרון הודעות אופטימיות, שהנה סוף־סוף עומדים למצוא פשרה, בין בריטניה לבין רודזיה. פשרה, כך טענו האנגלים, שתכיר אמנם בממשלתו הגיזענית של איאן סמית אבל גם תבטיח את עתידם של השחורים.

ודווקא בשעה שראש המישלחת הבריטית לורד גודמן ניהל את המשא־ומתן בסולבורי בירת רודזיה, התקיימה שם הפגנת מחאה של תלמידים שחורים. הם נעצרו, הובאו בפני שופט. אלה שהיו מעל לגיל 19 הוזמנו למשפט במועד אחר. בני 18 ומטה נידונו לעונש מיידי: חמש מלקות על הישבן.

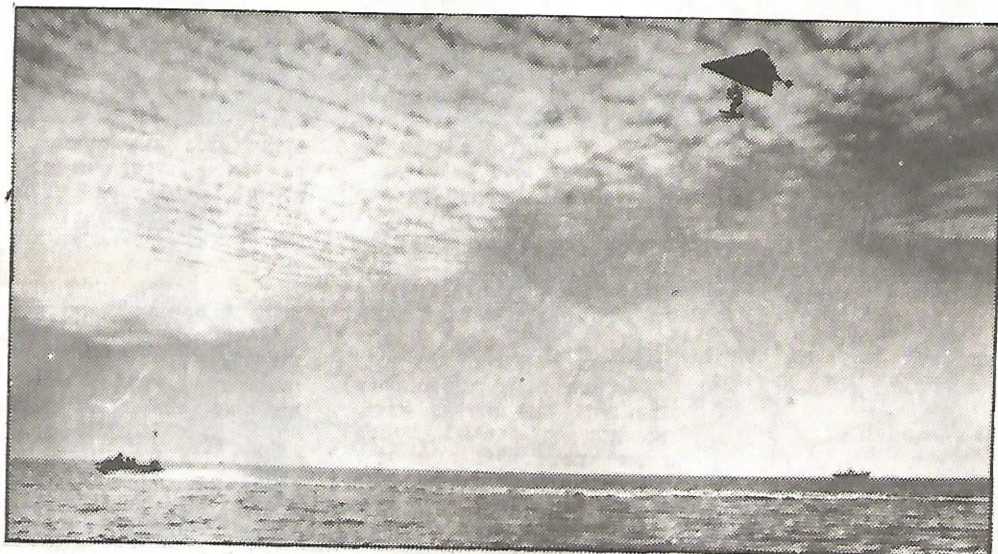
כאשר שמע לורד גודמן על כך, בשובו למלונו, טילפן מייד לראש המישלחת הרודזית, הביע בפניו את סלידתו ורמז שתקרית עלולה לשים קץ לשיחות. הרודזים התנצלו, הבטיחו שדבר דומה לא יקרה בעתיד.

אלה הבטחות המקויימות לבסוף — אבל לא מתוך טוב לב, אלא בלחץ כוחם המתגבר על המועמדים־למלקות. ☐

אנגליה היפה: רעיון שכדאי למארגני „ישראל היפה" לשים אליו לב: שר התרבות הסביבתית של בריטניה, פיטר וו־

הנוף וליכלוכו. אחר־כך: נאום קצר למה כדאי לשמור על הנקיון והיופי. ☐

על כנפיים: הספורט עצמו אינו חדש, אבל איש לא ניצל אותו לנסיעה כל כך ארוכה. נסיעה? אולי הפלגה? ולמה לא טיסה? כי עפיפון הענק משלב גם סקי־מים. האיש הנראה בתמונה הוא האוסטרלי פיטר ג'נקינס, שהחליט לעשות בצורה זו מרחק של עשרה קילומטרים ממקום מגוריו למקום־הנופש של משפחתו — בגובה של 70 מטרים מעל פני הים. ☐

מריח פצצות: לא רק למישמר הגבול שלנו יש בעייה עם גילוי חומרי חבלה. זו בעייתם גם של האנגלים באירלנד. הם גילו מכשיר המסוגל „להריח" חומר נפץ. אפילו אם זה מבעד לפלסטיק (כמו בתמונה), ואפילו אם עברו חמישה ימים מאז נגע האיש בחומר־הנפץ. ☐

זה...

סלחי לי על מה שאני עושה", כתב וולפגנג גרץ, 27, לידידתו מרתה בלום. „מחר תקבלי ממני מכתב שיסביר לך איפה תמצאי את גופתי". מרתה מיהרה לדואר המרכזי של המבורג, מתוך הנחה שהמכתב שיגיע אליה למחרת כבר נשלח אותו בוקר. חיפוש קדחתני, מיון של 300 אלף מכתבים — והמכתב המיועד למרתה נמצא ובו ציון המקום. המשטרה מצאה את וולפוגנג מחוסר הכרה — אבל חי. שטיפת קיבה בבית החולים, והאיש חזר לזרועות מארתה המאוהבת...

סיר ג'ון קופרטווייט סיים את שירותו בן 12 השנים בהונג קונג. אבל לפני שובו עם אשתו לסקוטלנד, החליט לערוך טיול באוסטרליה. בינתיים שלח את כלבו בלואי ללונדון, שיעבור את תקופת ההסגר בקרנטינה. בלואי הגיע ללונדון, אבל ברח בדרך לקרנטינה. חברת התעופה נורא הצטערה, אבל זה לא הכל. היא הטיסה את סיר ג'ון חינם במחלקה ראשונה ללונדון, כדי שיעזור לחפש את בלואי. לאחר חיפושים מצא את הכלב והוטס חזרה להונג־קונג על־חשבון החברה. ☐

...קרה

הגולם ממוסקבה

בוריס גרישין, מורה לאלקטרוניקה ממוסקבה, חשב שתפס את ...כס בזנב, כשהצליח להרכיב ...בוט מ־20 אלף חלקים אלקטרוניים. הוא לימד את הגולם ...ת הרבה דברים — ועכשיו ...א מקלל את יומו.

...כי הרובוט מעיר אותו בחמש ...ל בוקר, צורח הוראות להתעמלות, פותח את החלונות — גם ...ם בחוץ יורד שלג. ובוריס לא ...כול להפסיק אותו. כי אם הוא ...נתק את הזרם החשמלי, עובר ...גולם אוטומטית לפעול על סוללות. ☐

המנהל רקד שייק

מסמר ההילולה היה משחק כדורגל מלא, בלי קיצורים וצינזורים, בין מורות ותלמידות. במהלך דרבי היוקרה הסיער נפצעו שתי מורות ותלמידה — לא בגלל היסול חשבונות אישיים. התוצאות הסופיות היו 2:2.

השחקניות ירדו מן המגרש לקול תרועת הקהל שהחזיק את הבטן מרוב צחוק.

מכושר גופני לכושר נימוסי — תחרות הנשיקה על כף היד סיפקה רק שישה מתנדבים שגחנו והרעיפו מיצמוצי שפתיים על בנות־זוגם המסמיקות מהנאה. למנצח נתנו שוקולד ולמנצחת כפפה.

התחרות האקטואלית ביותר היתה בחירת „מיס שורט׳ס". המועמדות שניצבו על הבמה והציגו את חיטוביהן לראווה, לא היו מבישות אף אוסף ממלכתי בתחרות מלכת־היופי.

מועמדים מחוץ למניין שעמדו על הבמה וסחטו מן הנוכחים צחוק עד דמעות היו שני תלמידים ממין זכר, שפסעו הלוך ושוב ובחינחינים מלאכותיים, קיפלו את המיכנסיים ושלחו קדימה לראווה צמדי רגליים שעירות. ☐

חיילת חינגית, שהיו לה ג׳ינקים ברגליים, פנתה ברמקול לקהל ה־600 שהצטופף באיצטדיון מודיעין, והזמינה אליה לבמה מתנדב לשייק.

הראשון שהגיע אליה היה מנהל תיכון יהוד.

המנהל חגג באותו ערב עם תלמידיו, בשיתוף קבוצת נוער מיהוד ויחידת קשר צבאית המאומצת על־ידי תיכון יהוד, את תום שנת הלימודים.

חגיגה כזו, שידברו בה בקומות שונים בארץ, עוד הרבה זמן.

הילדה תישאר בצ׳כיה

זוג מהגרים מצ׳כוסלובקיה הציב שלטים מול בית הנבחרים השבדי בשטוקהולם והכריז שביתה — כדי להסב את תשומת לב העולם לדרישתם שבתם בת השש תורשה להצטרף אליהם. הם החתימו 54 חברי פרלמנט שבדי על עצומה לממשלת פראג. וזה באמת עשה רושם — על השבדים. הצ׳כים נשארו אדישים. „הם הרפתקנים שברחו" כתב רודה פראבו, ביטאון המפלגה הקומוניסטית של צ׳כוסלובקיה, „איזה זכות יש להם לגרור את בתם התמימה אל תוך זוועות הקאפיטליזם? רוצים לראות את בתם — שישובו הם לארצם!" ☐

יול ברינר ובן גוריון

מי זוכר את הסרט „הטל צל ענק", שצולם בארץ וגולל את תולדות־חייו של האלוף דויד מרקוס, גיבור המערכה על פתיחת הכביש לירושלים במלחמת העצמאות?

אדם אחד בוודאי לא שכח אותו. זהו מלוויל שבלסון, המפיק האמריקאי שהשקיע כעשרים מיליון ל"י בייצור הסרט, והפסיד חלק רציני מכספו. השבוע יצא לאור ספרו „איך לעשות סרט יהודי", המספר סיפור מרתק ורצוף מצבים מצחיקים. למרות ששבלסון היה מעריף לבכות, באותם הימים.

שבלסון, בעצמו יהודי, ריכז את גדולי הקולנוע בשביל סרטו: קירק דוגלאס, ג׳ון ויין, פרנק סינטרה, יול ברינר. אפילו חיים טופול. וזה לא עזר.

שביתת הניצבים

שבלסון לא מתייחס לבעיות קטנות כמו נשיכתו של קירק דוגלאס על ידי גמל. גם לא מינהגה של הכוכבת סנטה ברגר לטוס כל יום ששי לבלות עם ידידה בוינה ולחזור ביום שני — שמנה בכמה קילוגרמים יותר מכפי שהיתה בסצינה האחרונה שלה. הוא מתייחס לבעיות שהן מיוחדות לישראל.

בהוליווד, למשל, הוא יכול לשכיר 800 ניצבים בסיטונות. בישראל היה צריך לנהל מצא ומתן עם כל ניצב בנפרד. וכשהצליח לרכז את המספר הדרוש של ניצבים, וצילמו חצי סצינה, הופיע אחד מהם בפניו ואמר לו: „אנחנו שובתים. דורשים העלאת שכר".

„מי קבע?" שאל שבלסון המיסכן.

„אגודת הניצבים שליד התאחדות עובדי הסרטים".

„אבל אין אגודה כזו", השיב שבלסון.

„יסדנו אותה לפני חצי שעה.."

המאהב הלא־נורמלי

בסצינה אחרת זרקו חיילים אורכל תושבי ירושלים, שכביכול שוחררו מהמצור. אבל מכיוון שתושבי ירושלים ברוך השם מזמן אינם רעבים ללחם, ולא ידעו שמסריטים, הם השליכו את הלחם חזרה על החיילים, תוך קללות עסיסיות.

המרכזנית במלון סיפרה לידידיה תוכן של כל השיחות. כך ידעה כל העיר שפראנק סינטרה הסכים לשחק בסרט — 24 שעות לפני שהידיעה הגיעה למפיק.

שחקן מסויים דרש ששכרו ישולם בבנק בניו יורק, לידיד שיפיע שם ויאמר את הסיסמה „אני מאהב לא נורמלי". הידיד הופיע בבנק, ניגש לקופאית ואמר: „באתי לקבל את הכסף. אני מאהב לא נורמלי". הזעיקו את המשטרה, והאיש נעצר. כי ההודעה לתשלום לא הספיקה להגיע מתל־אביב. והשחקן, שלא קיבל אישור מידידו, ישב יומיים באיפור מלא וסירב לשחק.

להבנת הרקע ההיסטורי של העלילה, נפגש ייל ברינר עם דויד בן גוריון. איזה עלבון! ביג׳י לא שמע מימיו עליו. „אתה לא ראית איתי בהמלך ואני?" השתומם בעל־הקרחת.

הטנקים דוהרים לקרב

צה"ל השאיל למפיק כמה טנקים וחיילים. באמצע סצינה קרבית צילמו הטנקים מסתערים. אבל הם לא נעצרו איפה שהיו אמורים להיעצר, אלא המשיכו לדהור קדימה. שבלסון מיהר למפקד היחידה. „לאן אתם מסתלקים? אתם חייבים להישאר! יש קרב שלם לפנינו".

„איזה מיקריות", השיב הסרן הישראלי. „גם לנו יש קרב שלם לפנינו". והוא דהר בראש יחידתו לפעולה נגד מיצבים סוריים בגולן.

בסוף קיבל שבלסון מדליה מממשלת ישראל, על שהפיק סרט בישראל. ובאמת, מגיע לו צל"ש על גילויי תושיה, גבורה, עצבים — וחוש הומור לצחוק על הפסד חלק הארי מ־20 מיליון ל"י. ☐

מי הנמר כאן?

הוא אינו מתפרנס מזה. זה רק תחביב. ג׳ון אספיגל, תושב בקסבורן באנגליה, הוא בעל מועדון הימורים. בביתו הוא מחזיק גן־חיות קטן, ובו חמישה נמרים שאיתם הוא משחק בשעות הפנאי. זה מסוכן — אבל הוא טוען שמהמר מקצועי חייב להתרגל לסכנות. ☐

רוכבי „הונדה" לאילת

מסע אופנוענים בעלי „הונדה"
תל־אביב אילת, בשבת הקרובה 17.7.71

התוכנית:

ישתתפו בעלי אופנועים בני 3.5 כ"ס ו־1.75 כ"ס, רצוי עם בנות-לויה. היציאה מרחבת עיריית תל־אביב, בשבת בבוקר 17.7.71 בשעה 6. הרוצים להצטרף לטיול בירושלים יוצאים מרחבת שער שכם בשעה 7.30 בבוקר.

מוביל המסע: מוטי פליישר

הדרך נבחרה בצורה שתאפשר טיול בנוף מרהיב והכרת סביבות ירושלים, יריחו, ים המלח, עין פשחה, עין גדי, סדום והערבה עד אילת. יהיו חניות ביניים ותחנות תידלוק ומנוחה. מגיעים לאילת בערך בשעה 3 אחר הצהריים.

התוכנית באילת: טיול לחוף אלמוג ולכפר האפריקאי של רפי נלסון בטבה. רחצה בים ובילוי חופשי של המשתתפים כרצונם עד שעות הערב. בערב, מוטי מזמין אתכם לבילוי חינם במועדון „הסלע האדום".

חוזרים למחרת בבוקר. מי שרוצה להמשיך את בילויו באילת יחזור בנפרד.

דמי השתתפות במסע: חינם.

ציוד אישי חובה לכל משתתף: כלי תיקון אישיים, קסדה לרוכב ולבת-זוגו, מתקן פנצ'רים אוטומטי (אפשר להשיג ב-8 ל"י), בגד-ים, שמיכות למי שרוצה ללון על שפת-הים, כסף אישי לקניית דלק, מזון וכו'.

אירגון: לרוכבים תתלווה ניידת טכנית, במקרה שיהיה צורך בתיקו־ני רציניים או בחלקי חילוף. הניידת תאוייש בידי מומחים של חברת „הונדה".

אם טרם נרשמת

עשה זאת מיידי!

המודעה הקטנה

דרושים לעבודה
תלמידים ותלמידות
בחופשה
להשתתפות במבצע ארצי
שייערך בחודש יולי
רווחים גדולים
מובטחים למוכשרים
לפנות: לרח' סולומון 7
(תחנה מרכזית)
קומה ב' חדר 122.
בכל יום בין השעות:
17.30—20.30

מעוניין למכור תקליטים

למכירה תקליטים חדשים של: מרים מקבה, דיוק אלינגטון, דיקסו-לנד, פסטיבל ג'ז, ניופורט, נינה סימון, חוזה פליסיאנו, מטוסו של ג'פרסון, סאן רמו, נחשמי, כל תקליטי טוסקניני. למעוניינים, נא לצלצל לטל. 226456, לאבי, או לכתוב לפי הכתובת: **אבי מוגרבי, שמריהו לוין 14, ת"א.**

אנו מספר בנים המעוניינים להתכתב עם בנות תל-אביביות, גילאיות 14—15 למטרות היכרות והקמת חברה. המעוניינות (ולא להתבייש...) מוזמנות לכתוב ל: **א. דוד, רח' יונה הנביא 31 תל-אביב, או** לטלפן למספר: 231102.

מחפש יפהפיה משועממת

אם את יפהפיה משועממת שגילה אינו נמוך מ-12 אינו עולה על 14, בת מזל תאומים, מאזניים, או קשת, המחפשת עולם קסום ומרגש לעתים מסוכן ותמיד מעניין — אשמח לקבל את מכתבך ועוד יותר אם תהיי מצרפת אליו תמונה. נאום הגבר **דני הרמן, שד' העצמאות 21, בת-ים.**

דרושות צעירות בגיל 17—18 בעלות כושר שכנוע. לפנות למערכת **נוער 71, אל: אבי ברדוגו.**

אנשים טובים

● הקיץ הגיע ולחבר'ה הטובים מהבוהימה קשה לסבול את החום במכוניות הפרטיות. מה עושים? — עוברים לאופניעים.

כל יום אפשר לראותם בדיזנגוף כשהם „מטסטסים" בטיסטוסים, או בווספות, או בהינדות. ממש כמו הכנופיות באמריקה.

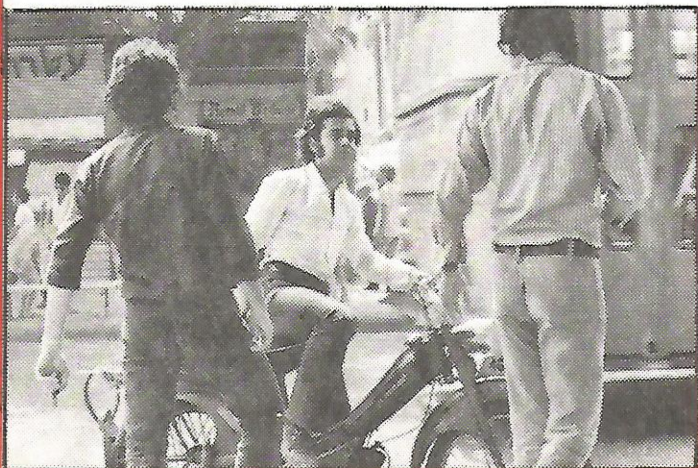
בין המצטיינים שבאופנוענים: גדי יגיל, אורי זוהר, דויד קריבושיי, עמוס אטינגר, קובי אושרת, מוטי פליישר, פשנל, אורי לוי, ועוד רבים אחרים.

עמוס אטינגר   דוד קריבושיי

גדי יגיל (למעלה) וקובי אשרת (למטה)

הרקדנית ליאורה חכמי עם השר שמעון פרס ושגריר ארה"ב בישראל וולוורת ברבור, במסיבת ה־4 ביולי, הוא יום העצמאות האמריקאי, שנערכה בשגרירות ארה"ב.

● לזמרים בישראל מדביקים תוארים:

שלמה קרליבך — הרבי המזמר, משה הלל — הצנחן המזמר, יפה ירקוני — זמרת שלוש המלחמות.

בסוף עוד יקראו ליגאל בשן: זמר מלחמת ההתשה.

● השחקן יהודה ברקן נמצא לאחרונה בספרד, שם הוא מסריט סרט חדש.

כשגברו געגועיו לחברתו, הזמרת עדנה לב, הרים טלפון וצילצל. תוכן השיחה היקרה היה בערך כזה: „שלום עדנה".

„יהודה, מה נשמע?"

„עדנה מה נשמע אצלך, אה?"

„בסדר. מה אצלך יהודה, מה נשמע?"

„עדנל'ה, הכל בסדר. ספרי מה נשמע אצלך".

...שמע ישראל.

● על מעטפת אחד ממכתבי מעריצותיו, הופתע הזמר בועז שרעבי לקרוא את המשפט הבא: „אם הנך בועז שרעבי הזמר־התימני, אני מבקשת ממך — המשך להרים על־נס את השירה התימנית, כי בה טמונים כל יסודות השירה האמיתית — זאת אם הנך באמת בועז שרעבי הזמר התימני".

● הזמר בני אמדורסקי צועד עם האופנה האחרונה הוא מרבה להופיע עם הצעקה האחרונה באופנה הגברית־הגופיה הצבעונית. התברר שהזמר הותיק (40) הוא בחיר שריריו להבליא — פשוט לא כדאי לריב אתו.

● זוכרים את כתב הטלוויזיה רן אדליסט? זה שנפצע בשעה שצילם בתעלה, אותו אחד שהפך למומחה בבעיית השביתות בנמל אשדוד, זה שצילם בזמנו מירדף וכמעט נהרג ועבר לעולם הכולו־טוב — ובכן אותו רן אדליסט שהיה הדמות הפופולרית ביותר בטלוויזיה, פרש חזרה לקיבוץ עין־שמר, משם בא, ומתמסר לכתיבת סיפרו השלישי שיעסוק בענייני מרדפים — ולא בצורה חיובית ביותר.

● במועדון החדש של רפי שאולי שהוקם על חורבות מאנדי'ס ז"ל, מכניס שאולי את אווירת ימי הסלונים של המערב הפרוע. ב„פיאנו בר" כפי שנקרא הסלון, יש פסנתר כנף ישן, עליו מנגן ללא הרף צעיר העונה לשם שלמה המפוזמן באותה הזדמנות בחברת אשת־חיקו־הנצחית אורנה, שירים מפרי עטו.

באחד מערבי השבוע התקבצו סביב הפסנתרן ואשת־חיקו, כל אנשי הקולנוע הצרפתי השוהים בארץ והעסיקו אותם בקונצרט נון־סטופ.

מסיבת ה„פיאנו" הסתיימה רק, כשלשלמה לא יכל יותר לנענע את אצבעותיו.

כוכבים ומזלות

ציון רע - אינו אסון

לאיתמר יש בעייה: הוא מסיים השנה את ביה״ס העממי ונרשם כבר לתיכון בעל רמה גבוהה. מה שמטריד אותו זה שלמרות הממוצע הגבוה שלו בציונים (85%), קיבל בשליש האחרון שני ציונים של 5. דבר זה דיכא אותו עד כדי כך, שהוא תוהה אם לא עדיף להירשם לתיכון בעל רמה יותר נמוכה.

„מה דעת הכוכבים?" שואל איתמר בן-מזל-„טלה", שנולד בישראל ב־27 למרץ, 1957, בין השעות 11—10 לפני-הצהריים.

ציון גרוע או שניים אינם מהווים אסון לגבי נער מוכשר כמוך. עובדה ידועה היא בחוגי מחנכים, מורים ופסיכולוגים שנערים ונערות בגיל ההתבגרות מתדרדרים בלימודיהם.

עצם העובדה, איתמר, שדבר זה מדכא אותך כל כך, מראה שהינך נער אחראי ונבון, המתייחס ברצינות ללימודים ולעתידך.

עד כאן השכל הישר.

אשר לנתוני האופי, האישיות והעתיד, הכלולים במפת־לידתך: על פי נתונים אלה, מצטייר אתה באור חיובי מאוד. לצד יוזמה, מרץ ומידה בריאה של הרפתקנות, בולטות מאוד תכונות אופי מצויינות: יושר, כנות והגינות. אינטליגנציה גבוהה. תפיסה מהירה. מחשבה מעמיקה, כוח רצון. כושר החלטה מהירה. כושר מנהיגות וכשרון אירגוני. מלבד כל אלה ניחנת גם בלב טוב, יד־רחבה, הזדהות עם סבל הזולת, חוש צדק מפותח והברותיות. לא פלא שאתה מקובל מאוד על סביבתך. אתה שואף לכוח והשפעה, שתלטן לא קטן, אך בעל אידיאלים גבוהים.

קריירה מזהירה

הכוכבים מייעצים לך לא לשנות את הרישום. עליך ללמוד בתיכון בעל רמה גבוהה. שכן ניחנת בכשרונות מרשימים והגורל מזמן לך הצלחה מזהירה בקאריירה. ישנן מפות־לידה המצביעות על הצלחה בתקופות מסויימות בלבד. מפת־לידתך מראה הצלחה מתמדת.

אתה עשוי להצליח בתחומים שונים: רפואה, צבא, אדריכלות, מדע (ייתכן ובעיקר בגיאולוגיה), בהנדסה (בעיקר כמהנדס מיכרות) ובמדעי המדינה.

בכל אחד מן התחומים הנ״ל תגיע לעמדות מכובדות ביותר.

אתה עשוי גם להצליח בפעילות ציבורית ופוליטית.

טלה
21 במארס — 20 באפריל

המריבות המשפחתיות והמתח הנפשי שלך יגיעו לקיצם השבוע, הייה נינוח, אל תתערב בעניינים שאינם נוגעים לך. היכרויות חדשות לקראת סוף השבוע, אל תהסס — נצל כל הזדמנות, אך דע לשמור גבול — אל תתלהב, כי תפול לפח.

מאזניים
24 בספטמבר — 23 באוקטובר

השאפתנות הורסת אותך. הסתפק במה שיש לך והפסק להגזים בדרישות. השבוע לא תעמוד במרכז העניינים, אך הפיצוי ישתלם. מישהי מאוד מסויימת שמה עליך עין.

שור
21 באפריל — 21 במאי

השבוע יעסיקו אותך בודאי בעיות כספיות, אל תהיה פזיז — בזבזנות יתרה תביא לסכסוכים עם גורמים רבים. השתדל להתעלם מבעייה זו ולהתרכז יותר בשטחים אחרים כמו: תיאטרון, מוסיקה ועוד. אל תתחשב בדיעותיהם של חבריך.

עקרב
24 באוקטובר — 22 בנובמבר

בת עקרב הולך לך השבוע, את נהנית מבילויים וחוויות. היי חייכנית בכל מקום ודעי לפתוח בשיחה, כי אז מובטחת לך היכרות עם אנשים מעניינים. מישהו מנסה להכשיל אותך אבל הוא לא יצליח.

תאומים
22 במאי — 21 ביוני

בת תאומים — הפסיקי לרקוד על כמה חתונות בבת אחת. השתדלי להתרכז בדבר אחד בלבד וכך תבטיחי לעצמך פחות בעיות. השבוע תקבלי מכתב מאחד מידידיך שיאמר לך הרבה. היי עירנית לכל בעייה.

קשת
23 בנובמבר — 21 בדצמבר

השבוע יעמוד בסימן של בילויים במקומות חדשים. הייה פשרן קצת, אחרת תכנס לחיכוכים שיגררו אחריהם בעיות רבות. אל תשים לב לרכילות הסובבת אותך — היא תחלוף מהר.

סרטן
22 ביוני — 23 ביולי

השבוע יהיה בסימן של התגשמות כמה מחלומותיך, אבל הזהר — אל תמהר לספר הכל לחבריך, כי הם אינם תמימים כפי שאתה חושב. אם יש לך בעיות המעיקות עליך, ספר אותם לחברה שלך. היא תנסה לעזור לך.

גדי
22 בדצמבר — 20 בינואר

הנח לזמן לעשות את שלו, צא מהבית, הגיע הזמן כבר. הפתעות רבות מצפות לך, ביניהן רומן חדש עם מישהי שלא חשבת עליה במושגים רומנטיים. אל תשתולל יתר על המידה.

אריה
24 ביולי — 23 באוגוסט

ילך לך השבוע. אנשים שחשבת לשונאים יחייכו אליך, ותמצא בהם עניין. עזוב את הבעיות השיגרתיות ומצא לך דרכים חדשות לפורקן, טיול ארוך יזדמן לך בסוף השבוע — אל תפספס.

דלי
21 בינואר — 19 בפברואר

בזמן האחרון מעסיקות אותך בעיות רבות, בת דלי. את לוקחת יותר מדי ללב. הניחי לאחרים לטפל בבעיות והשתדלי להיות רגועה: בעיות כספיות לא תיווצרנה השבוע, אל תקני את השמלה שחשבת לקנות — היא לא תהלום אותך.

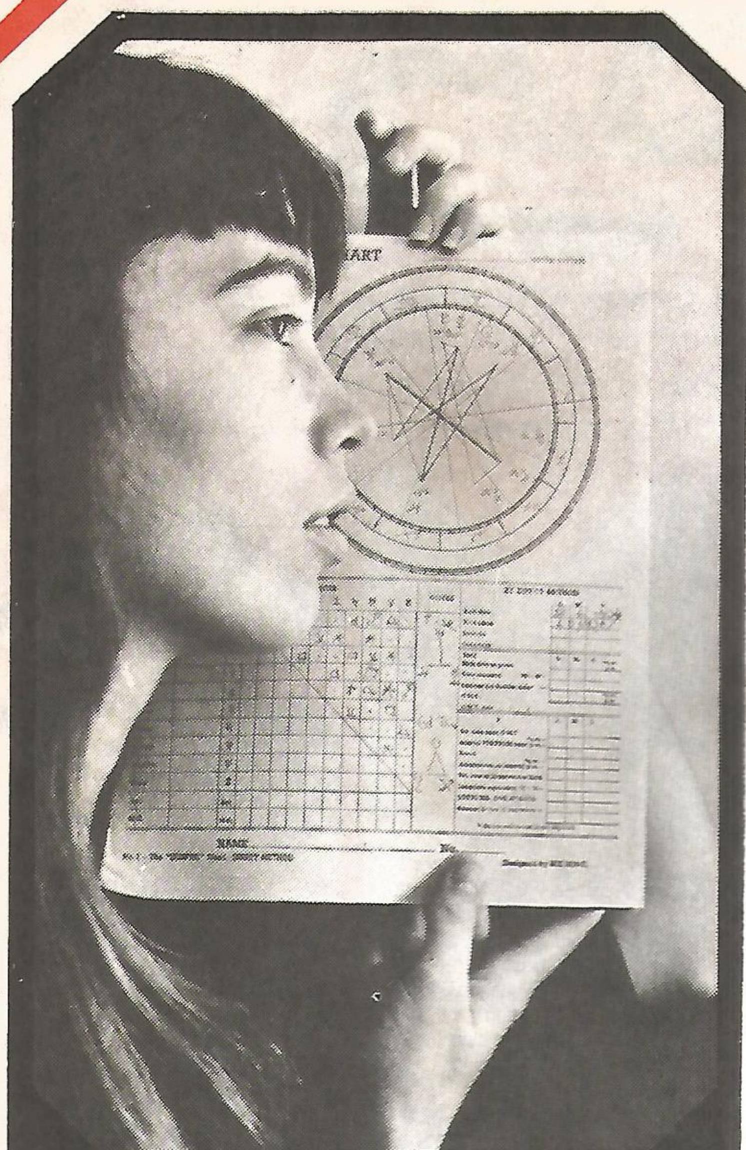
בתולה
24 באוגוסט — 23 בספטמבר

השגעונות שלך מעצבנים אנשים הקרובים אליך, אבל, הם לא מעירים בפרוש. בת בתולה — השתדלי להתלבש בפשטות, ופחות להתמרח. הוסיפי בגדים חדשים למלתחה שלך, אבל אל תגזימי. פגישה בלתי צפויה מצפה לך.

דגים
20 בפברואר — 20 במארס

שבוע מהנה עם הרבה חוויות מזומן לך, אל תהיה פזיז, ואל תבזבז כספים רבים — זה יתנקם בך. הגיע הזמן שתתחשב גם בעצותיהם של הוריך, כי הם מחפשים רק את טובתך.

טלילה סטון מגלה את העתיד שלך

הלביאה הבתולית

היא נולדה אומנם במזל „אריה" (3.8.57), אך היות ובשעת לידתה (8 בבוקר) עלה באופק המזרחי של תל-אביב, בה נולדה, מזל ה„בתולה" המופנם והביישני בדרך כלל, מבקשת הלביאה שלנו לשמור על אלמוניותה ולהיקרא כאן: „× — מתל-אביב"...

אהבה ונישואים

לעלמה „×", שלא מלאו לה עדיין 14 אביבים, יש כבר מספר שאלות מעניינות, המראות על גישה מפוכחת ורצינית לחיים. כותבת היא: „נרשמתי לתיכון עירוני א' ורצוני להיות גננת או מורה. אני רוצה לדעת אם מקצועות אלה מתאימים לי, ואם לא, מה יש לך להציע לי?"

היא גם אוהבת נער מסויים, אך לא גילתה לו את אהבתה. „האם יהיה בינינו משהו?" היא שואלת, ובדומה לרוב הנערות, מבקשת היא כמובן לדעת עם מי תתחתן, ומתי, ומה אומרים הכוכבים על אופייה.

מבין שני המקצועות המעניינים אותך, מתאים לך ביותר מקצוע ההוראה, אך אין ספק שעשוייה את להצליח גם כאחות סוציאלית, ובתחום העתונות ו/או הקרימינולוגיה.

היות ולא מסרת לי שום פרט אפילו לא את תאריך לידתו של אביר־חלומותייך, אין ביכולתי לומר לך דבר. אבל אל דאגה. מבחינה כללית צפוייה לך תקופה נחמדה בחודשי יולי—אוגוסט. המאגנטיזם האישי שלך יגבר ייהיות והצלחתך עם בני המין החזק תגבר אף היא, ייתכן שאותו נער „יגלה" אותך ויראה את התעניינותו בך או שתכירי מישהו מקסים לא פחות שיגלה לך את אהבתו.

לגבי נישואים: עד כמה שאפשר לשפוט על סמך הורוסקופ־בזק מהסוג המוגש בעמודים אלה, נראה לי שתינשאי בגיל די צעיר, לגבר שיהיה מבוגר ממך במספר שנים ניכר. תכירי אותו בסביבתך הקרובה, או באמצעות ידידים. לגבי ילדים: במפת־לידתך יש סימן לבנים.

המזלות המתאימים לך ביותר הם: קשת, גדי, טלה, דלי, מאזניים ותאומים, אך אין זה מן הנמנע שבעלך או אהבתך הגדולה יהיה דווקא בן מזל דגים.

קווי אופי

העובדה שבעת לידתך נמצא באופק המזרחי מזל „הבתולה", וכי אותה עת ניצבו בו שלושה כוכבי־לכת חשובים: מרקורי (הכוכב), ונוס (נוגה) ויופיטר (צדק), משרה עלייך קווי־אופי בולטים מאוד של מזל ה„בתולה", בנוסף על תכונות טיפוסיות של מזל „אריה" בו נולדת.

מזל „אריה" הישרה עלייך הרבה יוזמה, מרץ, חברתיות ואהבת כבוד. מזל „בתולה" החזק כל־כך במפת־לידתך חנן אותך בשאפתנות, דייקנות, אחריות, רמה מוסרית מרשימה אך יחד עם זאת בביקורתיות־יתר. ביקורתיות־יתר ולעיתים עוקצנות מיותרת עלולות להזיק לך ולעשות לך אויבים ללא צורך. נסי גם להיות פחות רכושתנית ואגואיסטית.

את נערה מופנמת ופגיעה מאוד. עלייך להשתדל ולהבין שגם אנשים אחרים פגיעים אולי לא פחות ממך...

ניחנת באישיות קונסטרוקטיבית. חוש משמעת מפותח, שכל בריא וכושר התבטאות מצויין. היעדר בטחון־עצמי יעבור עם הגיל.

את מתחשבת מאוד במוסכמות ודעתה של הסביבה חשובה לך ביותר.

אולי גם בשל כך תזכי תמיד להערכתם של הממונים ושל אנשים בעמדות־מפתח. במפת־לידתך יש סימנים בולטים לזה. סימנים אחרים מראים על ידידים בעלי השפעה שיעזרו לך גם בענייני הקאריירה.

סימנים רבים אחרים מצביעים על מעמד מרשים והערכה. □

זב"ש

בעריכת
דולה
כספי

זב"ש — זו הבעייה שלך — היא גם הבעייה שלנו. או, יותר נכון, הבעייה שלך — והתשובה שלנו. כל בעייה שתפנו אלינו תועבר למומחה בתחום הנדון. במידה ואינכם מעוניינים ששמכם המלא יפורסם — ציינו זאת במכתבכם (השם והכתובת המלאים יישמרו במערכת).

פרופיל נמוך ונהיגה

האם בעל פרופיל צבאי נמוך (24) רשאי לקבל רישיון נהיגה?

ניסים דגני
תל־אביב

בעלי פרופיל נמוך חייבים לעבור בדיקה רפואית על ידי הרופא של משרד הרישוי. הרופא קובע באם הנבדק יקבל רישיון נהיגה. ישנם בעלי פרופיל נמוך שאינם מקבלים רישיון, בהתאם לסעיפי הגבלת הפרופיל. □

אוטופיה - מה בדיוק?

מה פירושו המדויק של המונח אוטופיה?

ירון סוקולוב
צפת

אוטופיה ביוונית — מקום שאיננו. במונח אוטופיה השתמש לראשונה ההומניסטן האנגלי תומס מורוס בחיבורו הלאטיני „על משטר המדינה המשובח ביותר ועל האי החדש — אוטופיה" שנתפרסם ב־1516. בחיבורו תאר מורוס מדינה אידיאלית שתושביה חיים חיי שיתוף ונהנים משלוה תמידית ומהרמוניה. בשם אוטופיה כבר נרמז כי המדינה המתוארת אינה אלא פרי דמיונו של המחבר ואינה ברת קיום. מזמנו של מורוס נוהגים לציין במונח אוטופיה אידיאה נאצלה, שאינה ניתנת להגשמה בתנאי המציאות של החברה האנושית. □

סם פיוטה - מהו?

לאחרונה שמעתי על סם בשם פיוטה. האם תוכלו להסביר מהו?

חנה יהלומי
ירושלים

הפיוטה, או כשמו המדעי, לופופורה וויליאמיסי, הינו סוג של קקטוס הגדל בצפון מקסיקו ובטקסס. כאשר אוכלים את הקקטוס נוצרות השפעות פסיכולוגיות ופיסיולוגיות מדהימות, המביאות להזיות. השפעות הפיוטה משתנות בהתאם לתנאים החברתיים והפסיכולוגיים בהם היא נלקחת. הפיוטה מהווה חלק מהתרבות האינדיאנית וכיום רשאים האינדיאנים בארה"ב להשתמש בו מבלי שיעברו על החוק. האינדיאנים משתמשים בפיוטה לצרכים רפואיים, כעזר לריקודים שיבטיים פולחניים וכדי להתאחד עם אלוהים. הם טוענים כי אלוהים נתן את הפיוטה לאנשים הדלים, הבורים וחסרי האונים מתוך רחמים, ועל ידי הפיוטה העביר להם חלק מכוחו. כיום הפיוטה הוא סם מקובל על האמריקנים הצעירים הטוענים כי הוא עדיף על ג׳ל.ס.ד. □

דרך בורמה - מקור השם?

השבוע התנהלה בבית הורי שיחה אודות דרך בורמה. מכיון שלא רציתי להתערב בשיחה לא שאלתי מה מקור השם. אולי אתם יודעים?

דורון כהן
חיפה

דרך בורמה היא כביש הרים שאורכו 1100 ק"מ, המאחד את בלאטיו שבבורמה עם קונמינג שבאזור יונאן בסין. הדרך נסללה בעת הפלישה היפנית (37—1938) ככביש אספקה עיקרי לסין. בזמן מלחמת העולם השניה נסגר הכביש על ידי היפנים אך בעלות הברית חברו לדרך כביש חדש ופתחו את הדרך לשירותיהם ב־1945. בישראל — דרך בורמה הוא כנוי לדרך שניסללה בקיץ 1948 מהשפלה לירושלים הנצורה. דרך זו עקפה את קטע הכביש שליד לטרון, אשר נחסם על ידי חיילי הליגיון הערבי. בסוף 1948 נסלל כביש מקביל לדרך בורמה — „כביש הגבורה" הידוע גם בשם „כביש הראל". □

מספרי טלפון של זמרים

אני מעריצה של יהורם גאון, צביקה פיק, רבקה זוהר, ושלמה ארצי וברצוני לקבל את מספרי הטלפון שלהם. אני מבטיחה לא להפריע להם בשעות לא נוחות.

זיוה שמש
תל־אביב

מאות בחורות אחרות מעריצות את אותם זמרים. שעֵרי שכולן תצלצלנה אליהן. הצעתנו — המשיכי להעריץ ללא שרותי משרד התקשורת. □

פטיפון לוהט

עכשיו, בזמן החופש אני מפעילה את הפטיפון ברוב זמני הפנוי. לעתים אני מאזינה לתקליטים למעלה מתשע שעות. האם הדבר יכול להזיק לפטיפון? — הוא חם בצורה מפחידה.

איריס גולדשטיין
ראש פינה

אם יש לך פטיפון טרנסיסטור הוא לא צריך להתחמם. פטיפון עם מנורות מתחמם בקיץ. בכך לא נגרם נזק לפטיפון עצמו, אך עליך להשגיח ולא להניח את התקליטים לידו. החום עלול להשפיע על עקמומיות התקליט. □

טוטו פופ

האם אתה מרגיש שכספך אוזל?

לפניך ארבעה טפסי-השתתפות, אחד לכל מיצעד. אתה יכול למלא את כל הארבעה, או רק אחד מהם. דירוג נכון יעניק לך זכות-השתתפות בהגרלת הפרס השבועי בסך 111 ל״י.

רשום את שלושת מועמדיך לצועדים בראש, ג
הדבק כל טופס על גלויה נפרדת, ושלח ל,,טוטו פופ
נוער 71, ת.ד. 28126 תל-אביב. ישותפו בהגרלה ר
גלויות שישאו חותמת דואר לא יאוחר מיום שש
16.7.71 הקפד לרשום את שמך וכתובתך המדוייקים
על הגלויות.

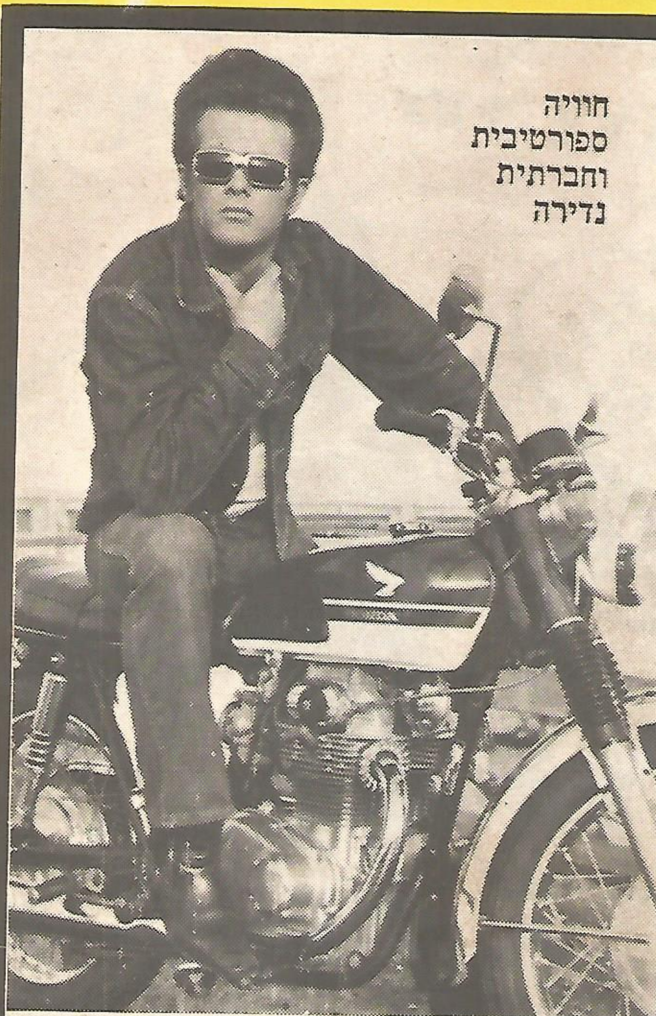

פרס גדול 111 ל״י כל שבוע!

המיצעד העברי של גלי צה״ל	המיצעד הלועזי של גלי צה״ל	המיצעד העברי של הגל הקל	המיצעד הלועזי של הגל הקל
1.	1.	1.	1. ....
2.	2.	2.	2. ....
3.	3.	3.	3. ....

לבעלי אופנועי „הונדה"
3.5 כ"ס ו-1.75 כ"ס

מוטי פליישר

מזמין אתכם לטיול על אופנועים מתל-אביב לאילת דרך עין פשחה ועין גדי.
הטיול ייערך ביום שבת 17.7.71, בהדרכתו ובהנהגתו של מוטי פליישר.
במסגרת טיול זה יוקם מועדון רוכבי הונדה
THE HONDA RIDERS
כל המעוניין להשתתף מתבקש להירשם בהקדם במשרדי „נוער 71", רחוב הנגב 4, תל-אביב, או בדואר ת.ד. 28126 תל-אביב.

פרטים בעמ' 46